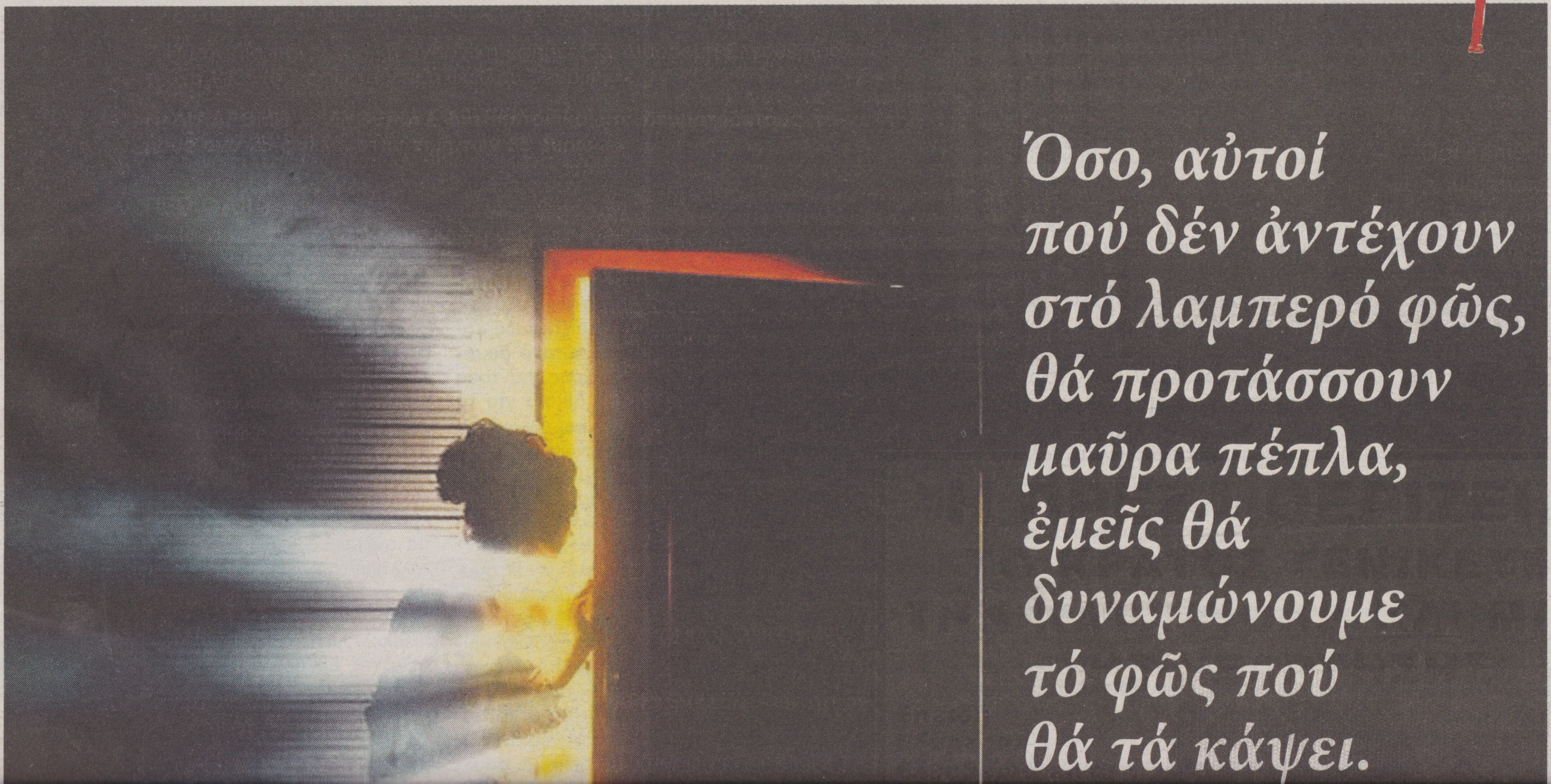
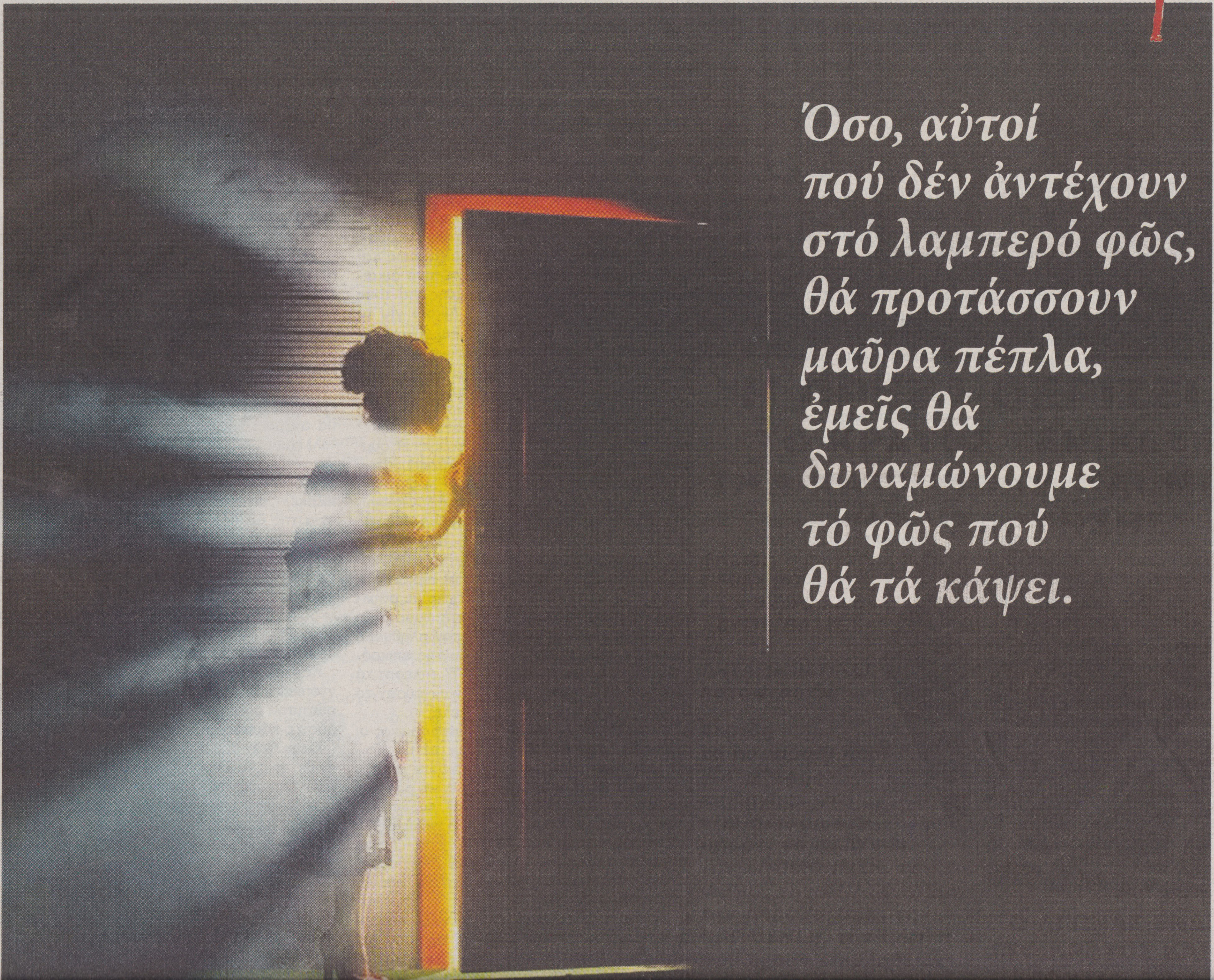
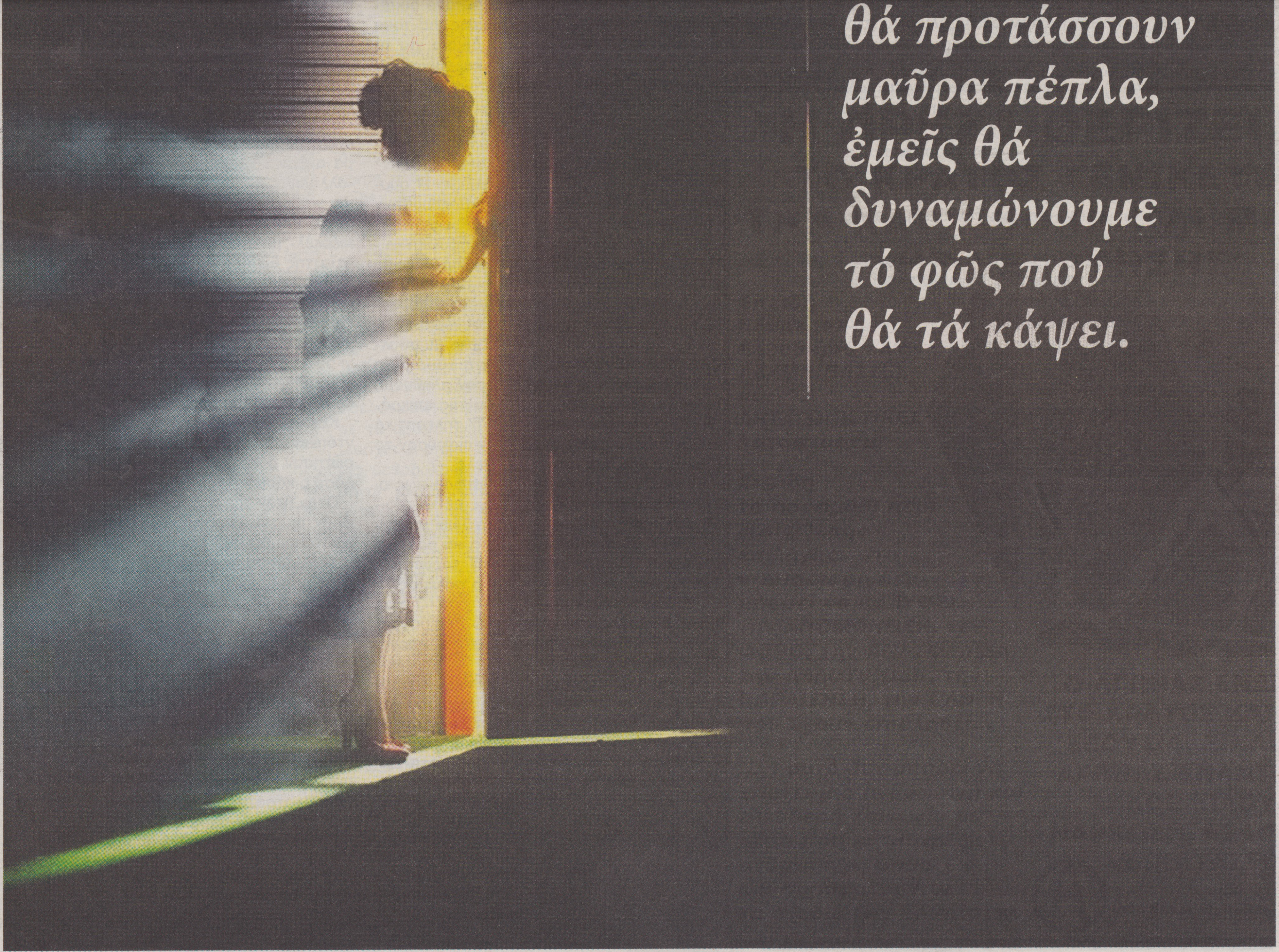
ΜΕ ΔΕΞΙΟ Ή ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΑΝΔΥΑ ΙΔΙΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 159
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὅσο, αὐτοί
πού δέν ἀντέχουν
στό λαμπερό φῶς,
θά προτάσσουν
μαῦρα πέπλα,
ἐμεῖς θά
δυναμώνουμε
τό φῶς πού
θά τά κάψει.

θά προτάσσουν
μαῦρα πέπλα,
ἐμεῖς θά
δυναμώνουμε
τό φῶς πού
θά τά κάψει.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Οι νέες πολύνεκρες επιθέσεις, αλλά και οι σοβαροί τραυματισμοί εκατοντάδων αμάχων στις Βρυξέλλες, σε αεροδρόμιο και μετρό, στο όνομα του Ισλαμικού Κράτους έχουν ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά με ανάλογες επιθέσεις, που προηγήθηκαν σε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, όπως το Παρίσι, το Λονδίνο ή η Ρώμη, αλλά ταυτόχρονα εισάγουν νέα και σημαντικά.

Πρώτα απ' όλα είναι φανερό ότι οι επιθέσεις πυκνώνουν, αλλά και ακολουθούν χρονικά και εντάσσονται στις άμεσες εξελίξεις στο νοούμενο ως κύριο πεδίο του πολέμου, δηλαδή τα συριακά εδάφη.

Οι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί πλέον καταλαβαίνουν ότι ο ίδιος ο πόλεμος, κάθε στιγμή ή εξέλιξή του, που αφορά απώλειες, κερδισμένα ή χαμένα εδάφη και όχι μόνο, τους αφορά άμεσα. Καταλαβαίνουν ότι οι βομβαρδισμοί των ρωσικών, αμερικανικών ή γαλλικών αεροπορικών δυνάμεων σημαίνουν την άμεση ανταπάντηση των τζιχαντιστών με αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες στις Βρυξέλλες ή στο Παρίσι , την εμφάνιση εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων. Οι καμικάζι τζιχαντιστές βομβαρδίζουν κυριολεκτικά τις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις. Είναι η κορύφωση, αναρωτιούνται πολλοί, που έστω θα διαρκέσει ή μήπως πρόκειται απλά για τα προεόρτια, μια «απλή» ένδειξη της επερχόμενης κλιμάκωσης;

Η σύγχυση που σπέρνουν οι αρχές ασφαλείας με παροχή ψευδών πληροφοριών, η προετοιμασία εν ολίγοις των πληθυσμών ότι «όλα μπορούν να συμβούν», ότι ο εχθρός θεωρεί ότι δικαιούται να σπείρει τον όλεθρο στοχεύοντας ακόμη και πυρηνικές εγκαταστάσεις ή χρησιμοποιώντας χημικά όπλα δεν αφήνει και πολλά περιθώρια εφησυχασμού. Η συνέχεια θα είναι τρομακτική. Οι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί μοιάζουν πραγματικά αποχαυνωμένοι, λες και βιώνουν τις τελευταίες ημέρες της Πομπηίας και δεν το γνωρίζουν. Λες και τα νέα αιματηρά συμβάντα είναι μια απλή τυποποίηση

«Μένουμε Ευρωπαϊκή Τουρκία!»

Ποιός να θυμάται από το 2010 αρκετούς «μνημονιακούς», αλλά και επιλεγμένους επαγγελματίες του «αντιμνημονίου» και του πατριωτισμού, να κρούουν τον κώδωνα, όπως λένε οι δημοσιογράφοι, ότι αν βγούμε από το Μνημόνιο, θα γίνουμε αυτομάτως(!) επαρχία της γείτονος Τουρκίας; Σήμερα, εν έτει 2016, μπορούμε με υπερηφάνεια να φωνάξουμε ότι πετύχαμε και τους δύο στόχους: Και μέσα στο 3ο κατά σειρά, Μνημόνιο και περίπου οθωμανική επαρχία, που χρησιμεύει ως ένα απέραντο διοικητικό κέντρο κράτησης επ' αόριστον για πρόσφυγες και μετανάστες. Τί άλλο θέλετε;

Έτσι αποφάσισαν από κοινού η ΕΕ και η Τουρκία σε μια αηδιαστική συμφωνία, **που, κατά τις κοινώς αποδεκτές από τους εξουσιαστές συνθήκες, παραβιάζει οριζοντίως και καθέτως κάθε θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα, από τη Συνθήκη της Γενεύης για τους πρόσφυγες ως το ευρωπαϊκό δίκαιο για τα ανθρώπινα δικαιώματα.** Ακόμα και ευρωπαίοι αξιωματούχοι, υπό καθεστώς ανωνυμίας, δήλωναν ότι η συμφωνία είναι πέρα ως πέρα παράνομη και αν προσφύγουν οι πρόσφυγες στο Διεθνές Δικαστήριο, θα δικαιωθούν. Προσφυγές από πρόσφυγες, τί ωραίο λογοπαίγνιο!

Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Η συμφωνία φτιάχτηκε από τους ηγετίσκους των ευρωπαϊκών βασιλείων και δουκάτων ώστε να διασωθούν πολιτικά από την «προσφυγική κρίση», που προκάλεσαν οι ίδιοι βομβαρδίζοντας ή και κατασκευάζοντας ένοπλες «αντιπολιτεύσεις» σε χώρες με μη ελεγχόμενα, από αυτούς, καθεστώτα. Στο ρόλο του συνοριοφύλακα της Ευρώπης η Οθωμανική Πύλη με σουλ-ρωσαν και την «ελληνική πλευρά». Ευρωπαίος αξιωματούχος δήλωσε «έκπληκτος από τη διαλλακτικότητα Τσίπρα» σε αυτό το σχέδιο. Τί περιμένατε, καμμία σκληρή διαπραγμάτευση; Τί τον νοιάζει τον Τσίπρα αν περνά ο τουρκικός πολεμικός στόλος από τον Ισθμό, υψώνοντας, για το δήθεν, μια ΝΑΤΟϊκή σημαία;

Όπως καταλαβαίνουμε, η συμφωνία θα τηρηθεί μόνο ως προς την υποχρέωση του ελλαδικού κράτους να φυλακίσει όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες στο έδαφος της. Τα ελλαδικά νησιά εκκενώθηκαν προκειμένου να κρατηθούν οι ξεριζωμένοι σε στρατόπεδα της ενδοχώρας.

Αλλά τί έκπληξη! Ξαναγέμισαν αμέσως από νέες καραβιές που έστειλε η Τουρκία μέσω του ΝΑΤΟ, το οποίο επιθεωρεί, δήθεν, τους διαύλους για εντοπισμό και αποτροπή των δουλεμπορικών σκαφών.

Η κατάπτυστη, αυτή, συμφωνία επιχειρήθηκε να κρυφθεί, επικοινωνιακά, με την σύλληψη του διαβόητου Σαλάμ Αμπντεσλάμ και ο ευρωπαϊκός τύπος επί ένα σαββατοκύριακο είχε κατακλυστεί από λεπτομέρειες για τη σύλληψη του διαβόητου τρομοκράτη, ενώ η συμφωνία έμεινε στη δημοσιογραφική «σκιά».

Πως, όμως, να καλυφθεί αυτό το αίσχος; Ήδη έχουν ξεκινήσει ποικίλες αντιδράσεις για την κατάφωρη παραβίαση του λεγόμενου δικαιώματος ασύλου.

Μόνο στην Ελλάδα τα βλέπουμε όλα θαυμάσια. Οι μέν Συριζανελαίοι βρήκαν την «ευκαιρία που φέρνει η κρίση», δηλαδή να συμμετάσχουν στο δουλεμπόριο ψυχών μέσα από τις κρατικές ΜΚΟ, να εκμεταλλευθούν το αίσθημα ανθρωπιάς των ημεδαπών, να πουλήσουν «αλληλεγγύη» με το αζημίωτο και όλα αυτά για να εκπληρώσουν τις προ πολλού ανειλημμένες υποχρεώσεις τους προς την «Μαντάμ Μέρκελ», μερικά εκατομμύρια ευρώ από τα ταμεία της ΕΕ που προορίζονται για τον Τρίτο Κόσμο και μερικούς ακόμα μήνες παραμονής στην εξουσία. Θαυμάσια πάνε τα πράγματα και για τις ποικιλώνυμες αντιεξουσιαστικές, αναρχίζουσες και αριστερίστικες μη κυβερνητικές

ματισμοί εκατοντάδων αμάχων στις Βρυξέλλες, σε αεροδρόμιο και μετρό, στο όνομα του Ισλαμικού Κράτους έχουν ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά με ανάλογες επιθέσεις, που προηγήθηκαν σε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, όπως το Παρίσι, το Λονδίνο ή η Ρώμη, αλλά ταυτόχρονα εισάγουν νέα και σημαντικά.

Πρώτα απ' όλα είναι φανερό ότι οι επιθέσεις πυκνώνουν, αλλά και ακολουθούν χρονικά και εντάσσονται στις άμεσες εξελίξεις στο νοούμενο ως κύριο πεδίο του πολέμου, δηλαδή τα συριακά εδάφη.

Οι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί πλέον καταλαβαίνουν ότι ο ίδιος ο πόλεμος, κάθε στιγμή ή εξέλιξή του, που αφορά απώλειες, κερδισμένα ή χαμένα εδάφη και όχι μόνο, τους αφορά άμεσα. Καταλαβαίνουν ότι οι βομβαρδισμοί των ρωσικών, αμερικανικών ή γαλλικών αεροπορικών δυνάμεων σημαίνουν την άμεση ανταπάντηση των τζιχαντιστών με αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες στις Βρυξέλλες ή στο Παρίσι , την εμφάνιση εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων. Οι καμικάζι τζιχαντιστές βομβαρδίζουν κυριολεκτικά τις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις. Είναι η κορύφωση, αναρωτιούνται πολλοί, που έστω θα διαρκέσει ή μήπως πρόκειται απλά για τα προεόρτια, μια «απλή» ένδειξη της επερχόμενης κλιμάκωσης;

Η σύγχυση που σπέρνουν οι αρχές ασφαλείας με παροχή ψευδών πληροφοριών, η προετοιμασία εν ολίγοις των πληθυσμών ότι «όλα μπορούν να συμβούν», ότι ο εχθρός θεωρεί ότι δικαιούται να σπείρει τον όλεθρο στοχεύοντας ακόμη και πυρηνικές εγκαταστάσεις ή χρησιμοποιώντας χημικά όπλα δεν αφήνει και πολλά περιθώρια εφησυχασμού. Η συνέχεια θα είναι τρομακτική. Οι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί μοιάζουν πραγματικά αποχαυνωμένοι, λες και βιώνουν τις τελευταίες ημέρες της Πομπηίας και δεν το γνωρίζουν. Λες και τα νέα αιματηρά συμβάντα είναι μια απλή τυποποίηση του χθες, που θα παρέλθουν ανώδυνα, δίχως σοβαρότερες συνέπειες, μια «απλή» κακοτυχία, και οι ανθρώπινες απώλειες παρόμοιες με εκείνες ενός πολύνεκρου αυτοκινητικού ατυχήματος.

Την ίδια στιγμή τα κοινά σύνορα της ΕΕ κλείνουν για τους εκατοντάδες χιλιάδες ή και εκατομμύρια πρόσφυγες και μετανάστες, που ετοιμάζονται να περάσουν από τα τουρκικά παράλια στον ευρωπαϊκό «παράδεισο» και αντιμετωπίζονται πλέον ως εισβολείς. Στο ελλαδικό χώρο στήνονται άρον-άρον στρατόπεδα συγκέντρωσης για έναν απροσδιόριστο αριθμό προσφύγων και μεταναστών. Μια μικρογραφία των στρατοπέδων του Λιβάνου ή της Ιορδανίας; Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει. Κοινωνικές αντιδράσεις; Απούσες. Ο επιβαλλόμενος καθεστωτικός αντιρατσισμός έρχεται να σκεπάσει μια κοινωνική πραγματικότητα ζοφερή, να εκμαιεύσει την κοινωνική συναίνεση για όσα δεινά θα ακολουθήσουν και να εξασφαλίσει τον απαιτούμενο χρόνο για να υλοποιηθούν ανεμπόδιστα. Το καθεστώς Τσίπρα αποδεικνύεται το πλέον

Ποιος να θυμάται από το 2010 αρκετούς «μνημονιακούς», αλλά και επιλεγμένους επαγγελματίες του «αντιμνημονίου» και του πατριωτισμού, να κρούουν τον κώδωνα, όπως λένε οι δημοσιογράφοι, ότι αν βγούμε από το Μνημόνιο, θα γίνουμε αυτομάτως(!) επαρχία της γείτονος Τουρκίας; Σήμερα, εν έτει 2016, μπορούμε με υπερηφάνεια να φωνάξουμε ότι πετύχαμε και τους δύο στόχους: Και μέσα στο 3ο κατά σειρά, Μνημόνιο και περίπου οθωμανική επαρχία, που χρησιμεύει ως ένα απέραντο διοικητικό κέντρο κράτησης επ' αόριστον για πρόσφυγες και μετανάστες. Τί άλλο θέλετε;

Έτσι αποφάσισαν από κοινού η ΕΕ και η Τουρκία σε μια αηδιαστική συμφωνία, **που, κατά τις κοινώς αποδεκτές από τους εξουσιαστές συνθήκες, παραβιάζει οριζοντίως και καθέτως κάθε θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα, από τη Συνθήκη της Γενεύης για τους πρόσφυγες ως το ευρωπαϊκό δίκαιο για τα ανθρώπινα δικαιώματα.** Ακόμα και ευρωπαίοι αξιωματούχοι, υπό καθεστώς ανωνυμίας, δήλωναν ότι η συμφωνία είναι πέρα ως πέρα παράνομη και αν προσφύγουν οι πρόσφυγες στο Διεθνές Δικαστήριο, θα δικαιωθούν. Προσφυγές από πρόσφυγες, τί ωραίο λογοπαίγνιο!

Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Η συμφωνία φτιάχτηκε από τους ηγετίσκους των ευρωπαϊκών βασιλείων και δουκάτων ώστε να διασωθούν πολιτικά από την «προσφυγική κρίση», που προκάλεσαν οι ίδιοι βομβαρδίζοντας ή και κατασκευάζοντας ένοπλες «αντιπολιτεύσεις» σε χώρες με μη ελεγχόμενα, από αυτούς, καθεστώτα. Στο ρόλο του συνοριοφύλακα της Ευρώπης η Οθωμανική Πύλη με σουλτάνο έναν ημίτρελλο εξουσιαστή χασάπη, ο οποίος βομβαρδίζει και σφάζει τον πληθυσμό των νοτιο-ανατολικών περιοχών της επικράτειάς του και έχει κλείσει ήδη 17 τηλεοπτικά δίκτυα ή εφημερίδες, επειδή δεν υμνούσαν το καθεστώς του όσο αυτός θα ήθελε.

Μην νομίσετε σε καμμία περίπτωση πως οι ευρωπαίοι κρατούν τη μύτη τους με τα οθωμανικά αίσχη του Ερντογάν, τα ίδια θέλουν να κάνουν και στα δουκάτα τους και μάλιστα προσεχώς! **Η μόνη διαχρονική ευρωπαϊκή αξία είναι η αποικιοκρατία και ο πόλεμος.**

Η Τουρκία εισέπραξε σχεδόν όσα ζήτησε από την ΕΕ: Άνοιγμα ενταξιακών διαπραγματεύσεων, 6 δισεκατομμύρια ευρώ και προνόμια για την τουρκική ελίτ.

Η έννοια του «πρόσφυγα» πρακτικώς καταργείται και είτε θα κρατείται επ' αόριστον σε ένα ελληνικό κέντρο κράτησης είτε θα στέλ-

πρόσφυγες και μετανάστες στο έδαφός της. Τα ελλαδικά νησιά εκκενώθηκαν προκειμένου να κρατηθούν οι ξεριζωμένοι σε στρατόπεδα της ενδοχώρας.

Αλλά τί έκπληξη! Ξαναγέμισαν αμέσως από νέες καραβιές που έστειλε η Τουρκία μέσω του ΝΑΤΟ, το οποίο επιθεωρεί, δήθεν, τους διαύλους για εντοπισμό και αποτροπή των δουλεμπορικών σκαφών.

Η κατάπτυστη, αυτή, συμφωνία επιχειρήθηκε να κρυφθεί, επικοινωνιακά, με την σύλληψη του διαβόητου Σαλάμ Αμπντεσλάμ και ο ευρωπαϊκός τύπος επί ένα σαββατοκύριακο είχε κατακλυστεί από λεπτομέρειες για τη σύλληψη του διαβόητου τρομοκράτη, ενώ η συμφωνία έμεινε στη δημοσιογραφική «σκιά».

Πως, όμως, να καλυφθεί αυτό το αίσχος; Ήδη έχουν ξεκινήσει ποικίλες αντιδράσεις για την κατάφωρη παραβίαση του λεγόμενου δικαιώματος ασύλου.

Μόνο στην Ελλάδα τα βλέπουμε όλα θαυμάσια. Οι μέν Συριζανελαίοι βρήκαν την «ευκαιρία που φέρνει η κρίση», δηλαδή να συμμετάσχουν στο δουλεμπόριο ψυχών μέσα από τις κρατικές ΜΚΟ, να εκμεταλλευθούν το αίσθημα ανθρωπιάς των ημεδαπών, να πουλήσουν «αλληλεγγύη» με το αζημίωτο και όλα αυτά για να εκπληρώσουν τις προ πολλού ανειλημμένες υποχρεώσεις τους προς την «Μαντάμ Μέρκελ», μερικά εκατομμύρια ευρώ από τα ταμεία της ΕΕ που προορίζονται για τον Τρίτο Κόσμο και μερικούς ακόμα μήνες παραμονής στην εξουσία. Θαυμάσια πάνε τα πράγματα και για τις ποικιλώνυμες αντιεξουσιαστικές, αναρχίζουσες και αριστερίστικες μη κυβερνητικές γκρούπες που είναι κυριολεκτικά στο στοιχείο τους: Βρήκαν το περιπλανώμενο «επαναστατικό στοιχείο» που έψαχναν τόσα χρόνια.

Και να! Τώρα θα γίνουν οι κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών. Ούτε τους ντόπιους ρώτησαν, ούτε τους μετανάστες, αλλά δεν χάλασε ο κόσμος.

Όταν ήταν της μοδός να πέσει ο περίφημος φράκτης του Έβρου, οι εν λόγω οργανώσεις κινητοποιήθηκαν, έκαναν χάπενινγκς μπροστά στα ΜΑΤ που φρουρούσαν τα συρματοπλέγματα, χάλασαν τον κόσμο.

Όταν, όμως, αποφασίστηκε από την ΕΕ ότι τα σύνορα στην Ειδωμένη θα κλείσουν και αυτό είναι οριστικό και αμετάκλητο κατά παράβασιν, εννοείται, των κουρελόχαρτων του διεθνούς δικαίου, ξαφνικά ξεχάστηκαν και τα «ανοιχτά σύνορα» και η «ελεύθερη διακίνηση των ανθρώπων». Τώρα διαφημίζουν τα δίκτυα

εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες στις Βρυξέλλες ή στο Παρίσι , την εμφάνιση εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων. Οι καμικάζι τζιχαντιστές βομβαρδίζουν κυριολεκτικά τις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις. Είναι η κορύφωση, αναρωτιούνται πολλοί, που έστω θα διαρκέσει ή μήπως πρόκειται απλά για τα προεόρτια, μια «απλή» ένδειξη της επερχόμενης κλιμάκωσης;

Η σύγχυση που σπέρνουν οι αρχές ασφαλείας με παροχή ψευδών πληροφοριών, η προετοιμασία εν ολίγοις των πληθυσμών ότι «όλα μπορούν να συμβούν», ότι ο εχθρός θεωρεί ότι δικαιούται να σπείρει τον όλεθρο στοχεύοντας ακόμη και πυρηνικές εγκαταστάσεις ή χρησιμοποιώντας χημικά όπλα δεν αφήνει και πολλά περιθώρια εφησυχασμού. Η συνέχεια θα είναι τρομακτική. Οι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί μοιάζουν πραγματικά αποχαυνωμένοι, λες και βιώνουν τις τελευταίες ημέρες της Πομπηίας και δεν το γνωρίζουν. Λες και τα νέα αιματηρά συμβάντα είναι μια απλή τυποποίηση του χθες, που θα παρέλθουν ανώδυνα, δίχως σοβαρότερες συνέπειες, μια «απλή» κακοτυχία, και οι ανθρώπινες απώλειες παρόμοιες με εκείνες ενός πολύνεκρου αυτοκινητικού ατυχήματος.

Την ίδια στιγμή τα κοινά σύνορα της ΕΕ κλείνουν για τους εκατοντάδες χιλιάδες ή και εκατομμύρια πρόσφυγες και μετανάστες, που ετοιμάζονται να περάσουν από τα τουρκικά παράλια στον ευρωπαϊκό «παράδεισο» και αντιμετωπίζονται πλέον ως εισβολείς. Στο ελλαδικό χώρο στήνονται άρον-άρον στρατόπεδα συγκέντρωσης για έναν απροσδιόριστο αριθμό προσφύγων και μεταναστών. Μια μικρογραφία των στρατοπέδων του Λιβάνου ή της Ιορδανίας; Κανείς δεν μπορεί να προβλέψει. Κοινωνικές αντιδράσεις; Απούσες. Ο επιβαλλόμενος καθεστωτικός αντιρατσισμός έρχεται να σκεπάσει μια κοινωνική πραγματικότητα ζοφερή, να εκμαιεύσει την κοινωνική συναίνεση για όσα δεινά θα ακολουθήσουν και να εξασφαλίσει τον απαιτούμενο χρόνο για να υλοποιηθούν ανεμπόδιστα. Το καθεστώς Τσίπρα αποδεικνύεται το πλέον κατάλληλο για τους σχεδιασμούς αυτούς. Οι πάτρωνες του αναγνωρίζουν πλέον ανοικτά όχι μόνο την καταλληλότητα, αλλά και την δουλικότητα που επιδεικνύει σε κάθε ευκαιρία. Μαέστροι στην χειραγώγηση, στην απάτη, στο ψεύδος, και στην αφομοίωση των κοινωνικών αντιδράσεων. Θα στηριχτούν όσο πρέπει, ώσπου να ετοιμαστούν οι επόμενοι.

Μέχρι τότε;

Γαία πυρί μιχθήτω...

Απρίλιος 2026

καθέτως κάθε θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα, από τη Συνθήκη της Γενεύης για τους πρόσφυγες ως το ευρωπαϊκό δίκαιο για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ακόμα και ευρωπαίοι αξιωματούχοι, υπό καθεστώς ανωνυμίας, δήλωναν ότι η συμφωνία είναι πέρα ως πέρα παράνομη και αν προσφύγουν οι πρόσφυγες στο Διεθνές Δικαστήριο, θα δικαιωθούν. Προσφυγές από πρόσφυγες, τί ωραίο λογοπαίγνιο!

Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Η συμφωνία φτιάχτηκε από τους ηγετίσκους των ευρωπαϊκών βασιλείων και δουκάτων ώστε να διασωθούν πολιτικά από την «προσφυγική κρίση», που προκάλεσαν οι ίδιοι βομβαρδίζοντας ή και κατασκευάζοντας ένοπλες «αντιπολιτεύσεις» σε χώρες με μη ελεγχόμενα, από αυτούς, καθεστώτα. Στο ρόλο του συνοριοφύλακα της Ευρώπης η Οθωμανική Πύλη με σουλτάνο έναν ημίτρελλο εξουσιαστή χασάπη, ο οποίος βομβαρδίζει και σφάζει τον πληθυσμό των νοτιο-ανατολικών περιοχών της επικράτειάς του και έχει κλείσει ήδη 17 τηλεοπτικά δίκτυα ή εφημερίδες, επειδή δεν υμνούσαν το καθεστώς του όσο αυτός θα ήθελε.

Μην νομίσετε σε καμμία περίπτωση πως οι ευρωπαίοι κρατούν τη μύτη τους με τα οθωμανικά αίσχη του Ερντογάν, τα ίδια θέλουν να κάνουν και στα δουκάτα τους και μάλιστα προσεχώς! **Η μόνη διαχρονική ευρωπαϊκή αξία είναι η αποικιοκρατία και ο πόλεμος.**

Η Τουρκία εισέπραξε σχεδόν όσα ζήτησε από την ΕΕ: Άνοιγμα ενταξιακών διαπραγματεύσεων, 6 δισεκατομμύρια ευρώ και προνόμια για την τουρκική ελίτ.

Η έννοια του «πρόσφυγα» πρακτικώς καταργείται και είτε θα κρατείται επ' αόριστον σε ένα ελληνικό κέντρο κράτησης είτε θα στέλνεται υποχρεωτικώς στην Τουρκία, αφού το καθεστώς του παρανοϊκού τρομοκράτη Ερντογάν θεωρείται «ασφαλές» (!!) βάσει της συμφωνίας αυτής. Ως συνέπεια αυτής της συμφωνίας, τα νησιά του Αιγαίου θα κατακλυστούν από 4.000 αξιωματούχους της ΕΕ και της Frontex καθώς και από απροσδιόριστο αριθμό τούρκων αξιωματούχων της αστυνομίας και του στρατού, ώστε να «συνδράμουν» τις ελληνικές αρχές στους ελέγχους.

Κάποια στιγμή λογικά θα πρέπει να ενημέ-

Ήδη έχουν ξεκινήσει ποικίλες αντιδράσεις για την κατάφωρη παραβίαση του λεγόμενου δικαιώματος ασύλου.

Μόνο στην Ελλάδα τα βλέπουμε όλα θαυμάσια. Οι μέν Συριζανελαίοι βρήκαν την «ευκαιρία που φέρνει η κρίση», δηλαδή να συμμετάσχουν στο δουλεμπόριο ψυχών μέσα από τις κρατικές ΜΚΟ, να εκμεταλλευθούν το αίσθημα ανθρωπιάς των ημεδαπών, να πουλήσουν «αλληλεγγύη» με το αζημίωτο και όλα αυτά για να εκπληρώσουν τις προ πολλού ανειλημμένες υποχρεώσεις τους προς την «Μαντάμ Μέρκελ», μερικά εκατομμύρια ευρώ από τα ταμεία της ΕΕ που προορίζονται για τον Τρίτο Κόσμο και μερικούς ακόμα μήνες παραμονής στην εξουσία. Θαυμάσια πάνε τα πράγματα και για τις ποικιλώνυμες αντιεξουσιαστικές, αναρχίζουσες και αριστερίστικες μη κυβερνητικές γκρούπες που είναι κυριολεκτικά στο στοιχείο τους: Βρήκαν το περιπλανώμενο «επαναστατικό στοιχείο» που έψαχναν τόσα χρόνια.

Και να! Τώρα θα γίνουν οι κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών. Ούτε τους ντόπιους ρώτησαν, ούτε τους μετανάστες, αλλά δεν χάλασε ο κόσμος.

Όταν ήταν της μοδός να πέσει ο περίφημος φράκτης του Έβρου, οι εν λόγω οργανώσεις κινητοποιήθηκαν, έκαναν χάπενινγκ μπροστά στα ΜΑΤ που φρουρούσαν τα συρματοπλέγματα, χάλασαν τον κόσμο.

Όταν, όμως, αποφασίστηκε από την ΕΕ ότι τα σύνορα στην Ειδωμένη θα κλείσουν και αυτό είναι οριστικό και αμετάκλητο κατά παράβασιν, εννοείται, των κουρελόχαρτων του διεθνούς δικαίου, ξαφνικά ξεχάστηκαν και τα «ανοιχτά σύνορα» και η «ελεύθερη διακίνηση των ανθρώπων». Τώρα διαφημίζουν τα δίκτυα αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης, που διαθέτει η καθε μία και την ικανότητά τους να περιθάλπτουν κατατρεγμένους.

Νέα κατάσταση, νέα καθήκοντα. Αφού αποφάσισαν οι μεγάλες δυνάμεις ότι η Ελλάδα θα γίνει στρατόπεδο συγκέντρωσης, οι «αλληλέγγυοι» θα πάνε να συγκρουστούν με τους κατοίκους που θα αντιδράσουν στην κατασκευή κέντρων κράτησης. Επειδή οι κάτοικοι δεν θέλουν τα hotspots, οι «αλληλέγγυοι» είναι ξετρελαμένοι με τα αυτά.

Είναι πολύ διασκεδαστικό, αλλά το προσφυγικό/μεταναστευτικό σμπαράλιασε εντελώς τα ήδη ημιθανή ιδεολογήματα της μεταδικτατορικής πολιτικής και πολιτικούρας.

Θα ξεκαρδιστείτε στα γέλια:

Οι ακροδεξιοί τί προτείνουν; Φυλάκιση για τους παράνομους μετανάστες και -άκουσον, άκουσον- «ειδικά κέντρα κράτησης για λαθρομετανάστες» όπως αναφέρεται στην πρόταση νόμου της Χρυσής Αυγής.[1] Μην φοβείστε, οι εξημερωμένοι χρυσαυγίτες κατάπιαν την «απέλαση», αφού η ΕΕ και η Τουρκιά δεν θέλουν τέτοια πράγματα.

Οι Συριζανελαίοι τί προτείνουν; Μα ακριβώς το ίδιο: διοικητικά κέντρα κράτησης με βάση τη συμφωνία της ΕΕ.

Ο αριστεριστής είναι αυτός που κάνει το αντίθετο από τους χρυσαυγίτες. Αν είναι κατά ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης οι χρυσαυγίτες, τότε οφείλει να το υποστηρίξει. Και τούμπαλιν.

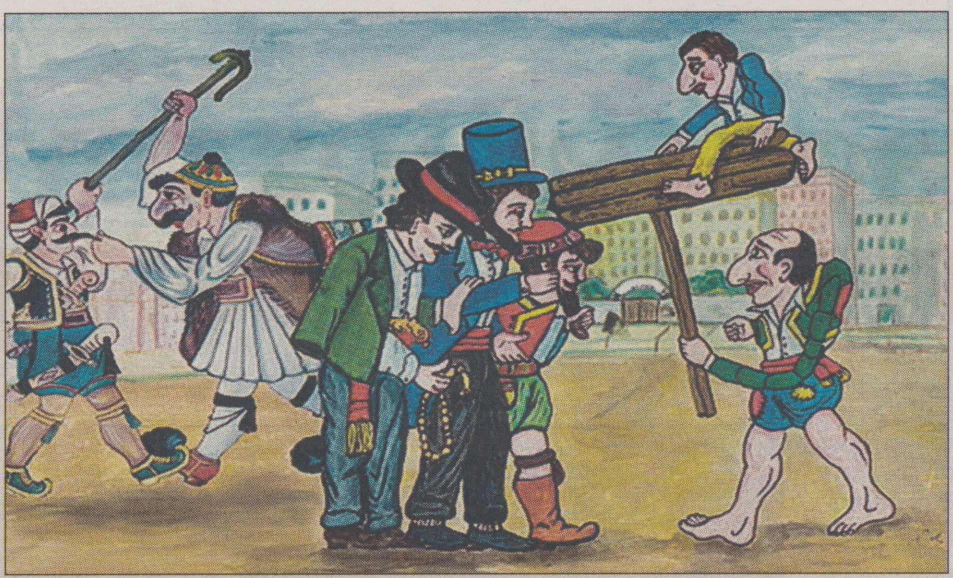
Φιλελεύθερος είναι αυτός που βλέπει τις φωτογραφίες από την αθλιότητα της Ειδωμένης και λέει «ας πρόσεχαν».

Αριστερός είναι αυτός που τράβηξε τις φωτογραφίες και γι' αυτό θέλει να διοριστεί σύμβουλος με 2.000 ευρώ μηνιαίως.

Αντιεξουσιαστής είναι αυτός που είναι κατά **συγκεκριμένων** συνόρων. Κάποια σύνορα είναι καλά, κάποια άλλα όχι.

Όμως, το μόνο που θέλουν οι πρόσφυγες/μετανάστες είναι **να φύγουν αμέσως**.

Αυτός είναι ο λόγος που συγκεντρώνονται στην Ειδωμένη κατά χιλιάδες,

παρά τις απάνθρωπες συνθήκες, που επίτηδες δημιουργεί η κυβέρνηση. Σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα τα πανηγύρια των «αλληλέγγυων» μη κυβερνητικών δυνάμεων θα μετατραπούν σε θρήνο καθώς, παρά τις αμφιταλαντεύσεις, τελικά θα προκριθεί η λύση του στρατού για τη διάλυση του συνοικισμού της Ειδομένης, κατά το πρότυπο της «ζούγκλας του Καλαί»...

Μερικές σημειώσεις με αφορμή μια μαύρη επέτειο

Ακούμε διαρκώς από οθόνης και τύπου ότι η συμφωνία της Βεστφαλίας κατέρρευσε, κατέρρευσε τώρα, πριν, μετά. Τί είναι αυτή η συμφωνία και είναι άραγε τόσο σημαντικό θέμα;

Το Νοέμβρη του 1998 (λίγους μήνες πριν από την επιδρομή κατά της Γιουγκοσλαβίας) ο ΓΓ του ΝΑΤΟ Χαβιέ Σολάνα, πρώην αριστεριστής πολιτικός, στην ιστορική ομιλία του στο συμπόσιο για τα 350 χρόνια από την υπογραφή Συνθήκης της Βεστφαλίας (αλλοιώς βεστφαλιανού συστήματος), όρισε και επισήμως τους νέους κανόνες του διεθνούς παιχνιδιού τερματί-

εγκάρδιες ή όχι και τόσο εγκάρδιες συνεννοήσεις και μυστικές συμφωνίες.

Στο τέλος-τέλος, ήταν ένα σύστημα που δεν μπορούσε να εγγυηθεί την ειρήνη. Ούτε απέτρεψε τον πόλεμο, όπως τόσο τραγικά μας έδειξε η ιστορία των τελευταίων τριών αιώνων»[2].

Για να μην αδικήσουμε κανέναν, αργότερα, και άλλοι αριστεροί πολιτικοί, όπως ο Μπλερ και ο Γιόσκα Φίσσερ, ανακοίνωσαν το τέλος του Βεστφαλιανού συστήματος, αλλά ο Σολάνα ήταν ο πρώτος.

Τέσσερις μήνες μετά, στις 23 Μάρτη 1999 ο ΓΓ του ΝΑΤΟ, Χαβιέ Σολάνα έδινε την εντολή για την έναρξη αεροπορικών βομβαρδισμών στη Γιουγκοσλαβία. Αν και οι στόχοι ήταν, κατά τα λεγόμενα του ΝΑΤΟ, αποκλειστικά στρατιωτικοί, μέσα σε 78 μέρες καταστράφηκε ένα μεγάλο κομμάτι των υποδομών της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας, σχολεία, γέφυρες, αυτοκινητόδρομοι, το κρατικό εργοστάσιο κατασκευής του «Yugo» και ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα. Ο Μιλόσεβιτς δεν έπεσε, όμως, λόγω βομβαρδισμών αλλά λίγο αργότερα, εξ αιτίας μιας υποκινούμενης ψευτο-επανάστασης.

μοκρατία τερματίζοντας, αφ' ενός τον 30ετή πόλεμο μέσα στο έδαφος της υπό διάλυσιν αυτοκρατορίας, όσο και τον 80ετή πόλεμο ανάμεσα στις μεγάλες ναυτικές δυνάμεις της εποχής, την Ισπανία και την Ολλανδία. Και οι δύο πόλεμοι υπήρξαν καταστρεπτικοί, αλλά ο 30ετής, που είχε θρησκευτικό προκάλυμμα, θεωρείται, σύμφωνα με πολλούς ιστορικούς, αξεπέραστος ακόμα και από την Β΄ Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή. Όλη η κεντρική Ευρώπη είχε μετατραπεί σεερείπια.

Η βασική αρχή της Συνθήκης αυτής είναι ότι τα αντιμαχόμενα κράτη αναγνωρίζουν το δικαίωμα αποκλειστικής κυριαρχίας του ηγεμόνα στις εσωτερικές του υποθέσεις και άρα κάθε εξωτερική επέμβαση, πλάγια ή ευθεία δεν είναι ανεκτή. Κατ' επέκταση, αναγνωρίζεται για πρώτη φορά σε ένα εθνικό κράτος, όσο μικρό και αν είναι, το δικαίωμα ισότητας με το μεγαλύτερο.

Η συμφωνία παραβιάστηκε ουκ ολίγες φορές, όμως υπήρξε η πρωτογενής πηγή τόσο για τους μετέπειτα εξουσιαστικούς πολέμους όσο και για την σύσταση του καταπαλαιπωρημένου άγραφου και γραπτού διεθνούς δικαίου.

Οπότε τώρα ξέρουμε!

Λεόν

1.http://www.xryshaygh.com/deltiatypou/view/h-chrush-augh-katethese-protash-nomou-gia-thn-patajh-ths-lathrometanasteush
2. http://www.nato.int/docu/speech/1998/s981112a.htm

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

* Όταν στέλνετε **ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Διόλιο, ή

κράτησης για λαθρομετανάστες» όπως αναφέρεται στην πρόταση νόμου της Χρυσής Αυγής.[1] Μην φοβείστε, οι εξημερωμένοι χρυσαυγίτες κατάπιαν την «απέλαση», αφού η ΕΕ και η Τουρκιά δεν θέλουν τέτοια πράγματα.

Οι Συριζανελαίοι τί προτείνουν; Μα ακριβώς το ίδιο: διοικητικά κέντρα κράτησης με βάση τη συμφωνία της ΕΕ.

Ο αριστεριστής είναι αυτός που κάνει το αντίθετο από τους χρυσαυγίτες. Αν είναι κατά ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης οι χρυσαυγίτες, τότε οφείλει να το υποστηρίξει. Και τούμπαλιν.

Φιλελεύθερος είναι αυτός που βλέπει τις φωτογραφίες από την αθλιότητα της Ειδωμένης και λέει «ας πρόσεχαν».

Αριστερός είναι αυτός που τράβηξε τις φωτογραφίες και γι' αυτό θέλει να διοριστεί σύμβουλος με 2.000 ευρώ μηνιαίως.

Αντιεξουσιαστής είναι αυτός που είναι κατά **συγκεκριμένων** συνόρων. Κάποια σύνορα είναι καλά, κάποια άλλα όχι.

Όμως, το μόνο που θέλουν οι πρόσφυγες/μετανάστες είναι **να φύγουν αμέσως**.

Αυτός είναι ο λόγος που συγκεντρώνονται στην Ειδωμένη κατά χιλιάδες, παρά τις απάνθρωπες συνθήκες, που επίτηδες δημιουργεί η κυβέρνηση. Σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα τα πανηγύρια των «αλληλέγγυων» μη κυβερνητικών δυνάμεων θα μετατραπούν σε θρήνο καθώς, παρά τις αμφιταλαντεύσεις, τελικά θα προκριθεί η λύση του στρατού για τη διάλυση του συνοικισμού της Ειδομένης, κατά το πρότυπο της «ζούγκλας του Καλαί»...

Μερικές σημειώσεις με αφορμή μια μαύρη επέτειο

Ακούμε διαρκώς από οθόνης και τύπου ότι η συμφωνία της Βεστφαλίας κατέρρευσε, κατέρρευσε τώρα, πριν, μετά. Τί είναι αυτή η συμφωνία και είναι άραγε τόσο σημαντικό θέμα;

Το Νοέμβρη του 1998 (λίγους μήνες πριν από την επιδρομή κατά της Γιουγκοσλαβίας) ο ΓΓ του ΝΑΤΟ Χαβιέ Σολάνα, πρώην αριστεριστής πολιτικός, στην ιστορική ομιλία του στο συμπόσιο για τα 350 χρόνια από την υπογραφή Συνθήκης της Βεστφαλίας (αλλιώς βεστφαλιανού συστήματος), όρισε και επισήμως τους νέους κανόνες του διεθνούς παιγνίου τερματίζοντας το προηγούμενο διεθνές στάτους κβο.

«Και όμως το Βεστφαλιανό σύστημα είχε τα όριά του. Κατά πρώτον, η αρχή της ανεξαρτησίας ήταν επίσης η βάση για ανταγωνισμούς και όχι κοινότητες κρατών, αποκλεισμοί και όχι ενοποιήσεις. Επιπλέον η ιδέα ενός ισχυρού ανεξάρτητου κράτους αργότερα σκεπάστηκε από εθνικιστική θέρμη που εκφυλίστηκε σε μια καταστροφική πολιτική δύναμη. Η σταθερότητα αυτού του συστήματος μπορούσε να διατηρηθεί μόνο με μεταβαλλόμενες συμμαχίες, εγκάρδιες ή όχι και τόσο εγκάρδιες συνεννοήσεις και μυστικές συμφωνίες.

Στο τέλος-τέλος, ήταν ένα σύστημα που δεν μπορούσε να εγγυηθεί την ειρήνη. Ούτε απέτρεψε τον πόλεμο, όπως τόσο τραγικά μας έδειξε η ιστορία των τελευταίων τριών αιώνων»[2].

Για να μην αδικήσουμε κανέναν, αργότερα, και άλλοι αριστεροί πολιτικοί, όπως ο Μπλερ και ο Γιόσκα Φίσσερ, ανακοίνωσαν το τέλος του Βεστφαλιανού συστήματος, αλλά ο Σολάνα ήταν ο πρώτος.

Τέσσερις μήνες μετά, στις 23 Μάρτη 1999 ο ΓΓ του ΝΑΤΟ, Χαβιέ Σολάνα έδινε την εντολή για την έναρξη αεροπορικών βομβαρδισμών στη Γιουγκοσλαβία. Αν και οι στόχοι ήταν, κατά τα λεγόμενα του ΝΑΤΟ, αποκλειστικά στρατιωτικοί, μέσα σε 78 μέρες καταστράφηκε ένα μεγάλο κομμάτι των υποδομών της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας, σχολεία, γέφυρες, αυτοκινητόδρομοι, το κρατικό εργοστάσιο κατασκευής του «Yugo» και ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα. Ο Μιλόσεβιτς δεν έπεσε, όμως, λόγω βομβαρδισμών αλλά λίγο αργότερα, εξ αιτίας μιας υποκινούμενης ψευτο-επανάστασης.

Δεν έχασε καθόλου χρόνο το ΝΑΤΟ να αποκαταστήσει την ειρήνη, εκεί που απέτυχε το Βεστφαλιανό σύστημα.

Η Μετά-Βεστφαλιανή εποχή είχε μόλις ξεκινήσει. Το πρώτο ισχυρό ανεξάρτητο, ομόσπονδο κράτος, η Γιουγκοσλαβία, θα διαλυόταν σε μικρά προτεκτοράτα.

Η συνθήκη της Βεστφαλίας ήταν μια σειρά συμφωνιών, που υπεγράφησαν μέσα στο 1648 ανάμεσα στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, τα Βασίλεια της Γαλλίας, Ισπανίας και Σουηδίας, καθώς και στην Ολλανδική Δη-

με πολλούς ιστορικούς, αξεπέραστος ακόμα και από την Β΄ Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή. Όλη η κεντρική Ευρώπη είχε μετατραπεί σεερείπια.

Η βασική αρχή της Συνθήκης αυτής είναι ότι τα αντιμαχόμενα κράτη αναγνωρίζουν το δικαίωμα αποκλειστικής κυριαρχίας του ηγεμόνα στις εσωτερικές του υποθέσεις και άρα κάθε εξωτερική επέμβαση, πλάγια ή ευθεία δεν είναι ανεκτή. Κατ' επέκταση, αναγνωρίζεται για πρώτη φορά σε ένα εθνικό κράτος, όσο μικρό και αν είναι, το δικαίωμα ισότητας με το μεγαλύτερο.

Η συμφωνία παραβιάστηκε ουκ ολίγες φορές, όμως υπήρξε η πρωτογενής πηγή τόσο για τους μετέπειτα εξουσιαστικούς πολέμους όσο και για την σύσταση του καταταλαιπωρημένου άγραφου και γραπτού διεθνούς δικαίου.

Οπότε τώρα ξέρουμε!

Λεόν

1.http://www.xryshaygh.com/deltiatypou/view/h-chrush-augh-katethese-protash-nomou-gia-thn-patajh-ths-lathrometanasteush

2. http://www.nato.int/docu/speech/1998/s981112a.htm

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 159
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται

Αριστερός είναι αυτός που τράβηξε τις φωτογραφίες και γι' αυτό θέλει να διοριστεί σύμβουλος με 2.000 ευρώ μηνιαίως.

Αντιεξουσιαστής είναι αυτός που είναι κατά **συγκεκριμένων** συνόρων. Κάποια σύνορα είναι καλά, κάποια άλλα όχι. Όμως, το μόνο που θέλουν οι πρόσφυγες/μετανάστες είναι **να φύγουν αμέσως**.

Αυτός είναι ο λόγος που συγκεντρώνονται στην Ειδωμένη κατά χιλιάδες,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 159
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδρομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

Μερικές σημειώσεις με αφορμή μια μαύρη επέτειο

Ακούμε διαρκώς από οθόνης και τύπου ότι η συμφωνία της Βεστφαλίας κατέρρευσε, κατέρρευσε τώρα, πριν, μετά. Τί είναι αυτή η συμφωνία και είναι άραγε τόσο σημαντικό θέμα;

Το Νοέμβρη του 1998 (λίγους μήνες πριν από την επιδρομή κατά της Γιουγκοσλαβίας) ο ΓΓ του ΝΑΤΟ Χαβιέ Σολάνα, πρώην αριστεριστής πολιτικός, στην ιστορική ομιλία του στο συμπόσιο για τα 350 χρόνια από την υπογραφή Συνθήκης της Βεστφαλίας (αλλοιώς βεστφαλιανού συστήματος), όρισε και επισήμως τους νέους κανόνες του διεθνούς παιγνίου τερματίζοντας το προηγούμενο διεθνές στάτους κβο.

«Και όμως το Βεστφαλιανό σύστημα είχε τα όριά του. Κατά πρώτον, η αρχή της ανεξαρτησίας ήταν επίσης η βάση για ανταγωνισμούς και όχι κοινότητες κρατών, αποκλεισμοί και όχι ενοποιήσεις. Επιπλέον η ιδέα ενός ισχυρού ανεξάρτητου κράτους αργότερα σκεπάστηκε από εθνικιστική θέρμη που εκφυλίστηκε σε μια καταστροφική πολιτική δύναμη. Η σταθερότητα αυτού του συστήματος μπορούσε να διατηρηθεί μόνο με μεταβαλλόμενες συμμαχίες, ο πρώτος.

Τέσσερις μήνες μετά, στις 23 Μάρτη 1999 ο ΓΓ του ΝΑΤΟ, Χαβιέ Σολάνα έδινε την εντολή για την έναρξη αεροπορικών βομβαρδισμών στη Γιουγκοσλαβία. Αν και οι στόχοι ήταν, κατά τα λεγόμενα του ΝΑΤΟ, αποκλειστικά στρατιωτικοί, μέσα σε 78 μέρες καταστράφηκε ένα μεγάλο κομμάτι των υποδομών της ενιαίας Γιουγκοσλαβίας, σχολεία, γέφυρες, αυτοκινητόδρομοι, το κρατικό εργοστάσιο κατασκευής του «Yugo» και ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα. Ο Μιλόσεβιτς δεν έπεσε, όμως, λόγω βομβαρδισμών αλλά λίγο αργότερα, εξ αιτίας μιας υποκινούμενης ψευτο-επανάστασης.

Δεν έχασε καθόλου χρόνο το ΝΑΤΟ να αποκαταστήσει την ειρήνη, εκεί που απέτυχε το Βεστφαλιανό σύστημα.

Η Μετά-Βεστφαλιανή εποχή είχε μόλις ξεκινήσει. Το πρώτο ισχυρό ανεξάρτητο, ομόσπονδο κράτος, η Γιουγκοσλαβία, θα διαλυόταν σε μικρά προτεκτοράτα.

Η συνθήκη της Βεστφαλίας ήταν μια σειρά συμφωνιών, που υπεγράφησαν μέσα στο 1648 ανάμεσα στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, τα Βασίλεια της Γαλλίας, Ισπανίας και Σουηδίας, καθώς και στην Ολλανδική Δη-

Ο χώρος της **ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ**
βρίσκεται στην οδό Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
και ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ.
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 79 92 07

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 799 207

την σύσταση του καταλαιπωρημένου άγραφου και γραπτού διεθνούς δικαίου.

Οπότε τώρα ξέρουμε!

Λεόν

1.http://www.xryshaygh.com/deltiatypou/view/h-chrush-augh-katethese-protash-nomou-gia-thn-patajh-ths-lathrometanasteush
2. http://www.nato.int/docu/speech/1998/s981112a.htm

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

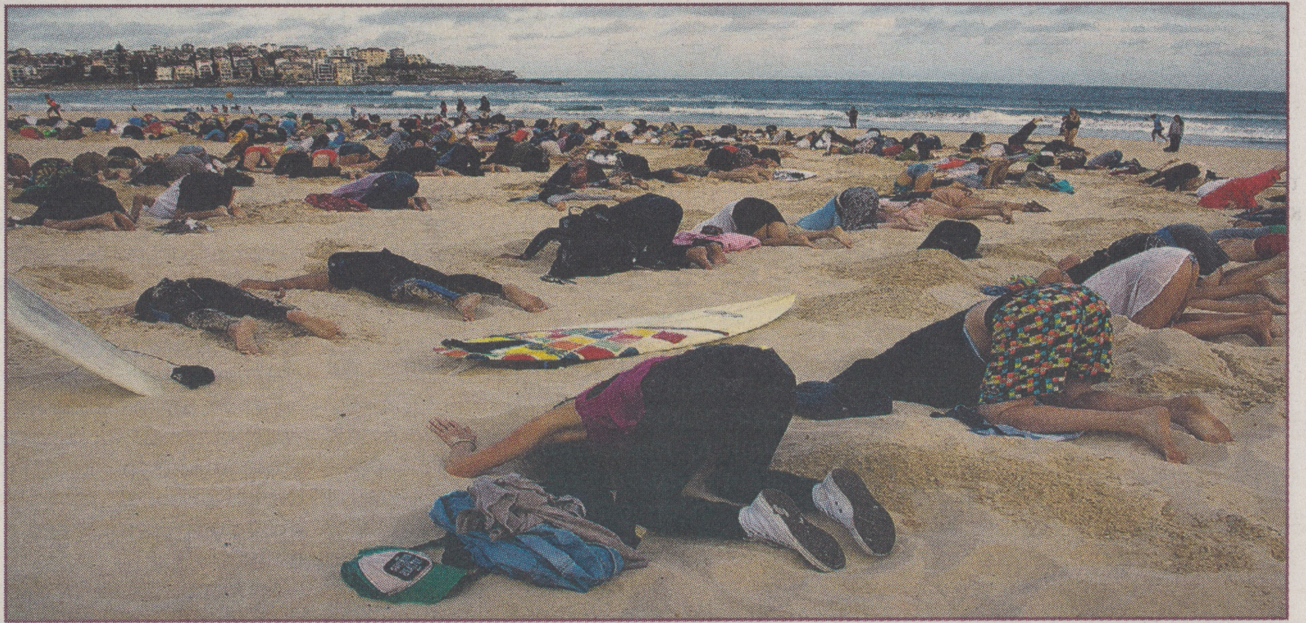
Η ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ ΤΟΥ «ΧΩΡΟΥ» ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ...

«Το φυτό δεν μπορεί παρά να ανθίσει. Ωστόσο, άνθιση γι' αυτό σημαίνει ενίοτε και θάνατο. Και λοιπόν; Ο χυμός θα αναβλύζει πάντα!»

Ζαν-Μαρί Γκυγιώ

«Καταστρέφοντας τα πάντα σημαίνει να οικοδομείς χωρίς θεμέλια· αλλά θα πρέπει να κρατάς όρθιους τους τοίχους με τα χέρια σου. Εκείνος που απαρνιέται το παρελθόν στο σύνολό του, χωρίς να κρατά τίποτα που να χρησιμέψει για να ζωογονήσει την επανάσταση καταδικάζεται να βρει τη δικαίωση μόνο στο μέλλον και στο μεταξύ αναθέτει στην αστυνομία να τον δικαιώσει για το παρόν».

Αλμπέρ Καμύ, Ο επαναστατημένος άνθρωπος

Είναι, ιδιαίτερα, συνηθισμένη η εντύπωση ότι τα περισσότερα σφάλματα προκύπτουν εξαιτίας της άγνοιας εκείνων, που τα διαπράττουν. Πράγματι, είναι εύλογο να σκεφθούμε ότι εφ' όσον είναι παράλογο να θελήσουμε να αποτύχουμε με ότι καταπιανόμαστε, δεν μπορεί παρά η αποτυχία μας, τα λάθη, μικρά ή μεγαλύτερα, επουσιώδη ή με σημαντικές συνέπειες να οφείλονται σε άγνοια και μόνο άγνοια.

Έτσι, αφού θεωρείται ότι τα λάθη είναι με βεβαιότητα ακούσια, το μόνο που χρειάζεται, για να μην επαναληφθούν, αλλά και για να υπολογισθεί το μέγεθος της απώλειας ή της καταστροφής που σημειώνεται, είναι να πεισθούν όσοι τα διαπράττουν για την άγνοιά τους. Μ' άλλα λόγια, σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν καταλογίζεται πρόθεση, και αναζη- και να κερδίζουν δικαιωματικά ολοένα και μεγαλύτερη απαξία.

Καμώνονται αρκετοί και άλλοι τόσοι σιωπούν με νόημα, ότι αδυνατούν να καταλάβουν, κατά πόσο μάλλον να καταγράψουν, τις αιτίες της «κρίσης» του λεγόμενου χώρου. Άλλοι υποκρίνονται ότι ταυτίζεται απόλυτα με την γενικότερη κοινωνική κρίση και αποσύνθεση του κοινωνικού χώρου, τουλάχιστον με τους όρους που όριζαν οι εξουσιαστές μέχρι πρότινος. Δεν είναι λίγοι και εκείνοι, που σκύβουν το κεφάλι με περισυλλογή, αλλά και στενοχώρια για όσα ένιωθαν περήφανοι και θεωρούν ότι χάθηκαν σε τόσο μικρό διάστημα.

όσα έχουν προηγηθεί, οι εμπειρίες, οι αγώνες, το παρελθόν πλέον πολλών δεκαετιών;

Είχαμε ή έχουμε κάποιο λόγο να κλείνουμε τα μάτια και τα αυτιά, όταν συνεχίζει να διεξάγεται μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης, δυσφήμισης και μιας άνευ προηγουμένου απαξίωσης των αναρχικών ιδεών και πρακτικών ή να τα θεωρούμε όλα αυτά σαν «λάθος», ή αλλιώς «εσωτερικό πρόβλημα»;

«*Δεν μας αρέσουν όλα αυτά*», διατείνονται ορισμένοι, «*αφού οι ιδέες μας, αλλά και οι πρακτικές μας είναι εχθρικές στη πολιτική, όμως θα πρέπει κάπου κάπου να προσαρμόζονται στην πολιτική και στους κανόνες της κάτω από ορισμένες συνθήκες*».

«Το φυτό δεν μπορεί παρά να ανθίσει.
Ωστόσο, άνθιση γι' αυτό σημαίνει ενίοτε
και θάνατο. Και λοιπόν;
Ο χυμός θα αναβλύζει πάντα!»

Ζαν-Μαρί Γκυγιώ

«Καταστρέφοντας τα πάντα σημαίνει να οικοδομείς χωρίς θεμέλια· αλλά θα πρέπει να κρατάς όρθιους τους τοίχους με τα χέρια σου. Εκείνος που απαρνιέται το παρελθόν στο σύνολό του, χωρίς να κρατά τίποτα που να χρησιμέψει για να ζωογονήσει την επανάσταση καταδικάζεται να βρει τη δικαίωση μόνο στο μέλλον και στο μεταξύ αναθέτει στην αστυνομία να τον δικαιώσει για το παρόν».

Αλμπέρ Καμύ, Ο επαναστατημένος άνθρωπος

Είναι, ιδιαίτερα, συνηθισμένη η εντύπωση ότι τα περισσότερα σφάλματα προκύπτουν εξαιτίας της άγνοιας εκείνων, που τα διαπράττουν. Πράγματι, είναι εύλογο να σκεφθούμε ότι εφ' όσον είναι παράλογο να θελήσουμε να αποτύχουμε με ότι καταπιανόμαστε, δεν μπορεί παρά η αποτυχία μας, τα λάθη, μικρά ή μεγαλύτερα, επουσιώδη ή με σημαντικές συνέπειες να οφείλονται σε άγνοια και μόνο άγνοια.

Έτσι, αφού θεωρείται ότι τα λάθη είναι με βεβαιότητα ακούσια, το μόνο που χρειάζεται, για να μην επαναληφθούν, αλλά και για να υπολογισθεί το μέγεθος της απώλειας ή της καταστροφής που σημειώνεται, είναι να πεισθούν όσοι τα διαπράττουν για την άγνοιά τους. Μ' άλλα λόγια, σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν καταλογίζεται πρόθεση, και αναζητείται ο τρόπος να διορθωθούν, όσα ανεπιθύμητα προέκυψαν.

Η κατανόηση, όμως, και μάλιστα η εμβάθυνση στην ουσία ενός ζητήματος, προϋποθέτει πρώτα απ' όλα την απομάκρυνση των νεφών σύγχυσης, που όσο πυκνώνουν εμποδίζουν την καθαρή «όραση», ενώ δεν αργεί να επέλθει η ολική «τύφλωση».

Ένα λάθος, λοιπόν, είθισται να μην θεωρείται λάθος από την στιγμή που επαναλαμβάνεται τακτικά, παρ' ότι εντοπίζεται και καταγράφεται σαν τέτοιο. Τότε η αντιμετώπιση εκείνων, που συνεχίζουν συστηματικά να πράττουν και βέβαια να σκέπτονται λανθασμένα, είναι διαφορετική, αφού πλέον δεν τους προσάπτεται άγνοια, αλλά σκοπιμότητα.

Λόγου χάρη ένας παράτολμος ορειβάτης, που εξ αιτίας του χαρακτήρα του διακινδυνεύει σε πολύ μεγάλο βαθμό ή ένας ναυτικός, που δεν υπολογίζει την επικείμενη σφοδρή κακοκαιρία, παρ' ότι γνωρίζει τις αντίξοες καιρικές συνθήκες, μπορούμε να συμπερά-

και να κερδίζουν δικαιωματικά ολοένα και μεγαλύτερη απαξία.

Καμώνονται αρκετοί και άλλοι τόσοι σιωπούν με νόημα, ότι αδυνατούν να καταλάβουν, κατά πόσο μάλλον να καταγράψουν, τις αιτίες της «κρίσης» του λεγόμενου χώρου. Άλλοι υποκρίνονται ότι ταυτίζεται απόλυτα με την γενικότερη κοινωνική κρίση και αποσύνθεση του κοινωνικού χώρου, τουλάχιστον με τους όρους που όριζαν οι εξουσιαστές μέχρι πρότινος. Δεν είναι λίγοι και εκείνοι, που σκύβουν το κεφάλι με περισυλλογή, αλλά και στενοχώρια για όσα ένιωθαν περήφανοι και θεωρούν ότι χάθηκαν σε τόσο μικρό διάστημα.

Πρόκειται για λάθη αναρωτιούνται; Και ποια είναι αυτά; Πως θα βγούμε από το τέλμα και πότε;

Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι οποιαδήποτε συλλογική διεργασία σ' αυτήν την κατεύθυνση, όχι μόνο έχει αργήσει, αλλά και παραμένει σε μεγάλο βαθμό ανεπιθύμητη. Οι λόγοι είναι πολλοί. Ίσως τα πολιτικά «ιμάτια» του πάλαι ποτέ «χώρου» μοιράστηκαν και οι κινηματίες θεωρούν ότι δεν έχουν παρά να τραβήξουν φανερά και οριστικά στα αριστερά. Δεν θα ήμασταν, άλλωστε, ούτε καν ανάμεσα στους τελευταίους, που θα τους κρατούσαν από το μανίκι.

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει ότι η αναρχία για εμάς είναι ζωντανή, αφού δεν αποτελεί ένα σταματημένο σύστημα, κλειστό και αποστειρωμένο, την λειτουργία του οποίου κατέχουν ορισμένοι ειδικοί.

Η αναρχία έχει όμως και ρίζες. Και οι ρίζες της είναι βαθιές. Μ' άλλα λόγια, δεν ξεκινούν όλα «τώρα», ούτε την «προηγούμενη ημέρα». Επομένως, έχουμε κάποιο λόγο να επαναλαμβάνουμε λάθη, που ήδη

όσα έχουν προηγηθεί, οι εμπειρίες, οι αγώνες, το παρελθόν πλέον πολλών δεκαετιών;

Είχαμε ή έχουμε κάποιο λόγο να κλείνουμε τα μάτια και τα αυτιά, όταν συνεχίζει να διεξάγεται μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης, δυσφήμισης και μιας άνευ προηγουμένου απαξίωσης των αναρχικών ιδεών και πρακτικών ή να τα θεωρούμε όλα αυτά σαν «λάθος», ή αλλοιώς «εσωτερικό πρόβλημα»;

«*Δεν μας αρέσουν όλα αυτά*», διατείνονται ορισμένοι, «*αφού οι ιδέες μας, αλλά και οι πρακτικές μας είναι εχθρικές στη πολιτική, όμως θα πρέπει κάπου κάπου να προσαρμόζονται στην πολιτική και στους κανόνες της κάτω από ορισμένες συνθήκες*». Μ' άλλα λόγια, αναγνωρίζουν και οριοθετούν το πεδίο των «αναρχικών» συμφερόντων, τα οποία και υπερασπίζονται. Πολλές φορές αυτό γίνεται με πρόσχημα την κρατική καταστολή. Εδώ η υποκρισία περισσεύει, αφού οι κατασταλτικοί μηχανισμοί τρίβουν τα χέρια τους από τις απεριόριστες δυνατότητες, που αποκτούν από ατελείωτα «λάθη», από ανήκουστες συμμαχίες, που πρώτα απ' όλα αποδεικνύουν την ολική διάβρωση στο πεδίο των ιδεών που εξηγούν τα ανήκουστα «επιχειρησιακά λάθη».

Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, βέβαια, έτριβαν τα χέρα τους από την περίοδο ακόμη που σε συνθήκες πλήρους αδράνειας και απουσίας στοιχειώδους κριτικής προπαγανδιζόταν δήθεν συνωμοτικά η «ανάγκη να βγουν στην παρανομία» όσοι αναλώσιμοι διατίθεντο για τον «σκοπό».

Και οι «ηρωικές εποχές» πέρασαν, και οι «παράνομοι» σφάχτηκαν στην κυριολεξία μεταξύ τους και συνεχίζουν να «σφάζονται». Οι «υπόλοιποι», εκτός

Είναι, ιδιαίτερα, συνηθισμένη η εντύπωση ότι τα περισσότερα σφάλματα προκύπτουν εξαιτίας της άγνοιας εκείνων, που τα διαπράττουν. Πράγματι, είναι εύλογο να σκεφθούμε ότι εφ' όσον είναι παράλογο να θελήσουμε να αποτύχουμε με ότι καταπιανόμαστε, δεν μπορεί παρά η αποτυχία μας, τα λάθη, μικρά ή μεγαλύτερα, επουσιώδη ή με σημαντικές συνέπειες να οφείλονται σε άγνοια και μόνο άγνοια.

Έτσι, αφού θεωρείται ότι τα λάθη είναι με βεβαιότητα ακούσια, το μόνο που χρειάζεται, για να μην επαναληφθούν, αλλά και για να υπολογισθεί το μέγεθος της απώλειας ή της καταστροφής που σημειώνεται, είναι να πεισθούν όσοι τα διαπράττουν για την άγνοιά τους. Μ' άλλα λόγια, σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν καταλογίζεται πρόθεση, και αναζητείται ο τρόπος να διορθωθούν, όσα ανεπιθύμητα προέκυψαν.

Η κατανόηση, όμως, και μάλιστα η εμβάθυνση στην ουσία ενός ζητήματος, προϋποθέτει πρώτα απ' όλα την απομάκρυνση των νεφών σύγχυσης, που όσο πυκνώνουν εμποδίζουν την καθαρή «όραση», ενώ δεν αργεί να επέλθει η ολική «τύφλωση».

Ένα λάθος, λοιπόν, είθισται να μην θεωρείται λάθος από την στιγμή που επαναλαμβάνεται τακτικά, παρ' ότι εντοπίζεται και καταγράφεται σαν τέτοιο. Τότε η αντιμετώπιση εκείνων, που συνεχίζουν συστηματικά να πράττουν και βέβαια να σκέπτονται λανθασμένα, είναι διαφορετική, αφού πλέον δεν τους προσάπτεται άγνοια, αλλά σκοπιμότητα.

Λόγου χάρη ένας παράτολμος ορειβάτης, που εξ αιτίας του χαρακτήρα του διακινδυνεύει σε πολύ μεγάλο βαθμό ή ένας ναυτικός, που δεν υπολογίζει την επικείμενη σφοδρή κακοκαιρία, παρ' ότι γνωρίζει τις αντίξοες καιρικές συνθήκες, μπορούμε να συμπεράνουμε με σιγουριά ότι δεν σφάλλουν λόγω άγνοιας. Εφ' όσον, βέβαια, οι επιπτώσεις στο τελευταίο παράδειγμα δεν αφορούν μόνο τους ίδιους, εύλογα και η ευθύνη που τους αποδίδεται είναι βαρύτατη, ενώ το ίδιο συμβαίνει και όταν το «σφάλμα» πραγματοποιείται για την αποκομιδή πολιτικών, οικονομικών ή άλλων κερδών.

Αλλά ας δούμε ορισμένα ζητήματα πιο συγκεκριμένα, όπως αυτά που αφορούν τις ιδέες και τις πρακτικές πολλών αναρχικών ή αυτοαποκαλούμενων, και που μοιάζουν συνεχώς να περιπλέκονται, αλλά και να κερδίζουν δικαιωματικά ολοένα και μεγαλύτερη απαξία.

Καμώνονται αρκετοί και άλλοι τόσοι σιωπούν με νόημα, ότι αδυνατούν να καταλάβουν, κατά πόσο μάλλον να καταγράψουν, τις αιτίες της «κρίσης» του λεγόμενου χώρου. Άλλοι υποκρίνονται ότι ταυτίζεται απόλυτα με την γενικότερη κοινωνική κρίση και αποσύνθεση του κοινωνικού χώρου, τουλάχιστον με τους όρους που όριζαν οι εξουσιαστές μέχρι πρότινος. Δεν είναι λίγοι και εκείνοι, που σκύβουν το κεφάλι με περισυλλογή, αλλά και στενοχώρια για όσα ένιωθαν περήφανοι και θεωρούν ότι χάθηκαν σε τόσο μικρό διάστημα.

Πρόκειται για λάθη αναρωτιούνται; Και ποια είναι αυτά; Πως θα βγούμε από το τέλμα και πότε;

Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι οποιαδήποτε συλλογική διεργασία σ' αυτήν την κατεύθυνση, όχι μόνο έχει αργήσει, αλλά και παραμένει σε μεγάλο βαθμό ανεπιθύμητη. Οι λόγοι είναι πολλοί. Ίσως τα πολιτικά «ιμάτια» του πάλαι ποτέ «χώρου» μοιράστηκαν και οι κινηματίες θεωρούν ότι δεν έχουν παρά να τραβήξουν φανερά και οριστικά στα αριστερά. Δεν θα ήμασταν, άλλωστε, ούτε καν ανάμεσα στους τελευταίους, που θα τους κρατούσαν από το μανίκι.

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει ότι η αναρχία για εμάς είναι ζωντανή, αφού δεν αποτελεί ένα σταματημένο σύστημα, κλειστό και αποστειρωμένο, την λειτουργία του οποίου κατέχουν ορισμένοι ειδικοί.

Η αναρχία έχει όμως και ρίζες. Και οι ρίζες της είναι βαθιές. Μ' άλλα λόγια, δεν ξεκινούν όλα «τώρα», ούτε την «προηγούμενη ημέρα». Επομένως, έχουμε κάποιο λόγο να επαναλαμβάνουμε λάθη, που ήδη έχουν εντοπιστεί και μελετηθεί με ακρίβεια από τόσους και τόσους πριν από εμάς;

Δεν βρίσκουμε τέτοιο λόγο. Αντίθετα, θεωρούμε ότι η επανάληψη και για την ακρίβεια η προτροπή να τα επαναλάβουμε, να δοκιμάσουμε πάλι το «λάθος», μόνο υστεροβουλία κρύβει. Πολιτική, υστεροβουλία και εξαπάτηση βαδίζουν, όπως πάντα χέρι-χέρι. Δεν θα κουραστούμε να το επαναλαμβάνουμε.

Έχουμε ακόμα οποιοδήποτε λόγο να αδρανούμε, όταν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με σαφείς, δηλωμένες και συστηματικές προσπάθειες να σβηστούν όσα έχουν προηγηθεί, οι εμπειρίες, οι αγώνες, το παρελθόν πλέον πολλών δεκαετιών;

Είχαμε ή έχουμε κάποιο λόγο να κλείνουμε τα μάτια και τα αυτιά, όταν συνεχίζει να διεξάγεται μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης, δυσφήμισης και μιας άνευ προηγουμένου απαξίωσης των αναρχικών ιδεών και πρακτικών ή να τα θεωρούμε όλα αυτά σαν «λάθος», ή αλλοιώς «εσωτερικό πρόβλημα»;

«Δεν μας αρέσουν όλα αυτά», διατείνονται ορισμένοι, «*αφού οι ιδέες μας, αλλά και οι πρακτικές μας είναι εχθρικές στη πολιτική, όμως θα πρέπει κάπου κάπου να προσαρμόζονται στην πολιτική και στους κανόνες της κάτω από ορισμένες συνθήκες*». Μ' άλλα λόγια, αναγνωρίζουν και οριοθετούν το πεδίο των «αναρχικών» συμφερόντων, τα οποία και υπερασπίζονται. Πολλές φορές αυτό γίνεται με πρόσχημα την κρατική καταστολή. Εδώ η υποκρισία περισσεύει, αφού οι κατασταλτικοί μηχανισμοί τρίβουν τα χέρια τους από τις απεριόριστες δυνατότητες, που αποκτούν από ατελείωτα «λάθη», από ανήκουστες συμμαχίες, που πρώτα απ' όλα αποδεικνύουν την ολική διάβρωση στο πεδίο των ιδεών που εξηγούν τα ανήκουστα «επιχειρησιακά λάθη».

Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, βέβαια, έτριβαν τα χέρα τους από την περίοδο ακόμη που σε συνθήκες πλήρους αδράνειας και απουσίας στοιχειώδους κριτικής προπαγανδιζόταν δήθεν συνωμοτικά η «ανάγκη να βγουν στην παρανομία» όσοι αναλώσιμοι διατίθεντο για τον «σκοπό».

Και οι «ηρωικές εποχές» πέρασαν, και οι «παράνομοι» σφάχτηκαν στην κυριολεξία μεταξύ τους και συνεχίζουν να «σφάζονται». Οι «υπόλοιποι», εκτός των «οπλαρχηγών» απλά, δεν δικαιούνται να ομιλούν. Όπως διατάξετε... Δεν παίρνεις λογαριασμό δεν δίνεις λογαριασμό...

Ο Πέτρος Κροπότκιν έγραφε στην «Αναρχική Ηθική»:

«Αυτό το δικαίωμα χρήσης βίας η ανθρωπότητα δεν το αρνείται ποτέ σε εκείνους που το κατέκτησαν - είτε αυτό χρησιμοποιείται στα οδοφράγματα είτε στο σκοτάδι ενός σταυροδρομιού. Όμως, για να προκαλέσει μια τέτοια πράξη ζωηρή αίσθηση στο ανθρώπινο πνεύμα, αυτό το δικαίωμα πρέπει να κατακτηθεί. ***Χωρίς αυτό, η όποια πράξη -ωφέλιμη ή***

όχι- θα παρέμενε απλώς ένα κτηνώδες, άνευ σημασίας, γεγονός για την πρόοδο των ιδεών. Δεν θα βλέπαμε σε αυτήν παρά μια μετάθεση της βίας, μιαν απλή αντικατάσταση του εκμεταλλευτή από έναν άλλον εκμεταλλευτή».

Τόνισε όμως και κάτι ακόμη:

«***Χωρίς αμοιβαία εμπιστοσύνη, είναι αδύνατον να υπάρξει αγώνας, αδύνατον να υπάρξει θάρρος, πρωτοβουλία, αλληλεγγύη -και αδύνατον να υπάρξει νίκη! Η ήττα είναι προδιαγεγραμμένη***».

Ένα γεγονός που έλαβε χώρα σε παρελθόντα χρόνο θεωρούν πολλοί ότι αξίζει μόνο και μόνο για να το αξιοποιούμε πολιτικά. Αλλοιώς η λήθη είναι βολικότερη, τουλάχιστον για το συμφέρον του κινήματος, για να προχωρούμε «όλοι μαζί» και μετά «βλέπουμε»...

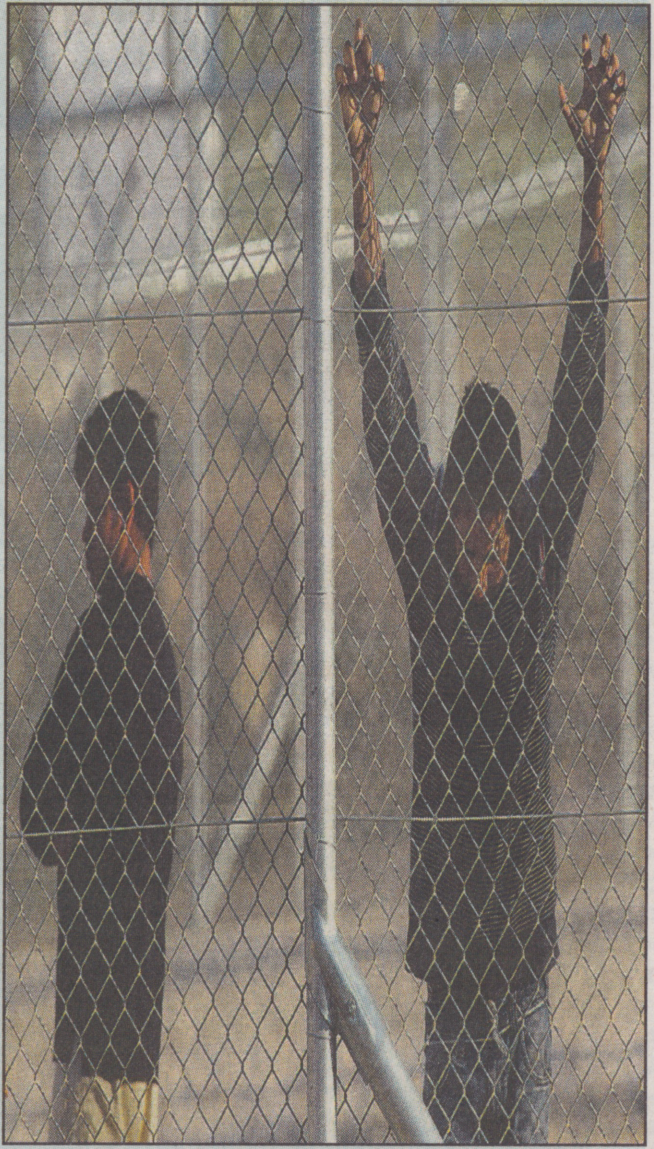
Πριν περίπου δέκα χρόνια ορισμένα άτομα του «χώρου» κράτησαν όμηρο και βασάνισαν έναν νεαρό φασίστα. Το «ζήτημα» θάφτηκε στο όνομα του αντιφασισμού, και της υπεράσπισης των «δικών μας». Είχαμε προειδοποιήσει, τότε παρά την καθολική ενόχληση που συναντήσαμε, ότι οι συνέπειες θα είναι σημαντικές και σε βάθος χρόνου. Δεν διαψευστήκαμε στο παραμικρό. Η πρόσφατη δημοσιοποίηση της δέσμευσης (λέγεται και προσωρινή σύλληψη) και ανάκρισης συντρόφου από «σύντροφο» φαίνεται μάλλον «ασύνδετη»...

Σ' όλους;

Είχαμε γράψει τον Μάρτιο του 2010 με αφορμή τις αντισυγκεντρώσεις (ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 92, Μάρτιος 2010, Αντιφασιστικές εμμονές):

«Ας θυμίσουμε, τώρα, ένα σημαντικό στοιχείο της αναρχικής στάσης και δράσης κι αυτό είναι ο αυτοκαθορισμός. Δεν χρειάζεται, ελπίζουμε, να γίνει εκτεταμένη ανάλυση του περιεχομένου και της σημασίας αυτής της στάσης. Στον αντίποδα βρίσκεται ο ετεροκαθορισμός. Πρόκειται, δηλαδή, για εκείνη τη συμπεριφορά όπου οι πράξεις αλλά και το περιεχόμενο του λόγου εξαρτώνται από έναν άλλο ή άλλους παράγοντες. Σε αυτή την περίπτωση η δυνατότητα να προσδιορίζει τις κινήσεις των ετεροκαθοριζόμενων, ανήκει κατά κύριο λόγο σ' αυτόν που παίρνει μια πρωτοβουλία. Γίνεται, ως εκ τούτου, αντιληπτό πως η ουσία της

Ο ΚΥΒΟΣ ΕΡΡΙΦΘΗ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ, ΟΙ ΛΕΓΕΩΝΕΣ ΑΠΛΑ ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ...

Έχει υποστηριχθεί ότι ορισμένα κράτη διαφέρουν μεταξύ τους, εκτός των άλλων, επειδή οι πολιτικές ελίτ, που διαχειρίζονται τις υποθέσεις τους, κάνουν διαφορετικές επιλογές σχετικά με την «ποσότητα» του παρελθόντος, που σκοπεύουν είτε να διατηρήσουν στο πολιτικό τους σύστημα είτε να χρησιμοποιήσουν ιδεολογικά.

Το ίδιο, φυσικά θεωρείται ότι ισχύει και για τα μεμονωμένα κόμματα.

Μια γνωστή και χιλιοχρησιμοποιημένη εφαρμογή αφορά την προβαλλόμενη αντιπαλότητα «νέου» και «παλιού», μεταρρύθμισης και στασιμότητας, εκσυγχρονισμού και συντήρησης κ.ο.κ.

Πολλές φορές οι εξαγγελίες για αλλαγές, που θεωρείται ότι εκτός των άλλων θα αποτελέσουν δέλεαρ για νέους ψηφοφόρους ή μια σημαντική μάζα, που υπολογίζεται ότι για διάφορους λόγους έχει την τάση να εκπροσωπηθεί πολιτικά με διαφορετικό τρόπο, αποδεικνύονται ψευδεπίγραφες.

Σ' άλλες περιπτώσεις, αντίθετα, η παραπομπή στο παρελθόν θέλει να εμπνεύσει σιγουριά, αφού οι υπήκοοι καλούνται να αναγνωρίσουν κάτι οικείο σ' αυτούς, δοκιμασμένο και αποδεκτό, καθώς ταυτίζεται στην μνήμη τους με την «σταθερότητα και την ευημερία».

Οι εξουσιαστές γνωρίζουν τις δυνατότητες, που τους προσφέρει για τον σκοπό αυτό η εναλλασσόμενη χρήση των όρων «ιστορία», «ιστορική μνήμη» ή «συλλογική μνήμη», η οποία βεβαίως και ευδιάκριτα οφείλεται σε πολιτικές σκοπιμότητες.

Θα τονίσουμε ότι όσον αφορά την συλλογική μνήμη, η επίκληση της οποίας γίνεται ολοένα και σπανιότερα, αυτή νοείται και αφορά μόνο τα μέλη μια ομάδας ή κοινότητας ανθρώπων, που όχι μόνο έχουν ζήσει τα ίδια γεγονότα, αλλά μέχρι ενός τουλάχιστον βαθμό τα έχουν από κοινού επεξεργαστεί βάσει κοινών ή συγγενικών ιδεών, αλλά και συνηθειών.

Όσον αφορά τους τωρινούς διαχειριστές, όπως έχουμε παρατηρήσει επανειλημμένα και παρά την

θρώπινες ζωές, αλλά με τα θραύσματα ενός πολέ-

***θάρρος, πρωτοβουλία, αλληλεγγύη -και αδύνατον να υπάρξει νίκη! Η ήττα είναι προδιαγεγραμμένη»*.

Ένα γεγονός που έλαβε χώρα σε παρελθόντα χρόνο θεωρούν πολλοί ότι αξίζει μόνο και μόνο για να το αξιοποιούμε πολιτικά. Αλλοιώς η λήθη είναι βολικότερη, τουλάχιστον για το συμφέρον του κινήματος, για να προχωρούμε «όλοι μαζί» και μετά «βλέπουμε»...

Πριν περίπου δέκα χρόνια ορισμένα άτομα του «χώρου» κράτησαν όμηρο και βασάνισαν έναν νεαρό φασίστα. Το «ζήτημα» θάφτηκε στο όνομα του αντιφασισμού, και της υπεράσπισης των «δικών μας». Είχαμε προειδοποιήσει, τότε παρά την καθολική ενόχληση που συναντήσαμε, ότι οι συνέπειες θα είναι σημαντικές και σε βάθος χρόνου. Δεν διαψευστήκαμε στο παραμικρό. Η πρόσφατη δημοσιοποίηση της δέσμευσης (λέγεται και προσωρινή σύλληψη) και ανάκρισης συντρόφου από «σύντροφο» φαίνεται μάλλον «ασύνδετη»...

Σ' όλους;

Είχαμε γράψει τον Μάρτιο του 2010 με αφορμή τις αντισυγκεντρώσεις (ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 92, Μάρτιος 2010, Αντιφασιστικές εμμονές):

«Ας θυμίσουμε, τώρα, ένα σημαντικό στοιχείο της αναρχικής στάσης και δράσης κι αυτό είναι ο αυτοκαθορισμός. Δεν χρειάζεται, ελπίζουμε, να γίνει εκτεταμένη ανάλυση του περιεχομένου και της σημασίας αυτής της στάσης. Στον αντίποδα βρίσκεται ο ετεροκαθορισμός. Πρόκειται, δηλαδή, για εκείνη τη συμπεριφορά όπου οι πράξεις αλλά και το περιεχόμενο του λόγου εξαρτώνται από έναν άλλο ή άλλους παράγοντες. Σε αυτή την περίπτωση η δυνατότητα να προσδιορίζει τις κινήσεις των ετεροκαθοριζόμενων, ανήκει κατά κύριο λόγο σ' αυτόν που παίρνει μια πρωτοβουλία. Γίνεται, ως εκ τούτου, αντιληπτό πως η ουσία της πρωτοβουλίας δίνει και ένα καθοριστικό πλεονέκτημα σ' αυτόν που την αναλαμβάνει. Δεν έχει πάντοτε σημασία αν ο συγκεκριμένος στόχος για το οποίο λαμβάνεται κάποια πρωτοβουλία εμποδιστεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Σημασία έχει πως όποιος αναλαμβάνει την πρωτοβουλία, έχει και την δυνατότητα του προσδιορισμού και της αξιοποίησης των πλεονεκτημάτων που του παρέχει αυτή η κίνησή του. Είναι, μάλιστα, αναμενόμενο να έχει υπολογίσει τις αντιδράσεις σ' αυτό καθ' εαυτό το ζήτημα και σαφώς έχει λάβει υπ' όψιν του τις προεκτάσεις, από τις οποίες υπολογίζει να αποκτήσει (πολιτικά συνήθως) οφέλη. Απ' αυτό, λοιπόν, εύκολα γίνεται αντιληπτό πως ο ετεροκαθορισμός καταλύει την ανεξαρτησία λόγου και πράξης του εμπλεκόμενου σ' αυτή την

ελίτ, που διαχειρίζονται τις υποθέσεις τους, κάνουν διαφορετικές επιλογές σχετικά με την «ποσότητα» του παρελθόντος, που σκοπεύουν είτε να διατηρήσουν στο πολιτικό τους σύστημα είτε να χρησιμοποιήσουν ιδεολογικά.

Το ίδιο, φυσικά θεωρείται ότι ισχύει και για τα μεμονωμένα κόμματα.

Μια γνωστή και χιλιοχρησιμοποιημένη εφαρμογή αφορά την προβαλλόμενη αντιπαλότητα «νέου» και «παλιού», μεταρρύθμισης και στασιμότητας, εκσυγχρονισμού και συντήρησης κ.ο.κ.

Πολλές φορές οι εξαγγελίες για αλλαγές, που θεωρείται ότι εκτός των άλλων θα αποτελέσουν δέλεαρ για νέους ψηφοφόρους ή μια σημαντική μάζα, που υπολογίζεται ότι για διάφορους λόγους έχει την τάση να εκπροσωπηθεί πολιτικά με διαφορετικό τρόπο, αποδεικνύονται ψευδεπίγραφες.

Σ' άλλες περιπτώσεις, αντίθετα, η παραπομπή στο παρελθόν θέλει να εμπνεύσει σιγουριά, αφού οι υπήκοοι καλούνται να αναγνωρίσουν κάτι οικείο σ' αυτούς, δοκιμασμένο και αποδεκτό, καθώς ταυτίζεται στην μνήμη τους με την «σταθερότητα και την ευημερία».

Οι εξουσιαστές γνωρίζουν τις δυνατότητες, που τους προσφέρει για τον σκοπό αυτό η εναλλασσόμενη χρήση των όρων «ιστορία», «ιστορική μνήμη» ή «συλλογική μνήμη», η οποία βεβαίως και ευδιάκριτα οφείλεται σε πολιτικές σκοπιμότητες.

Θα τονίσουμε ότι όσον αφορά την συλλογική μνήμη, η επίκληση της οποίας γίνεται ολοένα και σπανιότερα, αυτή νοείται και αφορά μόνο τα μέλη μια ομάδας ή κοινότητας ανθρώπων, που όχι μόνο έχουν ζήσει τα ίδια γεγονότα, αλλά μέχρι ενός τουλάχιστον βαθμό τα έχουν από κοινού επεξεργαστεί βάσει κοινών ή συγγενικών ιδεών, αλλά και συνηθειών.

Όσον αφορά τους τωρινούς διαχειριστές, όπως έχουμε παρατηρήσει επανειλημμένα και παρά την απατηλή εικόνα που ακόμη κομίζουν περί «νέας» και «αδιάφθορης» διακυβέρνησης, η χρήση του παρελθόντος ουσιαστικά γίνεται με έναν τρόπο που παραπέμπει κυριολεκτικά σε μια παντελώς ασύνδετη σειρά επιλεκτικών αναπαραστάσεων του παρελθόντος.

Λίγη αριστερά (κομμουνιστική ή μη) του εμφυλίου, που «τώρα δικαιώνεται» παρ' ότι έχει ενσωματωθεί πλήρως και έχει προσφέρει τα πάντα και από κάθε μετερίζι στην εξουσία. **Λίγη «σκληρή» δεξιά** που σε συνθήκες ολοκληρωτικής παράδοσης και απώλειας κάθε ψήγματος ή ψευδαίσθησης εθνικής κυριαρχίας σε υπερεθνικούς οικονομικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς συνασπισμούς και οργανισμούς (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΕΚΤ, ΔΝΤ κα) καμώνεται τον υπερπατριώτη. Και από κοντά και **οι όχι και τόσο**

θρώπινες ζωές, αλλά με τα θραύσματα ενός πολέμου που αρχίζει να απειλεί και τους ντόπιους.

Η εξαθλίωση, ο πόνος, η προσφυγιά, ο θάνατος που σημαδεύει ακόμη την πλάτη τους και βαραίνει τον ίσκιο τους, χρήσιμα υλικά για την κατασκευή ενός ελεγχόμενου καθεστωτικού αντιρατσισμού.

Χρήσιμου για να είναι όλοι φρόνιμοι και ικανοποιημένοι μέχρι το κράτος να δείξει τα πραγματικά του δόντια. Να παραδειγματίζονται οι ντόπιοι και να μην δυσανασχετούν για τα χειρότερα που θα τους επιβληθούν. Πάντα με τον μανδύα της «σκληρής διαπραγμάτευσης», της εθισμένης πλέον στο ψεύδος και την απάτη της «πρώτη φορά» αριστερής κυβέρνησης.

Δεκάδες στρατόπεδα συγκέντρωσης κατασκευάζονται το ίδιο γοργά όσο επιτάσσουν οι εξελίξεις και οι συμφωνίες των μεγάλων αφεντικών για κλειστά

«σύντροφο» φαίνεται μάλλον «ασύνδετη»...

Σ' όλους;

Είχαμε γράψει τον Μάρτιο του 2010 με αφορμή τις αντισυγκεντρώσεις (ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ φ. 92, Μάρτιος 2010, Αντιφασιστικές εμμονές):

«Ας θυμίσουμε, τώρα, ένα σημαντικό στοιχείο της αναρχικής στάσης και δράσης κι αυτό είναι ο αυτοκαθορισμός. Δεν χρειάζεται, ελπίζουμε, να γίνει εκτεταμένη ανάλυση του περιεχομένου και της σημασίας αυτής της στάσης. Στον αντίποδα βρίσκεται ο ετεροκαθορισμός. Πρόκειται, δηλαδή, για εκείνη τη συμπεριφορά όπου οι πράξεις αλλά και το περιεχόμενο του λόγου εξαρτώνται από έναν άλλο ή άλλους παράγοντες. Σε αυτή την περίπτωση η δυνατότητα να προσδιορίζει τις κινήσεις των ετεροκαθοριζόμενων, ανήκει κατά κύριο λόγο σ' αυτόν που παίρνει μια πρωτοβουλία. Γίνεται, ως εκ τούτου, αντιληπτό πως η ουσία της πρωτοβουλίας δίνει και ένα καθοριστικό πλεονέκτημα σ' αυτόν που την αναλαμβάνει. Δεν έχει πάντοτε σημασία αν ο συγκεκριμένος στόχος για το οποίο λαμβάνεται κάποια πρωτοβουλία εμποδιστεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Σημασία έχει πως όποιος αναλαμβάνει την πρωτοβουλία, έχει και την δυνατότητα του προσδιορισμού και της αξιοποίησης των πλεονεκτημάτων που του παρέχει αυτή η κίνησή του. Είναι, μάλιστα, αναμενόμενο να έχει υπολογίσει τις αντιδράσεις σ' αυτό καθ' εαυτό το ζήτημα και σαφώς έχει λάβει υπ' όψιν του τις προεκτάσεις, από τις οποίες υπολογίζει να αποκτήσει (πολιτικά συνήθως) οφέλη. Απ' αυτό, λοιπόν, εύκολα γίνεται αντιληπτό πως ο ετεροκαθορισμός καταλύει την ανεξαρτησία λόγου και πράξης του εμπλεκόμενου σ' αυτή την κατάσταση»

Τα παραδείγματα μπορούν να είναι ατελείωτα.

Δεν υπάρχουν, λοιπόν, «πικρές» αλήθειες, δεν υπάρχουν γενικά και αόριστα «αποτυχίες», δεν μπορεί να υπάρχουν για τους αναρχικούς λόγοι σιωπής και παράδοσης άνευ όρων ακόμη και στις πιο δύσκολες καταστάσεις. Λέξεις και έννοιες, όπως ανιδιοτέλεια και ήθος δεν είναι κουρελόπανα, όσο για το καθήκον εξακολουθεί να μην είναι τίποτα παραπάνω από «ένα πλεόνασμα ζωής που ζητά να χρησιμοποιηθεί, να χαρισθεί».

Συσπείρωση Αναρχικών

σ' αυτούς, δοκιμασμένο και αποδεκτό, καθώς ταυτίζεται στην μνήμη τους με την «σταθερότητα και την ευημερία».

Οι εξουσιαστές γνωρίζουν τις δυνατότητες, που τους προσφέρει για τον σκοπό αυτό η εναλλασσόμενη χρήση των όρων «ιστορία», «ιστορική μνήμη» ή «συλλογική μνήμη», η οποία βεβαίως και ευδιάκριτα οφείλεται σε πολιτικές σκοπιμότητες.

Θα τονίσουμε ότι όσον αφορά την συλλογική μνήμη, η επίκληση της οποίας γίνεται ολοένα και σπανιότερα, αυτή νοείται και αφορά μόνο τα μέλη μια ομάδας ή κοινότητας ανθρώπων, που όχι μόνο έχουν ζήσει τα ίδια γεγονότα, αλλά μέχρι ενός τουλάχιστον βαθμό τα έχουν από κοινού επεξεργαστεί βάσει κοινών ή συγγενικών ιδεών, αλλά και συνηθειών.

Όσον αφορά τους τωρινούς διαχειριστές, όπως έχουμε παρατηρήσει επανειλημμένα και παρά την απατηλή εικόνα που ακόμη κομίζουν περί «νέας» και «αδιάφθορης» διακυβέρνησης, η χρήση του παρελθόντος ουσιαστικά γίνεται με έναν τρόπο που παραπέμπει κυριολεκτικά σε μια παντελώς ασύνδετη σειρά επιλεκτικών αναπαραστάσεων του παρελθόντος.

Λίγη αριστερά (κομμουνιστική ή μη) του εμφυλίου, που «τώρα δικαιώνεται» παρ' ότι έχει ενσωματωθεί πλήρως και έχει προσφέρει τα πάντα και από κάθε μετερίζι στην εξουσία. **Λίγη «σκληρή» δεξιά** που σε συνθήκες ολοκληρωτικής παράδοσης και απώλειας κάθε ψήγματος ή ψευδαίσθησης εθνικής κυριαρχίας σε υπερεθνικούς οικονομικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς συνασπισμούς και οργανισμούς (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΕΚΤ, ΔΝΤ κα) καμώνεται τον υπερπατριώτη. Και από κοντά και **οι όχι και τόσο ολίγοι (προβεβλημένοι ή μη) αλλά απαραίτητοι εκπρόσωποι του «παλαιού καθεστώτος»** (ή αλλοιώς πρώην πασοκάριοι) για να μην ξεχνιόμαστε.

«Παλιό» και «νέο» καθεστώς μοιάζουν, ολοένα και περισσότερο, με τις προβαλλόμενες διαφορές τους να εκλείπουν με τόσο γοργό ρυθμό αφού έτσι απαιτεί και επιβάλλει πλέον η εξελισσόμενη φάση της παγκοσμιοποίησης.

Ταυτόχρονα με έναν εκρηκτικό τρόπο εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες διέρχονται και πλέον φυλακίζονται στον ελλαδικό χώρο, με τις εικόνες δεκάδων χιλιάδων παιδιών, γυναικών ανήμπορων γερόντων, νέων ή αναπήρων να μοιάζουν όχι με ανθρώπινες ζωές, αλλά με τα θραύσματα ενός πολέμου που αρχίζει να απειλεί και τους ντόπιους.

Η εξαθλίωση, ο πόνος, η προσφυγιά, ο θάνατος που σημαδεύει ακόμη την πλάτη τους και βαραίνει τον ίσκιο τους, χρήσιμα υλικά για την κατασκευή ενός ελεγχόμενου καθεστωτικού αντιρατσισμού.

Χρήσιμου για να είναι όλοι φρόνιμοι και ικανοποιημένοι μέχρι το κράτος να δείξει τα πραγματικά του δόντια. Να παραδειγματίζονται οι ντόπιοι και να μην δυσανασχετούν για τα χειρότερα που θα τους επιβληθούν. Πάντα με τον μανδύα της «σκληρής διαπραγμάτευσης», της εθισμένης πλέον στο ψεύδος και την απάτη της «πρώτη φορά» αριστερής κυβέρνησης.

Δεκάδες στρατόπεδα συγκέντρωσης κατασκευάζονται το ίδιο γοργά όσο επιτάσσουν οι εξελίξεις και οι συμφωνίες των μεγάλων αφεντικών για κλειστά ευρωπαϊκά σύνορα, για «εκεχειρία» στο μέτωπο, που παρ' όλα αυτά παραμένει απροσδιόριστο μετά τις «ασύμμετρες» πολύνεκρες επιθέσεις σε Γαλλία, Τουρκία και Βέλγιο, Πακιστάν, Ιράκ, Μάλι.

Οι πολεμικές ναυτικές δυνάμεις του ΝΑΤΟ, που ήδη βρίσκονται στο Αιγαίο περιπολώντας και εντασσόμενες στην ευρύτερη συμφωνία με το ρωσικό κράτος, έχουν ήδη δώσει το στίγμα ενός ενοποιημένου χώρου κυριαρχίας που περιλαμβάνει την ΕΕ, τα Βαλκάνια, το τουρκικό κράτος και την ευρύτερη Μέση Ανατολή, που επανεντάσσεται στον πολυπολικό «νέο» κόσμο της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Συσπείρωση Αναρχικών

Ὅσο, αὐτοί πού δέν ἀντέχουν στό λαμπερό φῶς, θά προτάσσουν μαῦρα πέπλα, ἐμεῖς θά δυναμώνουμε τό φῶς πού θά τά κάψει.

Μέ τό φύλλο ὑπ' ἀριθμ. 158 ἡ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ εἰσῆλθε στό 14ο ἔτος τῆς κυκλοφορίας της. Μέ αὐτήν τήν εὐκαιρία θεωροῦμε πώς ἔχει σημασία νά ἐκφρασθοῦν ὁρισμένες σκέψεις καί ἀπόψεις μας. Δέν πρόκειται, βεβαίως, νά γίνει κάποιου εἴδους ἀπολογισμός, ἀφοῦ ἡ λέξις παραπέμπει σέ διάφορες τοποθετήσεις, πού δέν μᾶς ἀφοροῦν ἀπό ἀναρχικῆς σκοπιᾶς. Ἑπομένως, αὐτό τό ὁποῖο θά ἐπιχειρήσωμεν εἶναι νά ἐξαχθοῦν καί νά ἀναδειχθοῦν κάποια συμπεράσματα, πού ἔχουν σχέσι μέ τήν πορεία τῆς ἐφημερίδος ὅλα αὐτά τά χρόνια, ὅπου συναπεκομίσθη ἕνας πλοῦτος ἐμπειριῶν καί κατανοήσεως διαφόρων γεγονότων καί καταστάσεων, πού ἔχουν σχέσι μέ τήν ἀναρχική ἀπελευθερωτική σκέψι καί δρᾶσι. Ὅλες αὐτές οἱ ἐμπειρίες καί γνώσεις ἐννοεῖται πώς δέν ἔχουν μείνει ἀναξιοποίητες. Αὐτό γίνεται εὐκόλως κατανοητό ἐάν κάποιος παρακολουθήσει τήν ὕλη καί τίς ἀπόψεις πού καταγράφονται κάθε μήνα στήν ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Ἄς κρατήσωμεν, ἐν προκειμένῳ, μία πρώτη ἐπισήμανσι.

Ὅταν γίνεται ἀναφορά στίς ἐμπειρίες, συνήθως ἀκολουθεῖ ὁ διαχωρισμός τους σέ θετικές καί ἀρνητικές. Εὐλόγως, αὐτό δέν σχετίζεται μέ κάποιο ἀριθμητικό πρόσημο, ἀλλά μέ τήν λειτουργικότητα πού ἔχουν τόσο μέ τόν ἐπιδιωκόμενο σκοπό, ὅσον καί μέ τίς **θεμελιώδεις, ἀποδεδειγμένες καί ἀποδεκτές ἀναρχικές θεωρήσεις**.

Παραδείγματος χάριν. Ἡ συμμετοχή στό κοινοβούλιο καί στίς ἐκλογικές διαδικασίες ἀντιβαίνει στήν ἀναρχική θεώρησι, στάσι καί δρᾶσι. Τό ἴδιο ἰσχύει καί σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν ἐκλογική ὑποστήριξι (μέ ἀπροκάλυπτο ἤ συγκεκαλυμμένο τρόπο) κάποιου ἀριστεροῦ ἤ κομμουνιστικοῦ κόμματος (γιά τά δεξιά κ.λπ. κόμματα δέν χρειάζεται νά γίνη ἰδιαίτερη ἀναφορά, ἀφοῦ ἐξ ὑπαρχῆς ὑπάρχει μία κατοχυρωμένη στάσις, παρ' ὅτι ἔχουν ὑπάρξει -σέ πολύ περιορισμένη κλίμακα- ὄχι μόνο ψηφοφορίες ὑπέρ τους, ἀλλά καί συμμετοχές σέ αὐτά). Ἡ ἐκλογική ψήφισις ἤ ὑποστήριξις κάποιου κομματικοῦ μηχανισμοῦ προφανέστατα ἐπιζητᾶ ἀνταλλάγματα, ὑλικά ἤ πολιτικά, ἀπό τούς πολιτικούς ἤ οἰκονομικούς ἐκφραστές καί ἐκπροσώπους τῆς Τάξεως, μετά τήν λήξη τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας.

Τό ὡς ἄνω παράδειγμα θά μποροῦσε νά χαρακτηρισθεῖ ὡς ἀρνητική στάση καί ἐμπειρία, πού προέρχεται ἀπό ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοποθετηθεῖ καί ὑποστηρίζουν πώς εἶναι ἀναρχικοί. Κι ὅμως, αὐτή ἡ στάσις, χωρίς νά κρίνεται ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀλλά μέ βάση τίς θεμελιακές ἀναρχικές ἰδέες **ἐπιβεβαιώνει τήν σημασία καί τήν ἀνάγκη τῆς ἀκλόνητης καί ἀνιδιοτελοῦς στάσεως**, πού ὀφείλουν (κυρίως στόν ἑαυτό τους) νά κρατοῦν οἱ ἀναρχικοί. Ἄρα, δια τῆς ἐπαναβεβαώσεως δέν ἀντιμετωπίζεται ὡς ἀρνητική αὐτή ἡ ἐμπειρία, ἡ ὁποία ἐν τέλει δέν ἔχει ἀντίκτυπο στίς ἀναρχικές ἰδέες, ἀλλά στά πρόσωπα τά ὁποῖα προέβησαν στήν περί ἧς ὁ λόγος ἐνέργεια. Μέ πολύ ἁπλά λόγια, ἡ ἰδέα

μέ τήν πορεία τῆς ἐφημερίδος ὅλα αὐτά τά χρόνια, ὅπου συναπεκομίσθη ἕνας πλοῦτος ἐμπειριῶν καί κατανοήσεως διαφόρων γεγονότων καί καταστάσεων, πού ἔχουν σχέσι μέ τήν ἀναρχική ἀπελευθερωτική σκέψι καί δρᾶσι. Ὅλες αὐτές οἱ ἐμπειρίες καί γνώσεις ἐννοεῖται πώς δέν ἔχουν μείνει ἀναξιοποίητες. Αὐτό γίνεται εὐκόλως κατανοητό ἐάν κάποιος παρακολουθήσει τήν ὕλη καί τίς ἀπόψεις πού καταγράφονται κάθε μήνα στήν ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Ἄς κρατήσωμεν, ἐν προκειμένῳ, μία πρώτη ἐπισήμανσι.

Ὅταν γίνεται ἀναφορά στίς ἐμπειρίες, συνήθως ἀκολουθεῖ ὁ διαχωρισμός τους σέ θετικές καί ἀρνητικές. Εὐλόγως, αὐτό δέν σχετίζεται μέ κάποιο ἀριθμητικό πρόσημο, ἀλλά μέ τήν λειτουργικότητα πού ἔχουν τόσο μέ τόν ἐπιδιωκόμενο σκοπό, ὅσον καί μέ τίς **θεμελιώδεις, ἀποδεδειγμένες καί ἀποδεκτές ἀναρχικές θεωρήσεις**.

Παραδείγματος χάριν. Ἡ συμμετοχή στό κοινοβούλιο καί στίς ἐκλογικές διαδικασίες ἀντιβαίνει στήν ἀναρχική θεώρησι, στάσι καί δρᾶσι. Τό ἴδιο ἰσχύει καί σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τήν ἐκλογική ὑποστήριξι (μέ ἀπροκάλυπτο ἤ συγκεκαλυμμένο τρόπο) κάποιου ἀριστεροῦ ἤ κομμουνιστικοῦ κόμματος (γιά τά δεξιά κ.λπ. κόμματα δέν χρειάζεται νά γίνῃ ἰδιαίτερη ἀναφορά, ἀφοῦ ἐξ ὑπαρχῆς ὑπάρχει μία κατοχυρωμένη στάσις, παρ' ὅτι ἔχουν ὑπάρξει -σέ πολύ περιορισμένη κλίμακα- ὄχι μόνο ψηφοφορίες ὑπέρ τους, ἀλλά καί συμμετοχές σέ αὐτά). Ἡ ἐκλογική ψήφισις ἤ ὑποστήριξις κάποιου κομματικοῦ μηχανισμοῦ προφανέστατα ἐπιζητᾶ ἀνταλλάγματα, ὑλικά ἤ πολιτικά, ἀπό τούς πολιτικούς ἤ οἰκονομικούς ἐκφραστές καί ἐκπροσώπους τῆς Τάξεως, μετά τήν λῆξη τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας.

Τό ὡς ἄνω παράδειγμα θά μποροῦσε νά χαρακτηρισθεῖ ὡς ἀρνητική στάση καί ἐμπειρία, πού προέρχεται ἀπό ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοποθετηθεῖ καί ὑποστηρίζουν πώς εἶναι ἀναρχικοί. Κι ὅμως, αὐτή ἡ στάσις, χωρίς νά κρίνεται ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀλλά μέ βάση τίς θεμελιακές ἀναρχικές ἰδέες **ἐπιβεβαιώνει τήν σημασία καί τήν ἀνάγκη τῆς ἀκλόνητης καί ἀνιδιοτελοῦς στάσεως**, πού ὀφείλουν (κυρίως στόν ἑαυτό τους) νά κρατοῦν οἱ ἀναρχικοί. Ἄρα, δια τῆς ἐπαναβεβαώσεως δέν ἀντιμετωπίζεται ὡς ἀρνητική αὐτή ἡ ἐμπειρία, ἡ ὁποία ἐν τέλει δέν ἔχει ἀντίκτυπο στίς ἀναρχικές ἰδέες, ἀλλά στά πρόσωπα τά ὁποῖα προέβησαν στήν περί ἧς ὁ λόγος ἐνέργεια. Μέ πολύ ἁπλά λόγια, ἡ ἰδέα ὑπάρχει, ἀλλά ἐναπόκειται, σέ αὐτούς πού πραγματικά τήν ὑπηρετοῦν, νά ἀναζητήσουν τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους θά τήν διαχέουν πρός ὄφελος τῶν ἀπελευθερωτικῶν διεργασιῶν. Ὅταν δέν συμβαίνει κάτι τέτοιο σημαίνει πώς ὑπάρχει σαφής διαχωρισμός ἀπό τά ἀναρχικά ἰδεώδη.

Στήν, περίπτωση, τώρα, τῆς συνεποῦς στάσεως, δηλαδή τῆς μή συμμετοχῆς σέ ἐκλογικές διαδικασίες καί ἑπομένως τῆς μή ὑποστηρίξεως ὁποιουδήποτε ἀπό τά ὑπάρχοντα κόμματα, (ἐντός καί ἐκτός κοινοβουλίου), **σέ συνδυασμό μέ τήν διατύπωσιν** τῶν ἀναρχικῶν θεωρήσεων εὐρύτερα, ἔχουμε κάτι περισσότερο: **τήν ἐπέκτασιν καί τήν προσπάθεια ἑδραιώσεως αὐτῆς τῆς στάσεως** πέραν ἐκείνων πού ἤδη ἐνστερνίζονται τίς ἀναρχικές ἀπόψεις καί πρακτικές.

Γίνεται εὐκόλως κατανοητό πώς ἔχει σημασία ἡ ὀπτική ὑπό τήν ὁποία ἐρευνᾶται μία ἐμπειρία. Ἐάν, δηλαδή, γίνεται κάτω ἀπό τό πρῖσμα τῶν θεμελιωδῶν ἀναρχικῶν θεωρήσεων καί τῆς ἀναγκαιότητος ἀναδείξεώς τους, κάτι πού διευκολύνει στήν κατανόησίν τοῦ **πώς** καί μέ **ποιό** τρόπο ἐκδηλώνεται μία ἀντί-ἀναρχική στάση ἤ πρακτική, ἀνεξαρτήτως τοῦ κατά πόσον οἱ πράξαντες κατ' αὐτόν τόν τρόπο δηλώνουν ὅτι εἶναι ὑπέρμαχοι τῆς ἀναρχίας.

Ἐπί προσθέτως, διαπιστώνομεν πώς δέν ἔχει κάποια ἰδιαίτερη βαρύτητα ὁ χαρακτηρισμός τῆς ἐμπειρίας ὡς θετικῆς ἤ ἀρνητικῆς ἀπό τήν

ματος (γιά τά δεξιά κ.λπ. κόμματα δέν χρειάζεται νά γίνη ἰδιαίτερη ἀναφορά, ἀφοῦ ἐξ ὑπαρχῆς ὑπάρχει μία κατοχυρωμένη στάσις, παρ' ὅτι ἔχουν ὑπάρξει -σέ πολύ περιορισμένη κλίμακα- ὄχι μόνο ψηφοφορίες ὑπέρ τους, ἀλλά καί συμμετοχές σέ αὐτά). Ἡ ἐκλογική ψήφισις ἤ ὑποστήριξις κάποιου κομματικοῦ μηχανισμοῦ προφανέστατα ἐπιζητᾶ ἀνταλλάγματα, ὑλικά ἤ πολιτικά, ἀπό τούς πολιτικούς ἤ οἰκονομικούς ἐκφραστές καί ἐκπροσώπους τῆς Τάξεως, μετά τήν λήξη τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας.

Τό ὡς ἄνω παράδειγμα θά μποροῦσε νά χαρακτηρισθεῖ ὡς ἀρνητική στάση καί ἐμπειρία, πού προέρχεται ἀπό ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοποθετηθεῖ καί ὑποστηρίζουν πώς εἶναι ἀναρχικοί. Κι ὅμως, αὐτή ἡ στάσις, χωρίς νά κρίνεται ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀλλά μέ βάση τίς θεμελιακές ἀναρχικές ἰδέες **ἐπιβεβαιώνει τήν σημασία καί τήν ἀνάγκη τῆς ἀκλόνητης καί ἀνιδιοτελοῦς στάσεως**, πού ὀφείλουν (κυρίως στόν ἑαυτό τους) νά κρατοῦν οἱ ἀναρχικοί. Ἄρα, δια τῆς ἐπαναβεβαώσεως δέν ἀντιμετωπίζεται ὡς ἀρνητική αὐτή ἡ ἐμπειρία, ἡ ὁποία ἐν τέλει δέν ἔχει ἀντίκτυπο στίς ἀναρχικές ἰδέες, ἀλλά στά πρόσωπα τά ὁποῖα προέβησαν στήν περί ἧς ὁ λόγος ἐνέργεια. Μέ πολύ ἁπλά λόγια, ἡ ἰδέα ὑπάρχει, ἀλλά ἐναπόκειται, σέ αὐτούς πού πραγματικά τήν ὑπηρετοῦν, νά ἀναζητήσουν τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους θά τήν διαχέουν πρός ὄφελος τῶν ἀπελευθερωτικῶν διεργασιῶν. Ὅταν δέν συμβαίνει κάτι τέτοιο σημαίνει πώς ὑπάρχει σαφής διαχωρισμός ἀπό τά ἀναρχικά ἰδεώδη.

Στήν, περίπτωση, τώρα, τῆς συνεποῦς στάσεως, δηλαδή τῆς μή συμμετοχῆς σέ ἐκλογικές διαδικασίες καί ἑπομένως τῆς μή ὑποστηρίξεως ὁποιουδήποτε ἀπό τά ὑπάρχοντα κόμματα, (ἐντός καί ἐκτός κοινοβουλίου), **σέ συνδυασμό μέ τήν διατύπωσιν** τῶν ἀναρχικῶν θεωρήσεων εὐρύτερα, ἔχουμε κάτι περισσότερο: **τήν ἐπέκτασιν καί τήν προσπάθεια ἑδραιώσεως αὐτῆς τῆς στάσεως** πέραν ἐκείνων πού ἤδη ἐνστερνίζονται τίς ἀναρχικές ἀπόψεις καί πρακτικές.

Γίνεται εὐκόλως κατανοητό πώς ἔχει σημασία ἡ ὀπτική ὑπό τήν ὁποία ἐρευνᾶται μία ἐμπειρία. Ἐάν, δηλαδή, γίνεται κάτω ἀπό τό πρῖσμα τῶν θεμελιωδῶν ἀναρχικῶν θεωρήσεων καί τῆς ἀναγκαιότητος ἀναδείξεώς τους, κάτι πού διευκολύνει στήν κατανόησίν τοῦ **πώς** καί μέ **ποιό** τρόπο ἐκδηλώνεται μία ἀντί-ἀναρχική στάση ἤ πρακτική, ἀνεξαρτήτως τοῦ κατά πόσον οἱ πράξαντες κατ' αὐτόν τόν τρόπο δηλώνουν ὅτι εἶναι ὑπέρμαχοι τῆς ἀναρχίας.

Ἐπί προσθέτως, διαπιστώνομεν πώς δέν ἔχει κάποια ἰδιαίτερη βαρύτητα ὁ χαρακτηρισμός τῆς ἐμπειρίας ὡς θετικῆς ἡ ἀρνητικῆς ἀπό τήν στιγμή πού ἡ ἐπεξεργασία της ἔχει σαφή προσανατολισμό τήν ἐνίσχυσι τῆς ἀναρχίας. Ἡ χρῆσις τοῦ ἀρνητικοῦ προσήμου ἐπιδρᾶ μᾶλλον ἀποπροσανατολιστικά, ἀφοῦ ἐντάσσει στήν ἀναρχική λειτουργία μία μή συνάδουσα πρακτική. Συνεπῶς, ἡ διερεύνησίς μας στρέφεται σέ ἐκεῖνες τίς σκέψεις καί πράξεις οἱ ὁποῖες στηρίζονται καί ἀπορρέουν ἀπό τίς θεμελιώδεις καί κοινά ἀποδεδειγμένες καί ἀποδεκτές θέσεις.

Πρίν προχωρήσομε, εἶναι χρήσιμο νά τονισθῆ πώς **σέ κάθε διαδρομή ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἀπαιτεῖται εἶναι νά παραμερισθοῦν τά πολυποίκιλα ἐμπόδια**.

Τό **πρῶτο** καί καθοριστικό ἐμπόδιο γιά ἕνα ἔντυπο (ἐφημερίδα ἤ περιοδικό) εἶναι ἡ φροντίδα γιά τήν τακτικότητά της. Σ' αὐτό μποροῦμε νά

Κάποιες σκέψεις καθώς η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διανύει το 14ο έτος κυκλοφορίας της

ποῦμε ὅτι ὑπάρχει μία ἐπιτυχής συνέχεια ἐκ μέρους τοῦ Κύκλου Σύνταξης, καθώς καί τῶν συντρόφων καί συντροφισσῶν πού συνεχίζουν τήν συμπόρευσί τους στήν ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ σέ μία πραγματικά ἰδιαίτερη περίοδο, ὅπου οἱ συνθῆκες ἐδῶ καί ἔξι χρόνια ἔχουν γίνει δυσκολώτερες στό οἰκονομικό, πολιτικό καί κοινωνικό πεδίο, πού ἐλέγχονται καί διευθύνονται ἀπό τούς ἐξουσιαστικούς σχηματισμούς οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν καί ἐφαρμόζουν κατά γράμμα τίς ἐπιδιώξεις τῆς εὐρωπαϊκῆς καί εὐρύτερης κυριαρχίας.

Ἀντιστοίχως, τά πράγματα δέν εἶναι σέ καλύτερη κατάσταση ὅσον ἀναφορά τό στρατόπεδο τοῦ λεγόμενου ἀντιεξουσιαστικοῦ καί ἀναρχικοῦ χώρου. Οἱ ἀντιθέσεις, ἄλλοτε διατηροῦνται στά ἴδια ἐπίπεδα, ἄλλοτε ὀξύνονται καί ἄλλοτε κατευνάζονται, τίς περισσότερες μάλιστα φορές μέ τρόπους πού δέν σχετίζονται στό ἐλάχιστο μέ τήν ἀναρχία καί χωρίς νά διευκολύνουν στήν κατανόησι καί προώθησι ἀπελευθερωτικῶν διεργασιῶν.

Ἐκτός αὐτῶν, ὁ φαῦλος κύκλος στόν ὁποῖο ἔχουν ἐμπλακεῖ ὑποστηρικτές τοῦ ἔνοπλου ἀγῶνα, ἔχει δημιουργήσει ἀκόμα μεγαλύτερες περιπλοκές καί ἐπιπλοκές λόγω τῆς στενῆς συνεργασίας μέ ἄτομα πού διαχειρίζονται καί ἐμπλέκονται σέ κυκλώματα, πού δέν θά μποροῦσαν νά σχετίζονται οὔτε κατά φαντασίαν μέ τήν ἀναρχία. Ἐν γένει θά ἦταν δυνατόν νά εἰπωθεῖ πώς ὑπάρχει μία ὁλοκληρωτική ἐκτροπή ἐπί τά χείρω.

Ὁ ἀναρχισμός ἐμφανίζεται ὡς ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδεολογία, ὅμως στήν πραγματικότητα ἐκεῖνο πού συνεχίζεται καί βαθαίνει εἶναι ἡ ἀποδόμησις, παρά τήν κατασκευή δομῶν. Ἡ ἀποδόμησις αὐτή ἀφορᾶ κυρίως τήν ἔλλειψι -ἤ καλύτερα τήν ἀνυπαρξία- ἐκείνων τῶν συστατικῶν πού συνθέτουν καί ἐκφράζουν τήν ἀναρχία. Ἡ πολιτική ἔχει καταλάβει τήν πρώτη θέση σέ ὅλα τά ἐπίπεδα ὑποβαθμίζοντας καί

Ἐπομένως, προκειμένου νά ὑπάρχει οὐσιώδης σχέση καί πραγματικά ἀπελευθερωτική δυναμική θά πρέπει νά ἀναμένουμε μέσα ἀπό τήν ἀναζήτησι τῶν ἀναρχικῶν ἰδεωδῶν νά δημιουργηθοῦν ἀναρχικοί. Ἐξ ἄλλου, τό νά πιστεύει κάποιος ὅτι εἶναι ἀναρχικός καί νά τό δηλώνει εἶναι στήν διακριτική του εὐχέρεια καί κανείς δέν πρόκειται νά τοῦ στερήση αὐτό τό δικαίωμα.

Τό ζήτημα, οὕτως ἤ ἄλλως, βρίσκεται ἀλλοῦ: Μέ δηλώσεις καί ταυτοποιήσεις δεν ἀποκαθίσταται οὔτε ἑδραιώνεται τό οὐσιωδῶς ἐλλεῖπον. Αὐτό τό ὁποῖο χρειάζεται εἶναι νά γίνει παραδεκτό ἀπό ὅσους ἀνιδιοτελῶς σκέπτονται νά ὑπηρετήσουν τά ἀναρχικά ἰδεώδη, ὅτι **δέν ὑπάρχουν τά θεμελιώδη συστατικά καί οἱ ρίζες**, γιά νά ἀναπτυχθεῖ ἡ ἀναρχία καί τότε νά μποροῦμε νά δηλώσουμε μέ πλήρη συνείδησι καί ταπεινοφροσύνη ὅτι διαμορφωνόμαστε ἀναρχικά, ὅτι διαμορφώνουμε τίς προϋποθέσεις ἀπελεύθερης ζωῆς καί δράσεως, ὅτι ἔχουμε ξεκινήσει πραγ-

ἐκεῖνες τίς ἀναλύσεις σέ προκηρύξεις ἤ ἔντυπα, οἱ ὁποῖες στήν προσπάθειά τους νά ἀσκήσουν πολιτική δίνουν ἔμφασι σέ ὁρισμένες πτυχές (π.χ. ἐπίθεση στά «δικαιώματα») νομίζοντας πώς κάτι τέτοιο θά ἐντυπωσιάση ἤ θά προσελκύση τούς ἀναγνῶστες στήν ἐπιδιωκομένη ἀπό τόν γραφέα ἄποψη καί ἐνδεχομένως πρακτική. Ἐκτός αὐτοῦ, τό ἐπίσης συνηθισμένο εἶναι νά υἱοθετοῦνται ἀπόψεις ἤ νά ἀντιγράφονται ἀναλύσεις πού ἀποτελοῦν σαφέστατα προϊόντα τῶν ἐξουσιαστικῶν θεωριῶν, ὅπως γιά παράδειγμα τό ζήτημα τῆς αὐτοοργάνωσης.

Σταθερότητα γιά ἐμᾶς -καί κατά τήν ἄποψή μας γιά κάθε ἀναρχικό- εἶναι ὁ τρόπος βηματισμοῦ ὁ ὁποῖος δέν ἀποκλίνει οὔτε κατ' ἐλάχιστον ἀπό τό δρόμο πού ἔχει χαραχθεῖ ἀπό τήν ἰδέα. Κάθε βῆμα ὄχι μόνον ὀφείλει νά πατᾶ σταθερά, ἀλλά νά ἐπαληθεύει καί νά ἀναδεικνύει διαρκῶς τήν ἀναρχική ἀπελευθερωτική προοπτική. Σ' αὐτό τό ζήτημα θεωροῦμε πώς ὑπῆρχε καί βεβαιώνουμε πώς θά

τόν ἰσχυρισμό χωρίς δεύτερη σκέψι. Αὐτό ἀκριβῶς συνέβη μέ τήν περίπτωσι Στίρνερ τοῦ ὁποίου τό βιβλίο χαρακτηρίσθηκε ὡς ἀναρχικό ἐπειδή αὐτή ἦταν ἡ ἄποψις τοῦ Τζῶν Χένρυ Μακάι, γιά νά ἀναφερθοῦμε σέ ἕνα πολύ γνωστό περιστατικό.

Εἶναι δυνατόν, ἐπίσης, νά ἀσκῆται, (καλοπροαίρετα ἤ κακοπροαίρετα, δέν ἔχει πλέον καί τόση σημασία) «κριτική» στήν ἀναρχία, ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἡ βάσις πού στηρίζεται ἡ κριτική εἶναι πολιτική. Ἔτσι, ὁ «νεοαναρχισμός» μπορεῖ να βαπτίζη τόν ἑαυτό του «νέα ἀναρχία» καί ξεμπλέκει μία καί καλή ἀπό τόν κόπο πού ἀπαιτεῖται ὥστε νά κατανοηθῆ ἡ βασική αἰτία τῶν προβλημάτων πού ἀπασχολοῦν καί βασανίζουν ὅσους εἰλικρινά θέλουν να συμβάλουν στήν συνολική ἀπελευθερωτική προσπάθεια καί διεργασία.

Δέν *«κομίζομεν γλαῦκα εἰς Ἀθήνας»*[1]. Τά παραπάνω ἔχουν διατυπωθεῖ ἐπανειλημμένα τόσο σέ κείμενα τῆς ΔΙΑΔΡΟ-

διευθύνονται ἀπό τούς ἐξουσιαστικούς σχηματισμούς οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν καί ἐφαρμόζουν κατά γράμμα τίς ἐπιδιώξεις τῆς εὐρωπαϊκῆς καί εὐρύτερης κυριαρχίας.

Ἀντιστοίχως, τά πράγματα δέν εἶναι σέ καλύτερη κατάσταση ὅσον ἀναφορά τό στρατόπεδο τοῦ λεγόμενου ἀντιεξουσιαστικοῦ καί ἀναρχικοῦ χώρου. Οἱ ἀντιθέσεις, ἄλλοτε διατηροῦνται στά ἴδια ἐπίπεδα, ἄλλοτε ὀξύνονται καί ἄλλοτε κατευνάζονται, τίς περισσότερες μάλιστα φορές μέ τρόπους πού δέν σχετίζονται στό ἐλάχιστο μέ τήν ἀναρχία καί χωρίς νά διευκολύνουν στήν κατανόησι καί προώθησι ἀπελευθερωτικῶν διεργασιῶν.

Ἐκτός αὐτῶν, ὁ φαῦλος κύκλος στόν ὁποῖο ἔχουν ἐμπλακεῖ ὑποστηρικτές τοῦ ἔνοπλου ἀγῶνα, ἔχει δημιουργήσει ἀκόμα μεγαλύτερες περιπλοκές και επιπλοκές λόγω τῆς στενῆς συνεργασίας μέ ἄτομα πού διαχειρίζονται καί ἐμπλέκονται σέ κυκλώματα, πού δέν θά μποροῦσαν νά σχετίζονται οὔτε κατά φαντασίαν μέ τήν ἀναρχία. Ἐν γένει θά ἦταν δυνατόν νά εἰπωθεῖ πώς ὑπάρχει μία ὁλοκληρωτική ἐκτροπή ἐπί τά χείρω.

Ὁ ἀναρχισμός ἐμφανίζεται ὡς ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδεολογία, ὅμως στήν πραγματικότητα ἐκεῖνο πού συνεχίζεται καί βαθαίνει εἶναι ἡ ἀποδόμησις, παρά τήν κατασκευή δομῶν. Ἡ ἀποδόμησις αὐτή ἀφορᾶ κυρίως τήν ἔλλειψι -ἤ καλύτερα τήν ἀνυπαρξία- ἐκείνων τῶν συστατικῶν πού συνθέτουν καί ἐκφράζουν τήν ἀναρχία. Ἡ πολιτική ἔχει καταλάβει τήν πρώτη θέση σέ ὅλα τά ἐπίπεδα ὑποβαθμίζοντας καί ἐξαλείφοντας τά ὅποια ὑπολείμματα θά μποροῦσαν νά θεωρηθοῦν ὅτι συνδέονται μέ τήν συνολική ἀπελευθερωτική προοπτική. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καί δυστυχῶς ὀδυνηρή: Ὁ δρόμος πρός τόν ἀναρχισμό ἔχει κατασκευάσει ἀναρχο-κομμουνισμό, ἀναρχο-συνδικαλισμό καί διάφορα ἄλλα «συνθετικά» «ἀντιθετικά» ἤ «συμπληρωματικά» μεταξύ τους ρεύματα στά ὁποῖα ἐκεῖνο πού δείχνεται πως ἀπουσιάζει εἶναι τό **συνολικό ἀπελευθερωτικό ὅραμα**. Ὁ ἀναρχισμός κατασκευάζει, ἐπίσης, κακέκτυπα («ἀναρχοατομικισμό», «ἀναρχομηδενισμό»), ἀλλά δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά δημιουργήσει καί νά ἀναπτύξει τά ἀναρχικά ἰδεώδη.

Ὁ ἀναρχισμός εἶναι πολιτική ἰδεολογία

διανύει το 14ο έτος κυκλοφορίας της

Ἑπομένως, προκειμένου νά ὑπάρχει οὐσιώδης σχέση καί πραγματικά ἀπελευθερωτική δυναμική θά πρέπει νά ἀναμένουμε μέσα ἀπό τήν ἀναζήτησι τῶν ἀναρχικῶν ἰδεωδῶν νά δημιουργηθοῦν ἀναρχικοί. Ἐξ ἄλλου, τό νά πιστεύει κάποιος ὅτι εἶναι ἀναρχικός καί νά τό δηλώνει εἶναι στήν διακριτική του εὐχέρεια καί κανείς δέν πρόκειται νά τοῦ στερήση αὐτό τό δικαίωμα.

Τό ζήτημα, οὕτως ἤ ἄλλως, βρίσκεται ἀλλοῦ: Μέ δηλώσεις καί ταυτοποιήσεις δεν ἀποκαθίσταται οὔτε ἑδραιώνεται τό οὐσιῶδες ἔλλειπον. Αὐτό τό ὁποῖο χρειάζεται εἶναι νά γίνει παραδεκτό ἀπό ὅσους ἀνιδιοτελῶς σκέπτονται νά ὑπηρετήσουν τά ἀναρχικά ἰδεώδη, ὅτι **δέν ὑπάρχουν τά θεμελιώδη συστατικά καί οἱ ρίζες**, γιά νά ἀναπτυχθεῖ ἡ ἀναρχία καί τότε νά μποροῦμε νά δηλώσουμε μέ πλήρη συνείδησι καί ταπεινοφροσύνη ὅτι διαμορφωνόμαστε ἀναρχικά, ὅτι διαμορφώνουμε τίς προϋποθέσεις ἀπελεύθερης ζωῆς καί δράσεως, ὅτι ἔχουμε ξεκινήσει πραγματικά μία πορεία γιά τήν ἐμπέδωση καί διάχυση τῶν ἀναρχικῶν ἰδεωδῶν γιά τήν καθολική ἀπελευθέρωσι. Τότε, **ἡ ἀναρχία θά μπορεῖ νά διαμορφώνει ἀναρχικούς**. Ἐπειδή, πολύ ἁπλά, εἶναι πλέον ξεκάθαρο πώς **ἄλλο ἀναρχισμός καί ἄλλο ἀναρχία**.

Ἄς ἔλθουμε, τώρα, στό **δεύτερο** ζητούμενο ἀπό ἕνα ἀναρχικό ἔντυπο (ἐφημερίδα, περιοδικό κ.λπ.), τό ὁποῖο εἶναι ἡ **σταθερότητα τῶν ἀπόψεων**. Αὐτό ἀποτελεῖ καθοριστικόν παράγοντα γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν ζητημάτων, πού ἀπασχολοῦν τούς σκεπτόμενους καί δρῶντες ἀνθρώπους γενικώτερα καί τούς ἀναρχικούς εἰδικώτερα.

Ἐννοεῖται πώς σταθερότητα δέν εἶναι ἐκεῖνες τίς ἀναλύσεις σέ προκηρύξεις ἤ ἔντυπα, οἱ ὁποῖες στήν προσπάθειά τους νά ἀσκήσουν πολιτική δίνουν ἔμφασι σέ ὁρισμένες πτυχές (π.χ. ἐπίθεση στά «δικαιώματα») νομίζοντας πώς κάτι τέτοιο θά ἐντυπωσιάση ἤ θά προσελκύση τούς ἀναγνῶστες στήν ἐπιδιωκομένη ἀπό τόν γραφέα ἄποψη καί ἐνδεχομένως πρακτική. Ἐκτός αὐτοῦ, τό ἐπίσης συνηθισμένο εἶναι νά υἱοθετοῦνται ἀπόψεις ἤ νά ἀντιγράφονται ἀναλύσεις πού ἀποτελοῦν σαφέστατα προϊόντα τῶν ἐξουσιαστικῶν θεωριῶν, ὅπως γιά παράδειγμα τό ζήτημα τῆς αὐτοοργάνωσης.

Σταθερότητα γιά ἐμᾶς -καί κατά τήν ἄποψή μας γιά κάθε ἀναρχικό- εἶναι ὁ τρόπος βηματισμοῦ ὁ ὁποῖος δέν ἀποκλίνει οὔτε κατ' ἐλάχιστον ἀπό τό δρόμο πού ἔχει χαραχθεῖ ἀπό τήν ἰδέα. Κάθε βῆμα ὄχι μόνον ὀφείλει νά πατᾶ σταθερά, ἀλλά νά ἐπαληθεύει καί νά ἀναδεικνύει διαρκῶς τήν ἀναρχική ἀπελευθερωτική προοπτική. Σ' αὐτό τό ζήτημα θεωροῦμε πώς ὑπῆρχε καί βεβαιώνουμε πώς θά ἐξακολουθήση νά ὑπάρχη ἐπίμονη προσπάθεια ἐκ μέρους τοῦ Κύκλου Σύνταξης.

Οἱ δυσκολίες πού ἀνακύπτουν σίγουρα ξεπερνῶνται σύν τῷ χρόνῳ, τόσο μέ τήν διερεύνησι ὅσο καί μέ τό ξεκαθάρισμα σέ ὑποκειμενικά καί ἀντικειμενικά πεδία. Θεωροῦμε πώς σ' αὐτόν τόν τομέα ἡ στάσις πού τηρήθηκε εὐδοκίμησε ἀρκούντως, ἐνισχύοντας τήν πάγια θέσι τῆς ἀντιθέσεως σέ κάθε εἶδους πολιτική.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ, μάλιστα, τήν πολιτική δρᾶσι ἡ διαφοροποίησις ἀνάμεσα στήν ἀναρχία καί τόν ἀναρχισμό, ὁ ὁποῖος ἀποδέχεται τήν ἄσκησιν τῆς πολιτικῆς, εἶναι καθοριστική.

τόν ἰσχυρισμό χωρίς δεύτερη σκέψι. Αὐτό ἀκριβῶς συνέβη μέ τήν περίπτωσι Στίρνερ τοῦ ὁποίου τό βιβλίο χαρακτηρίσθηκε ὡς ἀναρχικό ἐπειδή αὐτή ἦταν ἡ ἄποψις τοῦ Τζῶν Χένρυ Μακάι, γιά νά ἀναφερθοῦμε σέ ἕνα πολύ γνωστό περιστατικό.

Εἶναι δυνατόν, ἐπίσης, νά ἀσκῆται, (καλοπροαίρετα ἤ κακοπροαίρετα, δέν ἔχει πλέον καί τόση σημασία) «κριτική» στήν ἀναρχία, ἐνῷ στήν πραγματικότητα ἡ βάσις πού στηρίζεται ἡ κριτική εἶναι πολιτική. Ἔτσι, ὁ «νεοαναρχισμός» μπορεῖ να βαπτίζη τόν ἑαυτό του «νέα ἀναρχία» καί ξεμπλέκει μία καί καλή ἀπό τόν κόπο πού ἀπαιτεῖται ὥστε νά κατανοηθῆ ἡ βασική αἰτία τῶν προβλημάτων πού ἀπασχολοῦν καί βασανίζουν ὅσους εἰλικρινά θέλουν νά συμβάλουν στήν συνολική ἀπελευθερωτική προσπάθεια καί διεργασία.

Δέν *«κομίζομεν γλαῦκα εἰς Ἀθήνας»*[1]. Τά παραπάνω ἔχουν διατυπωθεῖ ἐπανειλημμένα τόσο σέ κείμενα τῆς ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ὅσο καί σέ δημόσιες συζητήσεις, πού ἔχουν διοργανωθεῖ ἀπό τήν Ἀναρχική Ἀρχειοθήκη.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖο μποροῦμε νά ὑποσχεθοῦμε, κυρίως στόν ἑαυτό μας, εἶναι ὅτι δέν πρόκειται νά σταματήσωμε τήν προσπάθεια γιά τό ξεκαθάρισμα, ἀπόψεων θεωρήσεων καί πρακτικῶν. Ἡ συμβολή μας αὐτή δέν παραγνωρίζει τίς δυσκολίες πού ὑπῆρχαν, ὑπάρχουν καί δυστυχῶς διογκώνονται.

«Οὐ καταισχυνοῦμεν, λοιπόν, οὐδέ λείψομεν»[2]. Θά συνεχίσωμεν ἐμμένοντες στήν βαθύτερη διερεύνησι, στήν κατανόησι, στόν ἐμπλουτισμό καί στήν ἀνάδειξι τῶν ἀναρχικῶν ἰδεῶν, τῆς ἀναρχικῆς θεωρήσεως καί τῆς συνακόλουθης πρα-

μεγαλύτερες περιπλοκές και επιπλοκές λόγω τῆς στενῆς συνεργασίας μέ ἄτομα πού διαχειρίζονται καί ἐμπλέκονται σέ κυκλώματα, πού δέν θά μποροῦσαν νά σχετίζονται οὔτε κατά φαντασίαν μέ τήν ἀναρχία. Ἐν γένει θά ἦταν δυνατόν νά εἰπωθεῖ πώς ὑπάρχει μία ὁλοκληρωτική ἐκτροπή ἐπί τά χείρω.

Ὁ ἀναρχισμός ἐμφανίζεται ὡς ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδεολογία, ὅμως στήν πραγματικότητα ἐκεῖνο πού συνεχίζεται καί βαθαίνει εἶναι ἡ ἀποδόμησις, παρά τήν κατασκευή δομῶν. Ἡ ἀποδόμησις αὐτή ἀφορᾶ κυρίως τήν ἔλλειψι -ἤ καλύτερα τήν ἀνυπαρξία- ἐκείνων τῶν συστατικῶν πού συνθέτουν καί ἐκφράζουν τήν ἀναρχία. Ἡ πολιτική ἔχει καταλάβει τήν πρώτη θέση σέ ὅλα τά ἐπίπεδα ὑποβαθμίζοντας καί ἐξαλείφοντας τά ὅποια ὑπολείμματα θά μποροῦσαν νά θεωρηθοῦν ὅτι συνδέονται μέ τήν συνολική ἀπελευθερωτική προοπτική. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καί δυστυχῶς ὀδυνηρή: Ὁ δρόμος πρός τόν ἀναρχισμό ἔχει κατασκευάσει ἀναρχο-κομμουνισμό, ἀναρχο-συνδικαλισμό καί διάφορα ἄλλα «συνθετικά» «ἀντιθετικά» ἤ «συμπληρωματικά» μεταξύ τους ρεύματα στά ὁποῖα ἐκεῖνο πού δείχνεται πως ἀπουσιάζει εἶναι τό **συνολικό ἀπελευθερωτικό ὅραμα**. Ὁ ἀναρχισμός κατασκευάζει, ἐπίσης, κακέκτυπα («ἀναρχοατομικισμό», «ἀναρχομηδενισμό»), ἀλλά δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά δημιουργήσει καί νά ἀναπτύξει τά ἀναρχικά ἰδεώδη.

Ὁ ἀναρχισμός εἶναι πολιτική ἰδεολογία καί ὅπως κάθε τι το συναφές ὠθεῖ -ὅσους τόν ἀσπάζονται καί τόν ἀκολουθούν- νά παλεύουν γιά πολιτική ἐλευθερία, δηλαδή μία κουτσή ἐλευθερία παρόμοια ἤ ἴσως ἐλαφρῶς διαφοροποιημένη σέ σχέση μέ τήν ὑπάρχουσα. Κι ὅλα αὐτά ὁδηγοῦν τούς ἀγωνιζόμενους νά αὐταπατῶνται ἐπειδή εἶναι δύσκολο μετά ἀπό τόση τριβή μέ τήν ἀναλήθεια νά γίνη πιστευτόν ὅτι ὁ ἀναρχισμός εἶναι παρακολούθημα τῆς ἀριστερᾶς (σοσιαλιστικῆς, κομμουνιστικῆς, ριζοσπαστικῆς κλπ.). Τό γεγονός, λοιπόν, παραμένει: **ὁ ἀναρχισμός κατασκευάζει ἀναρχιστές**.

ποιος ὅτι εἶναι ἀναρχικός καί νά τό δηλώνει εἶναι στήν διακριτική του εὐχέρεια καί κανείς δέν πρόκειται νά τοῦ στερήση αὐτό τό δικαίωμα.

Τό ζήτημα, οὕτως ἤ ἄλλως, βρίσκεται ἀλλοῦ: Μέ δηλώσεις καί ταυτοποιήσεις δεν ἀποκαθίσταται οὔτε ἑδραιώνεται τό οὐσιωδῶς ἐλλεῖπον. Αὐτό τό ὁποῖο χρειάζεται εἶναι νά γίνει παραδεκτό ἀπό ὅσους ἀνιδιοτελῶς σκέπτονται νά ὑπηρετήσουν τά ἀναρχικά ἰδεώδη, ὅτι **δέν ὑπάρχουν τά θεμελιώδη συστατικά καί οἱ ρίζες**, γιά νά ἀναπτυχθεῖ ἡ ἀναρχία καί τότε νά μποροῦμε νά δηλώσουμε μέ πλήρη συνείδησι καί ταπεινοφροσύνη ὅτι διαμορφωνόμαστε ἀναρχικά, ὅτι διαμορφώνουμε τίς προϋποθέσεις ἀπελεύθερης ζωῆς καί δράσεως, ὅτι ἔχουμε ξεκινήσει πραγματικά μία πορεία γιά τήν ἐμπέδωση καί διάχυση τῶν ἀναρχικῶν ἰδεωδῶν γιά τήν καθολική ἀπελευθέρωσι. Τότε, **ἡ ἀναρχία θά μπορεῖ νά διαμορφώνει ἀναρχικούς**. Ἐπειδή, πολύ ἁπλά, εἶναι πλέον ξεκάθαρο πώς **ἄλλο ἀναρχισμός καί ἄλλο ἀναρχία**.

Ἄς ἔλθουμε, τώρα, στό **δεύτερο** ζητούμενο ἀπό ἕνα ἀναρχικό ἔντυπο (ἐφημερίδα, περιοδικό κ.λπ.), τό ὁποῖο εἶναι ἡ **σταθερότητα τῶν ἀπόψεων**. Αὐτό ἀποτελεῖ καθοριστικόν παράγοντα γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν ζητημάτων, πού ἀπασχολοῦν τούς σκεπτόμενους καί δρῶντες ἀνθρώπους γενικώτερα καί τούς ἀναρχικούς εἰδικώτερα.

Ἐννοεῖται πώς σταθερότητα δέν εἶναι ἡ ἐπανάληψις τετριμμένων διατυπώσεων καί πεπαλαιωμένων τοποθετήσεων, πού ἐμφανίζονται ὡς ἀναλύσεις μέ διαχρονική ἰσχύ καί χρησιμοποιοῦνται σέ κάθε περίπτωσι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐάν διετυπώθησαν πρό δεκαετίας, εἰκοσαετίας ἤ καί παλαιότερον, γιά συνθῆκες ἤ καταστάσεις, οἱ ὁποῖες ἔχουν μετασχηματισθεῖ πλέον καί μάλιστα σέ τέτοιο βαθμό ὥστε ἡ «ἀνάλυση» νά προκαλεῖ ἀνία (στήν καλύτερη τῶν περιπτώσεων) ἤ θυμηδία (στήν χειρότερη). Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει, συνήθως, μέ

ἀναγνῶστες στήν ἐπιδιωκομένη ἀπό τόν γραφέα ἄποψη καί ἐνδεχομένως πρακτική. Ἐκτός αὐτοῦ, τό ἐπίσης συνηθισμένο εἶναι νά υἱοθετοῦνται ἀπόψεις ἤ νά ἀντιγράφονται ἀναλύσεις πού ἀποτελοῦν σαφέστατα προϊόντα τῶν ἐξουσιαστικῶν θεωριῶν, ὅπως γιά παράδειγμα τό ζήτημα τῆς αὐτοοργάνωσης.

Σταθερότητα γιά ἐμᾶς -καί κατά τήν ἄποψή μας γιά κάθε ἀναρχικό- εἶναι ὁ τρόπος βηματισμοῦ ὁ ὁποῖος δέν ἀποκλίνει οὔτε κατ' ἐλάχιστον ἀπό τό δρόμο πού ἔχει χαραχθεῖ ἀπό τήν ἰδέα. Κάθε βῆμα ὄχι μόνον ὀφείλει νά πατᾶ σταθερά, ἀλλά νά ἐπαληθεύει καί νά ἀναδεικνύει διαρκῶς τήν ἀναρχική ἀπελευθερωτική προοπτική. Σ' αὐτό τό ζήτημα θεωροῦμε πώς ὑπῆρχε καί βεβαιώνουμε πώς θά ἐξακολουθήση νά ὑπάρχη ἐπίμονη προσπάθεια ἐκ μέρους τοῦ Κύκλου Σύνταξης.

Οἱ δυσκολίες πού ἀνακύπτουν σίγουρα ξεπερνώνται σύν τῷ χρόνῳ, τόσο μέ τήν διερεύνησι ὅσο καί μέ τό ξεκαθάρισμα σέ ὑποκειμενικά καί ἀντικειμενικά πεδία. Θεωροῦμε πώς σ' αὐτόν τόν τομέα ἡ στάσις πού τηρήθηκε εὐδοκίμησε ἀρκούντως, ἐνισχύοντας τήν πάγια θέσι τῆς ἀντιθέσεως σέ κάθε εἶδους πολιτική.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ, μάλιστα, τήν πολιτική δρᾶσι ἡ διαφοροποίησις ἀνάμεσα στήν ἀναρχία καί τόν ἀναρχισμό, ὁ ὁποῖος ἀποδέχεται τήν ἄσκησιν τῆς πολιτικῆς, εἶναι καθοριστική.

Ἐν κατακλεῖδι.

Ὅλα ὅσα συμβαίνουν ἰδιαίτερα κατά τήν τελευταία δεκαετία ἐπιβεβαιώνουν περίτρανα πώς ὑπάρχει ἔλλειψη κατανοήσεως τοῦ τί εἶναι ἀναρχία. Ὑπάρχει μία ἐμμονή σέ στερεότυπα χωρίς κάποια διερεύνησι τῆς βάσεως στήν ὁποία στηρίζονται αὐτά. Εἶναι γεγονός πώς «αὐτή ἡ κολώνια κρατάει χρόνια». Μπορεῖ, ἐπί παραδείγματι, κάποιος νά χαρακτηρίσει τίς ἀπόψεις ἑνός ἄλλου ὡς ἀναρχικές (ἤ ἀντίστροφα) καί ἀμέσως νά σπεύση ἕνας ἀριθμός ἀνθρώπων νά ἀσπασθῆ αὐτόν

ριστατικό.

Εἶναι δυνατόν, ἐπίσης, νά ἀσκῆται, (καλοπροαίρετα ἤ κακοπροαίρετα, δέν ἔχει πλέον καί τόση σημασία) «κριτική» στήν ἀναρχία, ἐνῷ στήν πραγματικότητα ἡ βάσις πού στηρίζεται ἡ κριτική εἶναι πολιτική. Ἔτσι, ὁ «νεοαναρχισμός» μπορεῖ να βαπτίζη τόν ἑαυτό του «νέα ἀναρχία» καί ξεμπλέκει μία καί καλή ἀπό τόν κόπο πού ἀπαιτεῖται ὥστε νά κατανοηθῆ ἡ βασική αἰτία τῶν προβλημάτων πού ἀπασχολοῦν καί βασανίζουν ὅσους εἰλικρινά θέλουν νά συμβάλουν στήν συνολική ἀπελευθερωτική προσπάθεια καί διεργασία.

Δέν *«κομίζομεν γλαῦκα εἰς Ἀθήνας»*[1]. Τά παραπάνω ἔχουν διατυπωθεῖ ἐπανειλημμένα τόσο σέ κείμενα τῆς ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ὅσο καί σέ δημόσιες συζητήσεις, πού ἔχουν διοργανωθεῖ ἀπό τήν Ἀναρχική Ἀρχειοθήκη.

Ἐκεῖνο τό ὁποῖο μποροῦμε νά ὑποσχεθοῦμε, κυρίως στόν ἑαυτό μας, είναι ὅτι δέν πρόκειται νά σταματήσωμε τήν προσπάθεια γιά τό ξεκαθάρισμα, ἀπόψεων θεωρήσεων καί πρακτικῶν. Ἡ συμβολή μας αὐτή δέν παραγνωρίζει τίς δυσκολίες πού ὑπῆρχαν, ὑπάρχουν καί δυστυχῶς διογκώνονται.

«Οὐ καταισχυνοῦμεν, λοιπόν, οὐδέ λείψομεν»[2]. Θά συνεχίσωμεν ἐμμένοντες στήν βαθύτερη διερεύνησι, στήν κατανόησι, στόν ἐμπλουτισμό καί στήν ἀνάδειξι τῶν ἀναρχικῶν ἰδεῶν, τῆς ἀναρχικῆς θεωρήσεως καί τῆς συνακόλουθης πρακτικῆς, μέ συνέχεια, συνέπεια καί σταθερότητα, χωρίς νά ἐπιδιώκωμεν πιεστικά τήν ἀποδοχή τῶν ὅσων καταγράφονται καί τά ὁποία ἀποτελοῦν γιά ἐμᾶς μίαν ἔκφρασι οὐσιαστικῆς ἀλληλεγγύης. Μᾶς εἶναι ἀρκετό νά διαβαστοῦν προσεκτικά καί μέ προσπάθεια κατανοήσεώς τους. Αὐτά γιά ὅσους ἔχουν τήν θέλησι.

---

1. Δέν παρουσιάζομε κάτι πασίγνωστο ὡς καινούργιο.
2. Δέν θά ντροπιάσωμε, ούτε θα εγκαταλείψωμε.

Οι Ευρωπαϊκές Αξίες και οι Αποικίες

Οι τελευταίες εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή της Ν.Α. Μεσογείου και ο τρόπος διαχείρισης των συνεπειών που προκύπτουν από τις αποφάσεις των «μεγάλων δυνάμεων», μας φέρνει στο νου τη στάση που είχε η Δύση απέναντι στον λεγόμενο τρίτο κόσμο, με την κατοχή νέων εδαφών και τη δημιουργία αποικιών. Ήταν η εποχή κατά την οποίαν τα πλέον εκβιομηχανισμένα ευρωπαϊκά κράτη, στην προσπάθειά τους να βρουν νέες αγορές για τα προϊόντα τους, νέες πηγές πρώτων υλών και ασφαλώς πετρέλαιο, επέκτειναν την εθνική κυριαρχία τους σε νέα εδάφη.

Η απόκτηση εμπορικών σταθμών και πολεμικών βάσεων εξασφάλιζε στα ευρωπαϊκά κράτη τον έλεγχο των θαλασσών και τον απρόσκοπτο εφοδιασμό των πολεμικών τους πλοίων. Η έξαρση αυτού του είδους της αποικιοκρατίας τερματίστηκε με το Α΄ μέρος της παγκόσμιας ανθρωποσφαγής (1914-1918), έχοντας διανύσει μια περίοδο έντασης και έξαρσης της, παράλληλα με την ευρωπαϊκή εκβιομηχάνιση. Είναι η περίοδος όπου η στρατιωτική επίθεση της Ευρώπης συνοδεύεται με την πολιτιστική αλαζονεία και την εκκλησιαστική χριστιανική ιεραποστολή προσηλυτίζοντας στα «καθολικά ευρωπαϊκά ιδεώδη». Άλλωστε, δεν ήταν λίγες οι φορές που η θρησκευτική ιεραποστολή προηγούνταν μιας στρατιωτικής επέμβασης, που λάμβανε χώρα για να προστατεύσει τους ιεραπόστολους που κινδύνευαν από τους «βάρβαρους» και «άπιστους».

Συχνό ήταν, επίσης, το φαινόμενο ένα πολιτικό κίνημα να ντύνεται με θρησκευτική περιβολή. Η εργαλειοποίηση της θρησκείας, σύμφωνα με τον Νόρμαν Κον και την εργασία του για τα μεσσιανικά κινήματα του ευρωπαϊκού μεσαίωνα, συναντάται επί περίπου μιάμιση χιλιετία σε κάθε κοινωνικά ανατρεπτική επαγγελία που ελάμβανε τη μορφή κάποιας χριστιανικής αίρεσης.

ταυτόχρονη λήψη αποφάσεων στη διαχείριση του προσφυγικού ζητήματος, όπως για παράδειγμα η κατακράτηση τιμαλφών σύμφωνα με απόφαση της βουλής της Δανίας, φανερώνουν ένα άλλο διαφορετικό πρόσωπο του δυτικού πολιτισμού, από αυτό που η ευρωπαϊκή εξουσία, με τόσο κόπο έχει χτίσει, στη σύγχρονη εποχή της.

Είναι πράγματι, όμως, έτσι; Είναι διαφορετικό το πρόσωπο του δυτικού πολιτισμού από άλλες προγενέστερες ή βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα μύθευμα; Οι ουμανιστικές ευρωπαϊκές αξίες, που τόσο μνημονεύονται τελευταία, είναι πράγματι καθολικές

πάντως, να συναινούν και να συμφωνούν σε στρατιωτικές επεμβάσεις στη Συρία και σε απαγόρευση εισόδου σε πρόσφυγες. Με αυτά τα οξύμωρα σχήματα του δυτικού πολιτισμού ασχολείται η μετααποικιακή θεωρία.

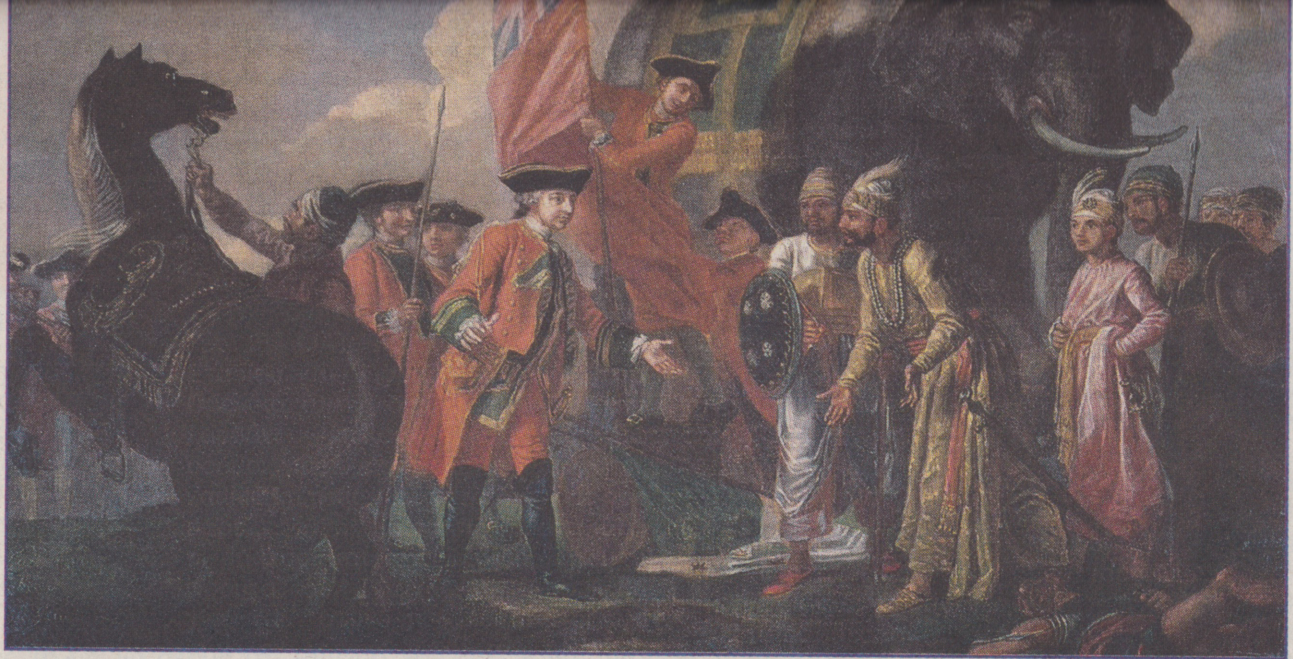
Ο τομέας των μετααποικιακών σπουδών ή μετααποικιακή θεωρία συγκροτείται για να μελετήσει και να αναλύσει θεωρητικά τις επιπτώσεις της εισβολής της Δύσης σε πολιτιστικό, θρησκευτικό και πολιτικό επίπεδο στις ζωές των ανθρώπων που κατοικούσαν στις αποικιοκρατούμενες περιοχές. Μια από τις γνωστότερες μελετήτριες αυτής της θεωρίας είναι και η

στο νου τη στάση που είχε η Δύση απέναντι στον λεγόμενο τρίτο κόσμο, με την κατοχή νέων εδαφών και τη δημιουργία αποικιών. Ήταν η εποχή κατά την οποίαν τα πλέον εκβιομηχανισμένα ευρωπαϊκά κράτη, στην προσπάθειά τους να βρουν νέες αγορές για τα προϊόντα τους, νέες πηγές πρώτων υλών και ασφαλώς πετρέλαιο, επέκτειναν την εθνική κυριαρχία τους σε νέα εδάφη.

Η απόκτηση εμπορικών σταθμών και πολεμικών βάσεων εξασφάλιζε στα ευρωπαϊκά κράτη τον έλεγχο των θαλασσών και τον απρόσκοπτο εφοδιασμό των πολεμικών τους πλοίων. Η έξαρση αυτού του είδους της αποικιοκρατίας τερματίστηκε με το Α΄ μέρος της παγκόσμιας ανθρωποσφαγής (1914-1918), έχοντας διανύσει μια περίοδο έντασης και έξαρσης της, παράλληλα με την ευρωπαϊκή εκβιομηχάνιση. Είναι η περίοδος όπου η στρατιωτική επίθεση της Ευρώπης συνοδεύεται με την πολιτιστική αλαζονεία και την εκκλησιαστική χριστιανική ιεραποστολή προσηλυτίζοντας στα «καθολικά ευρωπαϊκά ιδεώδη». Άλλωστε, δεν ήταν λίγες οι φορές που η θρησκευτική ιεραποστολή προηγούνταν μιας στρατιωτικής επέμβασης, που λάμβανε χώρα για να προστατεύσει τους ιεραπόστολους που κινδύνευαν από τους «βάρβαρους» και «άπιστους».

Συχνό ήταν, επίσης, το φαινόμενο ένα πολιτικό κίνημα να ντύνεται με θρησκευτική περιβολή. Η εργαλειοποίηση της θρησκείας, σύμφωνα με τον Νόρμαν Κον και την εργασία του για τα μεσσιανικά κινήματα του ευρωπαϊκού μεσαίωνα, συναντάται επί περίπου μιάμιση χιλιετία σε κάθε κοινωνικά ανατρεπτική επαγγελία που ελάμβανε τη μορφή κάποιας χριστιανικής αίρεσης.

Στον μουσουλμανικό κόσμο συναντώνται ίδιες ταυτίσεις, αλλά σε μεταγενέστερη χρονική περίοδο, κυρίως με το αποκορύφωμα της κλασικής αποικιοκρατίας, την τελευταία εικοσαετία του 19ου αιώνα και ύστερα. Το πρώτο αξιόλογο αντιαποικιακό κίνημα του αραβικού κόσμου, η αρχικά νικηφόρα επανάσταση του Σουδάν (1881-1898) ταυτίστηκε με την έλευση του Μεσσία. Το Σουδάν αποτελούσε από το 1821 κτήση της Αιγύπτου, που με τη σειρά της μετατράπηκε το 1882 σε αποικία της Βρετανικής Αυτοκρατορίας σε «συγκυριαρχία» με την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Λιγότερο γνωστός, αλλά αρκετά ενδιαφέρων είναι ο ρόλος που διαδραμάτισε η ελληνική κοινότητα του Χαρτούμ, πρωτεύουσας του Σουδάν, στις σχέσεις της με την αποικιακή βρετανική εξουσία. Για τους έλληνες του Σουδάν, μικρούς και μεγάλους εμπόρους που εδραστηριοποιούντο και σε χρηματοπιστωτικές λειτουργίες αντίστοιχες μ'

ταυτόχρονη λήψη αποφάσεων στη διαχείριση του προσφυγικού ζητήματος, όπως για παράδειγμα η κατακράτηση τιμαλφών σύμφωνα με απόφαση της βουλής της Δανίας, φανερώνουν ένα άλλο διαφορετικό πρόσωπο του δυτικού πολιτισμού, από αυτό που η ευρωπαϊκή εξουσία, με τόσο κόπο έχει χτίσει, στη σύγχρονη εποχή της.

Είναι πράγματι, όμως, έτσι; Είναι διαφορετικό το πρόσωπο του δυτικού πολιτισμού από άλλες προγενέστερες ή βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα μύθευμα; Οι ουμανιστικές ευρωπαϊκές αξίες, που τόσο μνημονεύονται τελευταία, είναι πράγματι καθολικές και κυρίαρχες; Και γιατί απωλέσθησαν τόσο γρήγορα, τους τελευταίους μήνες, από τις κρατικές εξουσίες και μάλιστα χωρίς ουσιαστική υπεράσπιση τους από τους ευρωπαίους πολίτες; Τα ερωτήματα είναι πράγματι πολλά. Και γίνονται μάλιστα και σε πάνελ και στρογγυλά τραπέζια από πρωθυπουργούς και λοιπούς πολιτικούς. Λες και δεν αποφασίζουν αυτοί αλλά κάποιοι άλλοι. Ακούσαμε τις προάλλες, με τη συχνή δέουσα σοβαροφάνεια που τον περιβάλλει, τον πρωθυπουργό Τσίπρα, να αναφέρεται σε «ευρωπαϊκές δημοκρατικές αξίες» που χάνονται στο προσφυγικό από την απάνθρωπη ευρωπαϊκή εξουσία. Την ίδια ακριβώς στιγμή που, από το ελληνικό κράτος, στήνονται αντίσκηνα μέσα σε λασπώδη στρατόπεδα που ενώ διαθέτουν κτιριακές υποδομές δεν τις χρησιμοποιούν για τη στέγαση.

Το ελλαδικό κράτος δεν δείχνει ουσιαστικά πρό-

πάντως, να συναινούν και να συμφωνούν σε στρατιωτικές επεμβάσεις στη Συρία και σε απαγόρευση εισόδου σε πρόσφυγες. Με αυτά τα οξύμωρα σχήματα του δυτικού πολιτισμού ασχολείται η μετααποικιακή θεωρία.

Ο τομέας των μετααποικιακών σπουδών ή μετααποικιακή θεωρία συγκροτείται για να μελετήσει και να αναλύσει θεωρητικά τις επιπτώσεις της εισβολής της Δύσης σε πολιτιστικό, θρησκευτικό και πολιτικό επίπεδο στις ζωές των ανθρώπων που κατοικούσαν στις αποικιοκρατούμενες περιοχές. Μια από τις γνωστότερες μελετήτριες αυτής της θεωρίας είναι και η Gayatri Chakravorty Spivak, ιδιαίτερα γνωστή για την αμφισβήτηση της κληρονομιάς της αποικιοκρατίας και του πολιτισμού της. **Η Σπίβακ αμφισβητεί ταυτόχρονα μερικές από τις κυρίαρχες ιδέες της σύγχρονης εποχής, όπως την αντίληψη περί υπεροχής του δυτικού κόσμου έναντι του μη δυτικού στα επίπεδα του πολιτισμού, της δημοκρατίας και της ανάπτυξης, καθώς και την άποψη που θεωρεί τη σύγχρονη μετααποικιακή εποχή περισσότερο νεωτερική και προοδευτική σε σχέση με την περίοδο της ευρωπαϊκής αποικιοκρατίας του 19ου αιώνα.**

Η Σπίβακ, που ασχολήθηκε διεξοδικά με την ανάλυση των «υποδεέστερων ομάδων» (Subaltern Studies), επεδίωξε να διορθώσει την αποσιώπηση της συμβολής των αγροτών και των γυναικών στον αντιαποικιακό αγώνα απέναντι στη βρετανική εξουσία, καθώς το κίνημα εθνικής ανεξαρτησίας διατή-

Είναι η περίοδος όπου η στρατιωτική επίθεση της Ευρώπης συνοδεύεται με την πολιτιστική αλαζονεία και την εκκλησιαστική χριστιανική ιεραποστολή προσηλυτίζοντας στα «καθολικά ευρωπαϊκά ιδεώδη». Άλλωστε, δεν ήταν λίγες οι φορές που η θρησκευτική ιεραποστολή προηγούνταν μιας στρατιωτικής επέμβασης, που λάμβανε χώρα για να προστατεύσει τους ιεραπόστολους που κινδύνευαν από τους «βάρβαρους» και «άπιστους».

Συχνό ήταν, επίσης, το φαινόμενο ένα πολιτικό κίνημα να ντύνεται με θρησκευτική περιβολή. Η εργαλειοποίηση της θρησκείας, σύμφωνα με τον Νόρμαν Κον και την εργασία του για τα μεσσιανικά κινήματα του ευρωπαϊκού μεσαίωνα, συναντάται επί περίπου μιάμιση χιλιετία σε κάθε κοινωνικά ανατρεπτική επαγγελία που ελάμβανε τη μορφή κάποιας χριστιανικής αίρεσης.

Στον μουσουλμανικό κόσμο συναντώνται ίδιες ταυτίσεις, αλλά σε μεταγενέστερη χρονική περίοδο, κυρίως με το αποκορύφωμα της κλασικής αποικιοκρατίας, την τελευταία εικοσαετία του 19ου αιώνα και ύστερα. Το πρώτο αξιόλογο αντιαποικιακό κίνημα του αραβικού κόσμου, η αρχικά νικηφόρα επανάσταση του Σουδάν (1881-1898) ταυτίστηκε με την έλευση του Μεσσία. Το Σουδάν αποτελούσε από το 1821 κτήση της Αιγύπτου, που με τη σειρά της μετατράπηκε το 1882 σε αποικία της Βρετανικής Αυτοκρατορίας σε «συγκυριαρχία» με την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Λιγότερο γνωστός, αλλά αρκετά ενδιαφέρων είναι ο ρόλος που διαδραμάτισε η ελληνική κοινότητα του Χαρτούμ, πρωτεύουσας του Σουδάν, στις σχέσεις της με την αποικιακή βρετανική εξουσία. Για τους έλληνες του Σουδάν, μικρούς και μεγάλους εμπόρους που εδραστηριοποιούντο και σε χρηματοπιστωτικές λειτουργίες αντίστοιχες μ' εκείνες των εβραϊκών κοινοτήτων της Ευρώπης, το αντιαποικιακό ισλαμικό κίνημα αντιπροσώπευε μια άμεση απειλή. Συνεπώς, η ευρωπαϊκή αποικιακή πολιτική του εκπολιτισμού δεν επραγματοποιείτο αποκλειστικά και μόνο από τις «μεγάλες δυνάμεις», αλλά και σε πολυποίκιλη συνέργεια και με άλλα «ανήσυχα ευρωπαϊκά έθνη», λιγότερο ισχυρά από πολιτική άποψη.

Στον 21ο αιώνα η ανύψωση νέων φρακτών, στα σύνορα των βαλκανικών κρατών και της κεντρικής Ευρώπης, στα ήδη υπάρχοντα (βλέπε Έβρου) και η

ταυτόχρονη λήψη αποφάσεων στη διαχείριση του προσφυγικού ζητήματος, όπως για παράδειγμα η κατακράτηση τιμαλφών σύμφωνα με απόφαση της βουλής της Δανίας, φανερώνουν ένα άλλο διαφορετικό πρόσωπο του δυτικού πολιτισμού, από αυτό που η ευρωπαϊκή εξουσία, με τόσο κόπο έχει χτίσει, στη σύγχρονη εποχή της.

Είναι πράγματι, όμως, έτσι; Είναι διαφορετικό το πρόσωπο του δυτικού πολιτισμού από άλλες προγενέστερες ή βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα μύθευμα; Οι ουμανιστικές ευρωπαϊκές αξίες, που τόσο μνημονεύονται τελευταία, είναι πράγματι καθολικές και κυρίαρχες; Και γιατί απωλέσθησαν τόσο γρήγορα, τους τελευταίους μήνες, από τις κρατικές εξουσίες και μάλιστα χωρίς ουσιαστική υπεράσπιση τους από τους ευρωπαίους πολίτες; Τα ερωτήματα είναι πράγματι πολλά. Και γίνονται μάλιστα και σε πάνελ και στρογγυλά τραπέζια από πρωθυπουργούς και λοιπούς πολιτικούς. Λες και δεν αποφασίζουν αυτοί αλλά κάποιοι άλλοι. Ακούσαμε τις προάλλες, με τη συχνή δέουσα σοβαροφάνεια που τον περιβάλλει, τον πρωθυπουργό Τσίπρα, να αναφέρεται σε «ευρωπαϊκές δημοκρατικές αξίες» που χάνονται στο προσφυγικό από την απάνθρωπη ευρωπαϊκή εξουσία. Την ίδια ακριβώς στιγμή που, από το ελληνικό κράτος, στήνονται αντίσκηνα μέσα σε λασπώδη στρατόπεδα που ενώ διαθέτουν κτιριακές υποδομές δεν τις χρησιμοποιούν για τη στέγαση.

Το ελλαδικό κράτος δεν δείχνει ουσιαστικά πρόθυμο να βοηθήσει τους πρόσφυγες, παρ' ότι στη παρούσα χρονική συγκυρία, η κρατική διαχείριση είναι στα χέρια εκείνων που είναι «διδάκτορες» στην αλληλεγγύη των προσφύγων. Ταυτόχρονα, ζητά από τους συν-εξαθλιωμένους ιθαγενείς πολίτες να συνδράμουν στη παροχή βοήθειας με όλα τα μέσα. Οι έννοιες της αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας τυγχάνουν καιροσκοπικής χρήσης από κάθε εξουσία και κρατική δομή. Και στη παρούσα χρονική στιγμή τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη δεν κόπτονται να αποδείξουν το πόσο «ανθρωπιστικά» είναι. Μπορούν, πάντως, να συναινούν και να συμφωνούν σε στρατιωτικές επεμβάσεις στη Συρία και σε απαγόρευση εισόδου σε πρόσφυγες. Με αυτά τα οξύμωρα σχήματα του δυτικού πολιτισμού ασχολείται η μεταποικιακή θεωρία.

Ο τομέας των μεταποικιακών σπουδών ή μεταποικιακή θεωρία συγκροτείται για να μελετήσει και να αναλύσει θεωρητικά τις επιπτώσεις της εισβολής της Δύσης σε πολιτιστικό, θρησκευτικό και πολιτικό επίπεδο στις ζωές των ανθρώπων που κατοικούσαν στις αποικιοκρατούμενες περιοχές. Μια από τις γνωστότερες μελετήτριες αυτής της θεωρίας είναι και η Gayatri Chakravorty Spivak, ιδιαίτερα γνωστή για την αμφισβήτηση της κληρονομιάς της αποικιοκρατίας και του πολιτισμού της. **Η Σπίβακ αμφισβητεί ταυτόχρονα μερικές από τις κυρίαρχες ιδέες της σύγχρονης εποχής, όπως την αντίληψη περί υπεροχής του δυτικού κόσμου έναντι του μη δυτικού στα επίπεδα του πολιτισμού, της δημοκρατίας και της ανάπτυξης, καθώς και την άποψη που θεωρεί τη σύγχρονη μεταποικιακή εποχή περισσότερο νεωτερική και προοδευτική σε σχέση με την περίοδο της ευρωπαϊκής αποικιοκρατίας του 19ου αιώνα.**

Η Σπίβακ, που ασχολήθηκε διεξοδικά με την ανάλυση των «υποδεέστερων ομάδων» (Subaltern Studies), επιδίωξε να διορθώσει την αποσιώπηση της συμβολής των αγροτών και των γυναικών στον αντιαποικιακό αγώνα απέναντι στη βρετανική εξουσία, καθώς το κίνημα εθνικής ανεξαρτησίας διατήρησε τελικά την υπάρχουσα ταξική δομή στην Ινδία, προσδίδοντας πολιτική και οικονομική εξουσία σε μια μικρή ομάδα της μορφωμένης μεσαίας τάξης, αποκλείοντας, εν μέρει ή πλήρως, το μεγαλύτερο και εξαθλιωμένο μέρος του αγροτικού πληθυσμού. «Ο άνθρωπος χωρίς χαρτιά είναι η πιο σύγχρονη μορφή του υποτελούς ανθρώπου», προειδοποιεί η Σπίβακ θέλοντας να δείξει την εκμηδένιση του ανθρώπου, έστω και ως τυπικού δείγματος σύγχρονου πολίτη, μπροστά στην αυξανόμενη διαδικασία ισχυροποίησης του κράτους. Μια διαδικασία που

Τσέρνομπιλ:

30 χρόνια από το πυρηνικό «ατύχημα»

Στις 24 Απριλίου 2016 συμπληρώνονται 30 χρόνια από την πυρηνική καταστροφή στο Τσέρνομπιλ της Ουκραΐνα. Δύο είναι τα γεγονότα που χρειάζεται να συγκρατήσουμε. Το **πρώτο** είναι πως οι αναρχικοί αντέδρασαν απέναντι σε αυτό το συμβάν με συνεχή καλέσματα σε πορείες που κατέληξαν -μετά από συνεχείς απαγορεύσεις- στην μαχητική απάντηση στην κρατική καταστολή κατά την διάρκεια της πορείας της 13ης Μαΐου. Το **δεύτερο** είναι η προσπάθεια να συγκαλυφθεί το τεράστιο αυτό έγκλημα κατά του ανθρώπινου γένους από τους κάθε λογής κρατιστές. Το ΚΚΕ, μάλιστα, παρά την γελοιοποίησή του επέμενε πως όλα ήταν ένα ψέμμα, που δήθεν είχε κατασκευάσει ο ιμπεριαλισμός προκειμένου να πλήξει τη Σοβιετική Ένωση.

Στη συνέχεια, παραθέτουμε ένα σύντομο χρονικό των γεγονότων που συνέβησαν εκείνες τις ημέρες.

νοιας, ανεβαίνει την Σταδίου και στο ύψος της Κοραή διαλύεται μετά από επίθεση των ΜΑΤ. Την ίδια στιγμή άλλοι σύντροφοι συγκροτούν μαχητική διαδήλωση προς Ομόνοια και Σταδίου, στο ύψος της Πεσματζόγλου τους επιτίθενται ΜΑΤ, ΜΕΑ και μοτοσυκλετιστές της ομάδας Ζ και η πορεία, μετά από συμπλοκές, διαλύεται. Στη συνέχεια γίνονται μαζικές συλλήψεις αντιποίνων. Το ίδιο βράδυ καίγονται δύο τράπεζες στου Γκύζη.

Δευτέρα 12 Μαΐου. Καλείται συγκέντρωση και μηχανοκίνητη πορεία στην Αμερικάνικη και Ρώσικη πρεσβεία, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το πυρηνικό «ατύχημα» του Τσέρνομπιλ. Η πορεία απαγορεύεται και πάλι. Παρ' όλη την απαγόρευση και τις προληπτικές συλλήψεις στα Προπύλαια οι δυο πορείες πραγματοποιούνται. Οι πορείες θα συναντηθούν μπροστά απ' την Γενική Ασφάλεια και ενωμένες θα συνεχίσουν στο κέντρο της πόλης. Τελικά

λικά το κείμενο διαβάζεται με τρόπο, όμως, που γίνεται εκ των πραγμάτων δυσνόητο. Εν των μεταξύ και ενώ το μέτωπο της διαδήλωσης ήταν προς Ομόνοια, η ΑΚΕ και κάποιοι αριστεριστές αποφασίζουν να κάνουν πορεία από Κοραή-Σταδίου προς Σύνταγμα, ενώ την ίδια στιγμή πίσω απ' το μπλοκ των υπολοίπων αριστεριστών και των αναρχικών τοποθετούνται τρεις διμοιρίες των ΜΑΤ.

Η πορεία ξεκινά γύρω στις 7μμ από Πανεπιστημίου προς Ομόνοια, ενώ στο μπλοκ των αναρχικών-αντιεξουσιαστών βρίσκονται γύρω στα δύο χιλιάδες άτομα.

Την ίδια στιγμή άλλες τρεις κλούβες με ΜΑΤ βρίσκονται στο ύψος Σταδίου και Πεσμαζόγλου, ενώ στην Ομόνοια άλλες διμοιρίες ΜΑΤ καταλαμβάνουν επίκαιρες θέσεις. Οι γύρω δρόμοι αποκλείονται από ασφαλίτες και ΜΕΑτζήδες. Κατά την διάρκεια της πορείας αντηχούν τα συνθήματα «Έξω οι μπάτσοι και τα πυρηνικά, ζήτω τα φρούτα και τα λαχανικά», «Απόψε θα γίνει του Τσέρνομπιλ», «οι μπάτσοι να πάνε στο Τσερνομπίλ» «Κάτω τα πυρηνικά δυτικά-ανατολικά».

Στη γωνία Πεσμαζόγλου και Πανεπιστημίου πυρπολείται μοτοσυκλέτα της τροχαίας και καταστρέφεται ολοσχερώς ενώ ο οδηγός της διαφεύγει.

Την ίδια στιγμή η πορεία μαχητικά κατευθύνεται προς την Ομόνοια με τα συνθήματα: «Τιμή, τιμή στο Χρήστο Τσουτσουβή» και «Βία στη βία της εξουσίας». Στη συμβολή Σταδίου και πλατείας Ομονοίας οι αναρχικοί διαδηλωτές τρέπουν σε φυγή -προς τα

Χαυτεία- διμοιρία των ΜΑΤ μην επιτρέποντάς την προσέγγισή της στο μπλοκ.

Λίγο μετά, τα ΜΑΤ πραγματοποιούν γενική επίθεση εναντίον των διαδηλωτών. Όταν μοτοσυκλετιστές της ομάδας Ζ επιτίθενται στα μετόπισθεν του μπλοκ των αναρχικών και αντιεξουσιαστών, λαμβάνουν ό,τι τους αξίζει. Πυρπολείται μια μοτοσυκλέτα και οι ΖΗΤΑΔΕΣ αναγκάζονται να αποχωρήσουν άτακτα. Οι συγκρούσεις γενικεύονται και οι διαδηλωτές υποχωρούν προς διάφορες κατευθύνσεις. Σε λίγο όλο το κέντρο της Αθήνας πολιορκείται και για 6 ώρες γίνονται συλλήψεις απ' την οδό Αλεξάνδρας ως το Θησείο. Συλλαμβάνονται γύρω στα 100 άτομα, ενώ παραπέμπονται με στημένες κατηγορίες και βάσει φακέλων ή εμφάνισης, 39 απ' αυτούς.

Τετάρτη 14 Μαΐου. Μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας, βασανιστηρίων και ξυλοδαρμών οι 39 σύντροφοι οδηγούνται στον εισαγγελέα όπου τους απαγγέλλονται πρόσθετες κατηγορίες και παραπέμπονται στον ανακριτή για την επομένη. Την ώρα που οι συλληφθέντες βρίσκονται αποκλεισμένοι μέσα στις κλούβες, στο προαύλιο των δικαστηρίων τα ΜΑΤ κάνουν γενική επίθεση και συλλαμβάνουν προληπτικά δώδεκα από τους συμπαραστάτες φίλους και συγγενείς.

15-16 Μαΐου. Οι 39 συλληφθέντες οδηγούνται στον ανακριτή και τελικά 13 απ' αυτούς προφυλακίζονται με βαριές κατηγορίες.

Στις 24 Απριλίου 2016 συμπληρώνονται 30 χρόνια από την πυρηνική καταστροφή στο Τσέρνομπιλ της Ουκραΐνα. Δύο είναι τα γεγονότα που χρειάζεται να συγκρατήσουμε. Το **πρώτο** είναι πως οι αναρχικοί αντέδρασαν απέναντι σε αυτό το συμβάν με συνεχή καλέσματα σε πορείες που κατέληξαν -μετά από συνεχείς απαγορεύσεις- στην μαχητική απάντηση στην κρατική καταστολή κατά την διάρκεια της πορείας της 13ης Μαΐου. Το **δεύτερο** είναι η προσπάθεια να συγκαλυφθεί το τεράστιο αυτό έγκλημα κατά του ανθρώπινου γένους από τους κάθε λογής κρατιστές. Το ΚΚΕ, μάλιστα, παρά την γελοιοποίησή του επέμενε πως όλα ήταν ένα ψέμμα, που δήθεν είχε κατασκευάσει ο ιμπεριαλισμός προκειμένου να πλήξει τη Σοβιετική Ένωση.

Στη συνέχεια, παραθέτουμε ένα σύντομο χρονικό των γεγονότων που συνέβησαν εκείνες τις ημέρες.

Παρασκευή 9 Μαΐου 1986. Καλείται για πρώτη φορά απ' τους αναρχικούς συγκέντρωση στα Προπύλαια ενάντια στα πυρηνικά δυτικά και ανατολικά. Η συγκέντρωση θα απαγορευτεί. Παρ' όλα αυτά, ο κόσμος, που συγκεντρώνεται στον περίγυρο των Προπυλαίων, επιχειρεί τρεις φορές να σπάσει τον απαγορευτικό κλοιό γύρω απ' τα Προπύλαια, ενώ γίνονται συμπλοκές με τα ΜΑΤ με αποτέλεσμα αρκετές συλλήψεις. Τελικά οι 15 σύντροφοι που έχουν κλειστεί μέσα στα Προπύλαια, αφού βγαίνουν απ' τον κλοιό, συγκροτούν μαζί με άλλους διαδήλωση στην Πανεπιστημίου, η οποία μέσω Ομόνοιας, ανεβαίνει την Σταδίου και στο ύψος της Κοραή διαλύεται μετά από επίθεση των ΜΑΤ. Την ίδια στιγμή άλλοι σύντροφοι συγκροτούν μαχητική διαδήλωση προς Ομόνοια και Σταδίου, στο ύψος της Πεσματζόγλου τους επιτίθενται ΜΑΤ, ΜΕΑ και μοτοσυκλετιστές της ομάδας Ζ και η πορεία, μετά από συμπλοκές, διαλύεται. Στη συνέχεια γίνονται μαζικές συλλήψεις αντιποίνων. Το ίδιο βράδυ καίγονται δύο τράπεζες στου Γκύζη.

Δευτέρα 12 Μαΐου. Καλείται συγκέντρωση και μηχανοκίνητη πορεία στην Αμερικάνικη και Ρώσικη πρεσβεία, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το πυρηνικό «ατύχημα» του Τσέρνομπιλ. Η πορεία απαγορεύεται και πάλι. Παρ' όλη την απαγόρευση και τις προληπτικές συλλήψεις στα Προπύλαια οι δυο πορείες πραγματοποιούνται. Οι πορείες θα συναντηθούν μπροστά απ' την Γενική Ασφάλεια και ενωμένες θα συνεχίσουν στο κέντρο της πόλης. Τελικά η πορεία θα διαλυθεί ειρηνικά στην πλατεία Εξαρχείων. Μια ώρα μετά τη λήξη της, ΜΑΤ και ΜΕΑ επιτίθενται απρόκλητα με αέρια στην πλατεία, ξυλοκοπούν και συλλαμβάνουν δεκάδες άτομα.

Τρίτη 13 Μαΐου. Πραγματοποιείται στις 6μμ η προγραμματισμένη συγκέντρωση ενάντια στα πυρηνικά, της ΑΚΕ, των οικολόγων, των αριστεριστών και των αναρχικών. Στη διάρκεια της συγκέντρωσης η ΑΚΕ προσπαθεί να στερήσει το δικαίωμα έκφρασης στους αναρχικούς φέρνοντας διάφορα προσχήματα στο να διαβαστεί το κείμενο τους απ' τα μικρόφωνα. Τελικά την ίδια στιγμή πίσω απ' το μπλοκ των υπολοίπων αριστεριστών και των αναρχικών τοποθετούνται τρεις διμοιρίες των ΜΑΤ.

Η πορεία ξεκινά γύρω στις 7μμ από Πανεπιστημίου προς Ομόνοια, ενώ στο μπλοκ των αναρχικών-αντιεξουσιαστών βρίσκονται γύρω στα δύο χιλιάδες άτομα.

Την ίδια στιγμή άλλες τρεις κλούβες με ΜΑΤ βρίσκονται στο ύψος Σταδίου και Πεσμαζόγλου, ενώ στην Ομόνοια άλλες διμοιρίες ΜΑΤ καταλαμβάνουν επίκαιρες θέσεις. Οι γύρω δρόμοι αποκλείονται από ασφαλίτες και ΜΕΑτζήδες. Κατά την διάρκεια της πορείας αντηχούν τα συνθήματα «Έξω οι μπάτσοι και τα πυρηνικά, ζήτω τα φρούτα και τα λαχανικά», «Απόψε θα γίνει του Τσέρνομπιλ», «οι μπάτσοι να πάνε στο Τσερνομπίλ» «Κάτω τα πυρηνικά δυτικά-ανατολικά».

Στη γωνία Πεσμαζόγλου και Πανεπιστημίου πυρπολείται μοτοσυκλέτα της τροχαίας και καταστρέφεται ολοσχερώς ενώ ο οδηγός της διαφεύγει.

Την ίδια στιγμή η πορεία μαχητικά κατευθύνεται προς την Ομόνοια με τα συνθήματα: «Τιμή, τιμή στο Χρήστο Τσουτσουβή» και «Βία στη βία της εξουσίας». Στη συμβολή Σταδίου και πλατείας Ομονοίας οι αναρχικοί διαδηλωτές τρέπουν σε φυγή -προς τα μπλοκ των αναρχικών και αντιεξουσιαστών, λαμβάνουν ό,τι τους αξίζει. Πυρπολείται μια μοτοσυκλέτα και οι ΖΗΤΑΔΕΣ αναγκάζονται να αποχωρήσουν άτακτα. Οι συγκρούσεις γενικεύονται και οι διαδηλωτές υποχωρούν προς διάφορες κατευθύνσεις. Σε λίγο όλο το κέντρο της Αθήνας πολιορκείται και για 6 ώρες γίνονται συλλήψεις απ' την οδό Αλεξάνδρας ως το Θησείο. Συλλαμβάνονται γύρω στα 100 άτομα, ενώ παραπέμπονται με στημένες κατηγορίες και βάσει φακέλων ή εμφάνισης, 39 απ' αυτούς.

Τετάρτη 14 Μαΐου. Μέσα σε κλίμα τρομοκρατίας, βασανιστηρίων και ξυλοδαρμών οι 39 σύντροφοι οδηγούνται στον εισαγγελέα όπου τους απαγγέλλονται πρόσθετες κατηγορίες και παραπέμπονται στον ανακριτή για την επομένη. Την ώρα που οι συλληφθέντες βρίσκονται αποκλεισμένοι μέσα στις κλούβες, στο προαύλιο των δικαστηρίων τα ΜΑΤ κάνουν γενική επίθεση και συλλαμβάνουν προληπτικά δώδεκα από τους συμπαραστάτες φίλους και συγγενείς.

15-16 Μαΐου. Οι 39 συλληφθέντες οδηγούνται στον ανακριτή και τελικά 13 απ' αυτούς προφυλακίζονται με βαριές κατηγορίες.

έχει τεθεί σε λειτουργία και υπάρχει σε ισχύ με

ξενωμένο μάζα-άνθρωπο, όπου το μικρόβιο του ολο-

με συνεχή καλέσματα σε πορείες που κατέληξαν -μετά από συνεχείς απαγορεύσεις- στην μαχητική απάντηση στην κρατική καταστολή κατά την διάρκεια της πορείας της 13ης Μαΐου. Το **δεύτερο** είναι η προσπάθεια να συγκαλυφθεί το τεράστιο αυτό έγκλημα κατά του ανθρώπινου γένους από τους κάθε λογής κρατιστές. Το ΚΚΕ, μάλιστα, παρά την γελοιοποίησή του επέμενε πως όλα ήταν ένα ψέμμα, που δήθεν είχε κατασκευάσει ο ιμπεριαλισμός προκειμένου να πλήξει τη Σοβιετική Ένωση.

Στη συνέχεια, παραθέτουμε ένα σύντομο χρονικό των γεγονότων που συνέβησαν εκείνες τις ημέρες.

Παρασκευή 9 Μαΐου 1986. Καλείται για πρώτη φορά απ' τους αναρχικούς συγκέντρωση στα Προπύλαια ενάντια στα πυρηνικά δυτικά και ανατολικά. Η συγκέντρωση θα απαγορευτεί. Παρ' όλα αυτά, ο κόσμος, που συγκεντρώνεται στον περίγυρο των Προπυλαίων, επιχειρεί τρεις φορές να σπάσει τον απαγορευτικό κλοιό γύρω απ' τα Προπύλαια, ενώ γίνονται συμπλοκές με τα ΜΑΤ με αποτέλεσμα αρκετές συλλήψεις. Τελικά οι 15 σύντροφοι που έχουν κλειστεί μέσα στα Προπύλαια, αφού βγαίνουν απ' τον κλοιό, συγκροτούν μαζί με άλλους διαδήλωση στην Πανεπιστημίου, η οποία μέσω Ομόνοιας ... στές της ομάδας Ζ και η πορεία, μετά από συμπλοκές, διαλύεται. Στη συνέχεια γίνονται μαζικές συλλήψεις αντιποίνων. Το ίδιο βράδυ καίγονται δύο τράπεζες στου Γκύζη.

Δευτέρα 12 Μαΐου. Καλείται συγκέντρωση και μηχανοκίνητη πορεία στην Αμερικάνικη και Ρώσικη πρεσβεία, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το πυρηνικό «ατύχημα» του Τσέρνομπιλ. Η πορεία απαγορεύεται και πάλι. Παρ' όλη την απαγόρευση και τις προληπτικές συλλήψεις στα Προπύλαια οι δυο πορείες πραγματοποιούνται. Οι πορείες θα συναντηθούν μπροστά απ' την Γενική Ασφάλεια και ενωμένες θα συνεχίσουν στο κέντρο της πόλης. Τελικά η πορεία θα διαλυθεί ειρηνικά στην πλατεία Εξαρχείων. Μια ώρα μετά τη λήξη της, ΜΑΤ και ΜΕΑ επιτίθενται απρόκλητα με αέρια στην πλατεία, ξυλοκοπούν και συλλαμβάνουν δεκάδες άτομα.

Τρίτη 13 Μαΐου. Πραγματοποιείται στις 6μμ η προγραμματισμένη συγκέντρωση ενάντια στα πυρηνικά, της ΑΚΕ, των οικολόγων, των αριστεριστών και των αναρχικών. Στη διάρκεια της συγκέντρωσης η ΑΚΕ προσπαθεί να στερήσει το δικαίωμα έκφρασης στους αναρχικούς φέρνοντας διάφορα προσχήματα στο να διαβαστεί το κείμενο τους απ' τα μικρόφωνα. Τε... πορείας αντηχούν τα συνθήματα «Έξω οι μπάτσοι και τα πυρηνικά, ζήτω τα φρούτα και τα λαχανικά», «Απόψε θα γίνει του Τσέρνομπιλ», «οι μπάτσοι να πάνε στο Τσερνομπίλ» «Κάτω τα πυρηνικά δυτικά-ανατολικά».

Στη γωνία Πεσμαζόγλου και Πανεπιστημίου πυρπολείται μοτοσυκλέτα της τροχαίας και καταστρέφεται ολοσχερώς ενώ ο οδηγός της διαφεύγει.

Την ίδια στιγμή η πορεία μαχητικά κατευθύνεται προς την Ομόνοια με τα συνθήματα: «Τιμή, τιμή στο Χρήστο Τσουτσουβή» και «Βία στη βία της εξουσίας». Στη συμβολή Σταδίου και πλατείας Ομονοίας οι αναρχικοί διαδηλωτές τρέπουν σε φυγή -προς τα ... ξυλοδαρμών οι 39 σύντροφοι οδηγούνται στον εισαγγελέα όπου τους απαγγέλλονται πρόσθετες κατηγορίες και παραπέμπονται στον ανακριτή για την επομένη. Την ώρα που οι συλληφθέντες βρίσκονται αποκλεισμένοι μέσα στις κλούβες, στο προαύλιο των δικαστηρίων τα ΜΑΤ κάνουν γενική επίθεση και συλλαμβάνουν προληπτικά δώδεκα από τους συμπαραστάτες φίλους και συγγενείς.

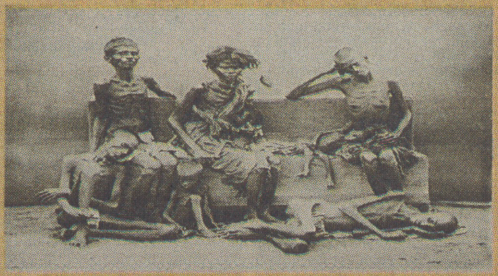
15-16 Μαΐου. Οι 39 συλληφθέντες οδηγούνται στον ανακριτή και τελικά 13 απ' αυτούς προφυλακίζονται με βαριές κατηγορίες.

έχει τεθεί σε λειτουργία και υπάρχει σε ισχύ με το προσφυγικό, όπου στοιχεία ολοκληρωτισμού κάνουν δειλά-δειλά την εμφάνισή τους.

Λίγες μέρες πριν την πρόσφατη βομβιστική επίθεση στο αεροδρόμιο των Βρυξελλών, η κυβέρνηση του Βελγίου είχε αποφασίσει να συλλαμβάνονται όσοι βέλγοι υπήκοοι καταφθάνουν από τη Συρία προληπτικώς. Θυμίζοντας μας το βιβλίο της Χ. Άρεντ «*Το Ολοκληρωτικό Σύστημα*», όπου αναλύεται ο τρόπος όπου τα κράτη καταστρέφουν τον κοινωνικό ιστό μετατρέποντας τον πολίτη σε αποξενωμένο μάζα-άνθρωπο, όπου το μικρόβιο του ολοκληρωτισμού αναπτύσσεται ακόμα και εντός των δημοκρατικών κοινωνιών. Η Άρεντ, πολύ εύστοχα, επισημαίνει:

Οι συνέπειες της αγγλικής αποικιοκρατίας στην Ινδία

«Ο μεγαλύτερος κίνδυνος στο να αναγνωρίσουμε τον ολοκληρωτισμό ως την κατάρα του αιώνα θα ήταν μια τέτοια εμμονή που θα μας εμπόδιζε να δούμε τα πολλά εκείνα μικρά, (και όχι τόσο μικρά), κακά με τα οποία είναι στρωμένος ο δρόμος προς την κόλαση».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Αποχαιρέτα την επαρχία που ήξερες!

Γριούλες με τσεμπέρι γνέθουν άκοπα μαλλί στην ανέμη, καλοσυνάτοι άνδρες με ροζιασμένες χούφτες πίνουν το καφεδάκι τους με αργές, ανεπιτήδευτες κινήσεις, ροδομάγουλη ζωηρή «μαρίδα» πιλαλά ανέμελα σ' ανθισμένους αγρούς. Σκηνές της εν Ελλάδι επαρχιακής ζωής; Μάλλον όχι. Κι αν ενυπάρχουν τα άνωθι, ως εικόνες, κάπου τυχαίως διάσπαρτα εις άπασα την επικράτειαν, το βέβαιον είναι ότι αποτελούν ισχνή μειοψηφία, συγκρινόμενη με το όλον της εκτός των μεγαλοαστικών κέντρων καθημερινής πραγματικότητας. Όχι, δεν θα γίνει λόγος για το εάν ή σε τι βαθμό η ελλαδική επαρχία διακατέχεται από οιασδήποτε μορφής συντηρητικές λογικές, διότι το τι είναι συντηρητικό ή προοδευτικό (σχετιζόμενο βεβαίως πάντοτε με το εκάστοτε προσωπείο της εξουσίας) και σε τι αναλογία ο συνδυασμός τους λειτουργεί ή όχι απελευθερωτικά, αποτελεί αντικείμενο πολύ ευρύτερης συζήτησης. Ούτε θα αναφερθώ σε όσα τραγικά συνέβησαν στον αναφερθέντα γεωγραφικό χώρο (από τον εμφύλιο και δώθε) και πως σύσσωμος ο εξουσιαστικός συρφετός, αριστερόφρων και δεξιόφρων, έπαιξε άγρια πολιτικά παίγνια στις πλάτες των κατοικούντων εν αυτόν. Χιλιοειπωμένα και μιαρά.

Ερέθισμα, αν μου επιτρέπετε, για τούτο το άρθρο υπήρξε όλη αυτή η περιρρέουσα παραφιλολογία, ακατάσχετος ή μη, περί της εκτός του μείζονος άστεως ειδυλλιακής (;) επαρχιακής ζωής. Κατανοώ φυσικά την ανθρώπινη ανάγκη να συνθέτει ουτοπίες φυγής, ουτοπίες δηλαδή που εννοιολογικά μεταφέρουν ακέραιο το σε κάτι πραγματικό κι απτό. Από την στιγμή, λοιπόν, όπου η κυριαρχία επιβάλλει, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, αρχικά την τηλεόραση κι έπειτα από μερικές δεκαετίες το διαδίκτυο, η ελευθερία των ανθρώπων στο σκέπτεσθαι, προϊόντος του χρόνου, εκφυλίστηκε σε κάτι πολύ εύθραυστο, είτε επρόκειτο για εξουσιαζόμενους στην Αθήνα είτε στη Λυκογιάνη Ημαθίας. Εάν κι εφόσον το οθόνιο ερέθισμα καθορίζει, σε μεγάλο βαθμό, τη σκέψη κι αναντίρρητα εκμαυλίζει όλο το φάσμα του συναισθηματικού πλέγματος (ενίοτε ακόμη και την έκφραση της σεξουαλικότητας) και κρατά τον άνθρωπο ώρες κι ώρες μέσα στο τσιμεντένιο κλουβί, τότε, δυστυχώς, όλο και λιγότερη σημασία έχει το τι συμβαίνει έξωθεν της θύρας, αν έχεις δηλαδή για θέα το κατάφυτο Βέρμιο ή τη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Έτσι κι αλλιώς, πόσοι απολαμβάνουν πλέον με τους οφθαλμούς τους την ομορφιά (αν υπάρχει) γύρω τους και πόσοι παραμένουν κολλημένοι σε μια φορητή οθόνη; Θα μπορούσε, βεβαίως, να ισχυριστεί κάποιος ότι άλλο να δουλεύεις σε ένα παλιογραφείο στο κέντρο της Αθήνας, εκτεθειμένος σε ρύπανση κι άγχος κάθε είδους κι άλλο να σκάβεις τη γη, να ακούς το καθάριο (;) νερό να τρέχει στα αυλάκια και η μόνη «φασαρία» γύρω σου να συμβαίνει από αηδόνια και λιβελούλες. Δεν είναι βέβαια κι ακριβώς έτσι τα πράγματα, αλλά ακόμη και στο βαθμό που συμβαίνουν, δεν αφορούν το σύνολο της ημέρας, αλλά ένα κομμάτι της. Επιπροσθέτως είναι τοις πάσι πλέον γνωστό ότι οι θάνατοι από καρκίνο ή καρδιοπάθειες, όπως και το σύνολο των ασθενειών, που σχετίζονται έμμεσα ή άμεσα με την πολιτισμική «πρόοδο», απαντώνται (αν όχι στα μεγάλα αστικά κέντρα. Σίγουρα δεν έχει ρύπους καυσαερίων στο χωριουδάκι, έχετε ωστόσο κατά νου τι ραντίζουν περιχαρείς στα χωράφια τους οι περισσότεροι εκ των αγροτών; Ως εκ τούτου, αν τη γλιτώσει κανένα αηδόνι ή λιβελούλα, φέροντα απαραιτήτως αντιασφυξιογόνο προσωπίδα, μην το πείτε ούτε του παπά. Από την άλλη βέβαια, τόσοι και τόσοι άνθρωποι, οι περισσότεροι νεαρής ηλικίας, είτε γηγενείς είτε μέτοικοι, ασχολούνται με φυσικές καλλιέργειες - ήτοι άνευ χρήσεως φυτοδηλητηρίων πρώτης τάξεως. Παρ' όλα αυτά, αν δίπλα σε μια φάρμα με «βιομηχανικά» ροδάκινα, επί παραδείγματι, όπου τα κβάντα ραντισμάτων δίνουν και παίρνουν ετησίως, καλλιεργεί κάποιος οπωροκηπευτικά, με τις πλέον φυσικές μεθόδους, η πρώτη καλλιέργεια προφανώς και θα επηρεάζει σοβαρά την δεύτερη. Οπότε, πόσο «βιολογικά» θα είναι τα εν λόγω ζαρζαβάτια; Ούτε ψήλος στον κόρφο μας.

Ας επιστρέψουμε, όμως, τώρα σε ό,τι αφορά τα εργαλεία εκείνα της εξουσίας, που, εν πολλοίς, ελέγχουν το πνεύμα και καθορίζουν συμπεριφορές και κοινωνικά πρότυπα. Ένα παιδάκι, για παράδειγμα, που περνά άπειρο χρόνο εμπρός σε οθόνες, μικρές ή μεγάλες, είναι λογικό, ως αποτέλεσμα, να αντιλαμβάνεται με παρόμοιο τρόπο, τόσο τον κόσμο γύρω του, όσο και την θέση του μέσα σε αυτόν. Και τούτο ουδόλως εστί κάποιο νεότευκτο σόφισμα του πόντικα. Ένα μεγάλο μέρος της λειτουργίας του ανθρώπινου εγκεφάλου, σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα με την ανάλυση, επεξεργασία κι αποθήκευση εικόνων. Όταν, πλέον, το μεγαλύτερο κομμάτι αυτών των εικόνων, είτε στατικών είτε κινούμενων, προέρχεται από μία αργά η γρήγορα, αυτό που θα αντιλαμβάνεται ως «κόσμο» γύρω του ο ανθρώπινος δέκτης, θα είναι κάτι όλο και πιο κατασκευασμένο, όλο και πιο αφύσικο. Υπάρχει μήπως κάποια απόδειξη ή, έστω, ένδειξη, πως τα παιδιά πρωτίστως, αλλά και οι ενήλικες που διαβιούν στην ελλαδική επαρχία, βλέπουν λιγότερη τηλεόραση ή χρησιμοποιούν λιγότερες ώρες το διαδίκτυο, από όσους ζουν στο Κλεινόν Άστυ; Η απάντηση, επί του παρόντος τουλάχιστον, είναι αρνητική· τηλεοράσεις, βιντεοπαιχνιδομηχανές, pc, lap-top, tablet, i-phone και λοιπά σκατολοΐδια, απαντώνται εις άπασα την επικράτειαν, ασυζητητί. Πόσο διαφορετικοί, λοιπόν, μπορούν να είναι πλέον οι (περισσότεροι) κάτοικοι ενός χωριού, από τους αντίστοιχους κατοίκους των αστικών κέντρων, όταν η εξουσία τους επηρεάζει ή, τόσο το χειρότερο, μπορεί να τους ελέγχει και να τους καθορίζει με τα ίδια τεχνολογικά μέσα;

Η καθημερινότητα των ανθρώπων είναι στις μέρες μας τόσο προβλεπόμενη, που θα ήτο φαιδρό να θεωρήσουμε την ύπαρξη επίγειων «Ηλύσιων Πεδίων», όπου (ακόμη) δεν έχει κυριαρχήσει το μπετόν και η βαβούρα. Πρωινή έγερση, δουλειά ή σχολείο, διαδίκτυο - βιντεοπαιχνιδομηχανές, στοιχηματζίδικα, γήπεδο, τηλεόραση, σουπερμάρκετ, κατανάλωση δηλητηρίων και σκουπιδιών που βαπτίζονται «τρόφιμα», πανομοιότυποι τρόποι διασκέδασης, νυκτερινή κατάκλιση. Και οι μέρες διαδέχονται απαράλλακτες η μία την άλλη. Που χρόνος για σκέψη, για κουβέντα εκ του σύνεγγυς, για ουσιαστική ανθρώπινη επαφή. Από την άλλη, για να διασπάσεις αυτό τον φαύλο κύκλο ή, έστω, να προσπαθήσεις επ' αυτού, απαιτείται έντονη και

που ήξερες!

Γριούλες με τσεμπέρι γνέθουν άκοπα μαλλί στην ανέμη, καλοσυνάτοι άνδρες με ροζιασμένες χούφτες πίνουν το καφεδάκι τους με αργές, ανεπιτήδευτες κινήσεις, ροδομάγουλη ζωηρή «μαρίδα» πιλαλά ανέμελα σ' ανθισμένους αγρούς. Σκηνές της εν Ελλάδι επαρχιακής ζωής; Μάλλον όχι. Κι αν ενυπάρχουν τα άνωθι, ως εικόνες, κάπου τυχαίως διάσπαρτα εις άπασα την επικράτειαν, το βέβαιον είναι ότι αποτελούν ισχνή μειοψηφία, συγκρινόμενη με το όλον της εκτός των μεγαλοαστικών κέντρων καθημερινής πραγματικότητας. Όχι, δεν θα γίνει λόγος για το εάν ή σε τι βαθμό η ελλαδική επαρχία διακατέχεται από οιασδήποτε μορφής συντηρητικές λογικές, διότι το τι είναι συντηρητικό ή προοδευτικό (σχετιζόμενο βεβαίως πάντοτε με το εκάστοτε προσωπείο της εξουσίας) και σε τι αναλογία ο συνδυασμός τους λειτουργεί ή όχι απελευθερωτικά, αποτελεί αντικείμενο πολύ ευρύτερης συζήτησης. Ούτε θα αναφερθώ σε όσα τραγικά συνέβησαν στον αναφερθέντα γεωγραφικό χώρο (από τον εμφύλιο και δώθε) και πως σύσσωμος ο εξουσιαστικός συρφετός, αριστερόφρων και δεξιόφρων, έπαιξε άγρια πολιτικά παίγνια στις πλάτες των κατοικούντων εν αυτόν. Χιλιοειπωμένα και μιαρά.

Ερέθισμα, αν μου επιτρέπετε, για τούτο το άρθρο υπήρξε όλη αυτή η περιρρέουσα παραφιλολογία, ακατάσχετος ή μη, περί της εκτός του μείζονος άστεως ειδυλλιακής (;) επαρχιακής ζωής. Κατανοώ φυσικά την ανθρώπινη ανάγκη να συνθέτει ουτοπίες φυγής, ουτοπίες δηλαδή που εννοιολογικά μεταφέρουν ακέραιο το ου(μη)-τόπος, δίχως ρεαλιστικά στηρίγματα για τον μετασχηματισμό του στιγμή, λοιπόν, όπου η κυριαρχία επιβάλλει, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, αρχικά την τηλεόραση κι έπειτα από μερικές δεκαετίες το διαδίκτυο, η ελευθερία των ανθρώπων στο σκέπτεσθαι, προϊόντος του χρόνου, εκφυλίστηκε σε κάτι πολύ εύθραυστο, είτε επρόκειτο για εξουσιαζόμενους στην Αθήνα είτε στη Λυκογιάνη Ημαθίας. Εάν κι εφόσον το οθόνιο ερέθισμα καθορίζει, σε μεγάλο βαθμό, τη σκέψη κι αναντίρρητα εκμαυλίζει όλο το φάσμα του συναισθηματικού πλέγματος (ενίοτε ακόμη και την έκφραση της σεξουαλικότητας) και κρατά τον άνθρωπο ώρες κι ώρες μέσα στο τσιμεντένιο κλουβί, τότε, δυστυχώς, όλο και λιγότερη σημασία έχει το τι συμβαίνει έξωθεν της θύρας, αν έχεις δηλαδή για θέα το κατάφυτο Βέρμιο ή τη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Έτσι κι αλλιώς, πόσοι απολαμβάνουν πλέον με τους οφθαλμούς τους την ομορφιά (αν υπάρχει) γύρω τους και πόσοι παραμένουν κολλημένοι σε μια φορητή οθόνη; Θα μπορούσε, βεβαίως, να ισχυριστεί κάποιος ότι άλλο να δουλεύεις σε ένα παλιογραφείο στο κέντρο της Αθήνας, εκτεθειμένος σε ρύπανση κι άγχος κάθε είδους κι άλλο να σκάβεις τη γη, να ακούς το καθάριο (;) νερό να τρέχει στα αυλάκια και η μόνη «φασαρία» γύρω σου να συμβαίνει από αηδόνια και λιβελούλες. Δεν είναι βέβαια κι ακριβώς έτσι τα πράγματα, αλλά ακόμη και στο βαθμό που συμβαίνουν, δεν αφορούν το σύνολο της ημέρας, αλλά ένα κομμάτι της. Επιπροσθέτως είναι τοις πάσι πλέον γνωστό ότι οι θάνατοι από καρκίνο ή καρδιοπάθειες, όπως και το σύνολο των ασθενειών, που σχετίζονται έμμεσα ή άμεσα με την πολιτισμική «πρόοδο», απαντώνται (αν όχι σε μεγαλύτερο) τουλάχιστον σε ίδιο βαθμό, τόσο στην επαρχία, όσο και δεν έχει ρύπους καυσαερίων στο χωριουδάκι, έχετε ωστόσο κατά νου τι ραντίζουν περιχαρείς στα χωράφια τους οι περισσότεροι εκ των αγροτών; Ως εκ τούτου, αν τη γλιτώσει κανένα αηδόνι ή λιβελούλα, φέροντα απαραιτήτως αντιασφυξιογόνο προσωπίδα, μην το πείτε ούτε του παπά. Από την άλλη βέβαια, τόσοι και τόσοι άνθρωποι, οι περισσότεροι νεαρής ηλικίας, είτε γηγενείς είτε μέτοικοι, ασχολούνται με φυσικές καλλιέργειες - ήτοι άνευ χρήσεως φυτοδηλητηρίων πρώτης τάξεως. Παρ' όλα αυτά, αν δίπλα σε μια φάρμα με «βιομηχανικά» ροδάκινα, επί παραδείγματι, όπου τα κβάντα ραντισμάτων δίνουν και παίρνουν ετησίως, καλλιεργεί κάποιος οπωροκηπευτικά, με τις πλέον φυσικές μεθόδους, η πρώτη καλλιέργεια προφανώς και θα επηρεάζει σοβαρά την δεύτερη. Οπότε, πόσο «βιολογικά» θα είναι τα εν λόγω ζαρζαβάτια; Ούτε ψήλος στον κόρφο μας.

Ας επιστρέψουμε, όμως, τώρα σε ό,τι αφορά τα εργαλεία εκείνα της εξουσίας, που, εν πολλοίς, ελέγχουν το πνεύμα και καθορίζουν συμπεριφορές και κοινωνικά πρότυπα. Ένα παιδάκι, για παράδειγμα, που περνά άπειρο χρόνο εμπρός σε οθόνες, μικρές ή μεγάλες, είναι λογικό, ως αποτέλεσμα, να αντιλαμβάνεται με παρόμοιο τρόπο, τόσο τον κόσμο γύρω του, όσο και την θέση του μέσα σε αυτόν. Και τούτο ουδόλως εστί κάποιο νεότευκτο σόφισμα του πόντικα. Ένα μεγάλο μέρος της λειτουργίας του ανθρώπινου εγκεφάλου, σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα με την ανάλυση, επεξεργασία κι αποθήκευση εικόνων. Όταν, πλέον, το μεγαλύτερο κομμάτι αυτών των εικόνων, είτε στατικών είτε κινούμενων, προέρχεται από μία πλήρως τεχνητή «πραγματικότητα», τότε είναι ηλίου φαεινότερον πως, λαμβάνεται ως «κόσμο» γύρω του ο ανθρώπινος δέκτης, θα είναι κάτι όλο και πιο κατασκευασμένο, όλο και πιο αφύσικο. Υπάρχει μήπως κάποια απόδειξη ή, έστω, ένδειξη, πως τα παιδιά πρωτίστως, αλλά και οι ενήλικες που διαβιούν στην ελλαδική επαρχία, βλέπουν λιγότερη τηλεόραση ή χρησιμοποιούν λιγότερες ώρες το διαδίκτυο, από όσους ζουν στο Κλεινόν Άστυ; Η απάντηση, επί του παρόντος τουλάχιστον, είναι αρνητική· τηλεοράσεις, βιντεοπαιχνιδομηχανές, pc, lap-top, tablet, i-phone και λοιπά σκατολοΐδια, απαντώνται εις άπασα την επικράτειαν, ασυζητητί. Πόσο διαφορετικοί, λοιπόν, μπορούν να είναι πλέον οι (περισσότεροι) κάτοικοι ενός χωριού, από τους αντίστοιχους κατοίκους των αστικών κέντρων, όταν η εξουσία τους επηρεάζει ή, τόσο το χειρότερο, μπορεί να τους ελέγχει και να τους καθορίζει με τα ίδια τεχνολογικά μέσα;

Η καθημερινότητα των ανθρώπων είναι στις μέρες μας τόσο προβλεπόμενη, που θα ήτο φαιδρό να θεωρήσουμε την ύπαρξη επίγειων «Ηλύσιων Πεδίων», όπου (ακόμη) δεν έχει κυριαρχήσει το μπετόν και η βαβούρα. Πρωινή έγερση, δουλειά ή σχολείο, διαδίκτυο - βιντεοπαιχνιδομηχανές, στοιχηματζίδικα, γήπεδο, τηλεόραση, σουπερμάρκετ, κατανάλωση δηλητηρίων και σκουπιδιών που βαπτίζονται «τρόφιμα», πανομοιότυποι τρόποι διασκέδασης, νυκτερινή κατάκλιση. Και οι μέρες διαδέχονται απαράλλακτες η μία την άλλη. Που χρόνος για σκέψη, για κουβέντα εκ του σύνεγγυς, για ουσιαστική ανθρώπινη επαφή. Από την άλλη, για να διασπάσεις αυτό τον φαύλο κύκλο ή, έστω, να προσπαθήσεις επ' αυτού, απαιτείται έντονη και συνεχής προσπάθεια, σε καθημερινή βάση, ασχέτως αν το σπίτι σου είναι

νο πολύ ευρύτερης συζήτησης. Ούτε θα αναφερθώ σε όσα τραγικά συνέβησαν στον αναφερθέντα γεωγραφικό χώρο (από τον εμφύλιο και δώθε) και πως σύσσωμος ο εξουσιαστικός συρφετός, αριστερόφρων και δεξιόφρων, έπαιξε άγρια πολιτικά παίγνια στις πλάτες των κατοικούντων εν αυτόν. Χιλιοειπωμένα και μιαρά.

Ερέθισμα, αν μου επιτρέπετε, για τούτο το άρθρο υπήρξε όλη αυτή η περιρρέουσα παραφιλολογία, ακατάσχετος ή μη, περί της εκτός του μείζονος άστεως ειδυλλιακής (;) επαρχιακής ζωής. Κατανοώ φυσικά την ανθρώπινη ανάγκη να συνθέτει ουτοπίες φυγής, ουτοπίες δηλαδή που εννοιολογικά μεταφέρουν ακέραιο το ου(μη)-τόπος, δίχως ρεαλιστικά στηρίγματα για τον μετασχηματισμό του ως, να ισχυριστεί κάποιος ότι άλλο να δουλεύεις σε ένα παλιογραφείο στο κέντρο της Αθήνας, εκτεθειμένος σε ρύπανση κι άγχος κάθε είδους κι άλλο να σκάβεις τη γη, να ακούς το καθάριο (;) νερό να τρέχει στα αυλάκια και η μόνη «φασαρία» γύρω σου να συμβαίνει από αηδόνια και λιβελούλες. Δεν είναι βέβαια κι ακριβώς έτσι τα πράγματα, αλλά ακόμη και στο βαθμό που συμβαίνουν, δεν αφορούν το σύνολο της ημέρας, αλλά ένα κομμάτι της. Επιπροσθέτως είναι τοις πάσι πλέον γνωστό ότι οι θάνατοι από καρκίνο ή καρδιοπάθειες, όπως και το σύνολο των ασθενειών, που σχετίζονται έμμεσα ή άμεσα με την πολιτισμική «πρόοδο», απαντώνται (αν όχι σε μεγαλύτερο) τουλάχιστον σε ίδιο βαθμό, τόσο στην επαρχία, όσο και

εξουσίας, που, εν πολλοίς, ελέγχουν το πνεύμα και καθορίζουν συμπεριφορές και κοινωνικά πρότυπα. Ένα παιδάκι, για παράδειγμα, που περνά άπειρο χρόνο εμπρός σε οθόνες, μικρές ή μεγάλες, είναι λογικό, ως αποτέλεσμα, να αντιλαμβάνεται με παρόμοιο τρόπο, τόσο τον κόσμο γύρω του, όσο και την θέση του μέσα σε αυτόν. Και τούτο ουδόλως εστί κάποιο νεότευκτο σόφισμα του πόντικα. Ένα μεγάλο μέρος της λειτουργίας του ανθρώπινου εγκεφάλου, σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα με την ανάλυση, επεξεργασία κι αποθήκευση εικόνων. Όταν, πλέον, το μεγαλύτερο κομμάτι αυτών των εικόνων, είτε στατικών είτε κινούμενων, προέρχεται από μία πλήρως τεχνητή «πραγματικότητα», τότε είναι ηλίου φαεινότερον πως,

μενη, που θα ήτο φαιδρό να θεωρήσουμε την ύπαρξη επίγειων «Ηλύσιων Πεδίων», όπου (ακόμη) δεν έχει κυριαρχήσει το μπετόν και η βαβούρα. Πρωινή έγερση, δουλειά ή σχολείο, διαδίκτυο - βιντεοπαιχνιδομηχανές, στοιχηματζίδικα, γήπεδο, τηλεόραση, σουπερμάρκετ, κατανάλωση δηλητηρίων και σκουπιδιών που βαπτίζονται «τρόφιμα», πανομοιότυποι τρόποι διασκέδασης, νυκτερινή κατάκλιση. Και οι μέρες διαδέχονται απαράλλακτες η μία την άλλη. Που χρόνος για σκέψη, για κουβέντα εκ του σύνεγγυς, για ουσιαστική ανθρώπινη επαφή. Από την άλλη, για να διασπάσεις αυτό τον φαύλο κύκλο ή, έστω, να προσπαθήσεις επ' αυτού, απαιτείται έντονη και συνεχής προσπάθεια, σε καθημερινή βάση, ασχέτως αν το σπίτι σου είναι

ένα διαμέρισμα σε κάποιο αρχιτεκτονικό έκτρωμα στου Γκύζη ή μια ευάερη-ευήλια μονοκατοικία με κήπο, σκαρφαλωμένη σε όμορφες ραχούλες.

Προφανώς και το εν λόγω άρθρο δεν φιλοδοξεί να αποτρέψει τον οποιονδήποτε, από το να μετοικήσει, εφόσον το επιθυμεί, σε κάποια επαρχιακή πόλη ή χωριό. Είναι σημαντικό, ωστόσο, να αντιλαμβανόμαστε τα συμβαίνοντα, μέσα από μια ρεαλιστική ματιά. Ειδάλλως, το συνηθέστερο ενδεχόμενο είναι η αέναη επανάληψη του μοτίβου επιθυμία-ματαίωση-ρήξη-απογοήτευση. Εν ολίγοις, τόσο στην επαρχία, όσο και σε Αθήνα/Θεσσαλονίκη, οι πιθανότητες να έχεις γείτονες που ασχολούνται νυχθημερόν με το αν πρέπει να ποντάρουν «over δαγκωτό» το Μπάγερν-Τσέλσι στο στοίχημα ή με το αν ο συγχωρεμένος Παντελής Παντελίδης είναι ή όχι κατά πολύ ανώτερος αοιδός του Μάκη Δημάκη, παρά με ο,τιδήποτε άλλο, είναι περίπου ίδιες. Ψέματα;

Άνθρωποι ειλικρινείς, δημιουργικοί, φιλαλήθεις, με ευαισθησίες υπάρχουν παντού. Και πάντοτε αποτελούσαν ισχνότατες μειοψηφίες μέσα στο κοινωνικό σύνολο, μιας και κάθε φορά που αύξαναν την επιρροή τους στους υπολοίπους, η ίδια η ουσία του κράτους κλυδωνιζόταν επικίνδυνα. Ομοίως, η βλακεία, η συναίνεση στις εξουσιαστικές πρακτικές, η έλλειψη ορίων, η παθητικότητα, ιδιαιτέρως στις μέρες μας, για τους λόγους που αναφέρθηκαν, απαντώνται ποικιλοτρόπως σε πόλεις και χωριά, λεωφόρους και λαγκάδια.

«Μέσα» ή «έξω»; Παρακαλώ, ό,τι θέλετε, αρκεί να παραμέ-

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

φύσεως επαφή με υπολογιστές και (για όσο η χρήση του παρέμεινε αυστηρά εντός γραφείου/οικίας) με το διαδίκτυο.

Εδώ και κάποια χρόνια το πράγμα άλλαξε άρδην. **Μπορείς να είσαι συνδεδεμένος στο διαδίκτυο 24/7, άμα το επιθυμείς (και φυσικά η εξουσία κάνει τα ΠΑΝΤΑ, να το επιθυμείς), είτε βρίσκεσαι «μέσα» είτε «έξω». Μεταφέρεις, δηλαδή, το «μέσα» στο «έξω». «Μέσα» και «έξω» τείνουν να σημαίνουν το ίδιο.** Ανθρώπινες φιγούρες βαδίζουν χαυνωμένες στο δρόμο, χωρίς να κοιτούν τίποτε άλλο πέρα από μια οθόνη κολλημένη σχεδόν στη μούρη τους. Άντε να ρίξουν το βλέμμα τους και σε καμιά βιτρίνα. Και μετά πάλι οθόνη. Αλλά ακόμη και τα ψώνια τις περισσότερες φορές γίνονται πλέον από το διαδίκτυο. Στα φέρνουν και στο σπίτι, αν θέλεις, μη τυχόν και μεταφέρεις, λίγο περισσότερο, το «μέσα» σου «έξω» κι αλλοτριωθείς. Διότι, **για την εξουσία, είναι αποδεκτό να εξέρχεσαι της οικίας σου μόνο για δυο λόγους, να παράγεις ή να καταναλώνεις. Κάθε τι άλλο θεωρείται ακραιφνώς ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ.** Τα πράγματα, όμως, προχώρησαν και παραπέρα, «προοδεύσαμε» που λένε, οπότε ακόμη κι όταν παράγεις ή καταναλώνεις, «outdoors» (αγγλιστί), οφείλεις να παραμένεις συνδεδεμένος και, βεβαίως, για αυτό, εράσμιε αναγνώστη, έχει φροντίσει με στοργή για εσέ το κράτος.

Ούτε βήμα, λοιπόν, δίχως διαδί-

τα ν' αναφωνήσω στωικά, *όπερ και εγένετο...*

Μίσος ανήκατε μάχαν!

Μίσος ταξικό, μίσος μηδενιστικό, μίσος έτσι, μίσος γιουβέτσι, μίσος στο φούρνο με πατάτες και δενδρολίβανο. Το μίσος ως φθηνότατο ιδεολόγημα, ως εργαλείο αφομοίωσης κι εκφυλισμού της φυσικής τάσης προς ανυπακοή. Το μίσος ως συνεκτικός ιστός, για την πολιτικοποίηση και κεφαλαιοποίηση, από την αριστερά, της αντίδρασης των ανθρώπων στις βουλές της κυριαρχίας. Όπως κι αν έχει, το να γίνεσαι απάνθρωπος, να υποβιβάζεις την ακεραιότητα του ήθους σου σε επίπεδο βρακολάστιχου και να παραδίδεις, αμαχητί, το μεγαλύτερο όπλο που διαθέτουν οι καταπιεσμένοι (αυτό της αγάπης για τον άνθρωπο, για την ίδια τη ζωή) στους καταπιεστές, είναι σαν να πηγαίνει ο λύκος οικιοθελώς στον οδοντογιατρό, προς αφαίρεση των κυνοδόντων του.

Βεβαίως, υπάρχει και η εξυπνακίστικη, εκ του πονηρού λογική ότι το μίσος σε κάνει φοβερό και τρομερό μαχητή, Ράμπο σκέτο (και βάλε) ένα πράγμα, σε ντοπάρει ψυχολογικά πριν την (όποια) δράση. Μάλιστα. Δεν θα δώσω εγώ, λοιπόν, πόντικας γαρ, την όποια απάντηση σε αυτό. Ας δούμε τι μας λέει μια γυναίκα που, ΤΩ ΩΝΤΙ, βρίσκεται σε καθημερινή σχέση με το θάνατο, χειρίζεται τυφέ-

νέναν, αν ο εχθρός σταματήσει να μας επιτίθεται. Γιατί μας επιτίθενται κι έτσι μας αναγκάζουν να υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας. *Δεν έχουμε άλλη επιλογή, παρά να τους πυροβολούμε, να τους κρατήσουμε μακρυά. Στη μνήμη μου έχω διατηρήσει με θλίψη την εικόνα ενός εχθρού, που έχει υποστεί «πλύση εγκεφάλου», να μας πολεμά υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών. Μας αναστατώνει, όταν βλέπουμε τους περισσότερους από αυτούς σε τέτοια κατάσταση, στη μάχη. Είναι κι αυτοί, ωστόσο, ανθρώπινες υπάρξεις, μολονότι έχουν υποστεί «εγκεφαλική πλύση», με ναρκωτικές ουσίες, έχω δει, η ίδια, πολλά παραδείγματα. Στη μάχη για την κατάληψη του Serakaniye (Ras Al-Ain), ένας εκ των εχθρών βάδιζε εμπρός μας, όντας μαστουρωμένος. Μπορούσε να δει ότι βρισκόταν στο οπτικό μας πεδίο, αλλά ήταν υπό την επή-*

χιακή πόλη ή χωριό. Είναι σημαντικό, ωστόσο, να αντιλαμβανόμαστε τα συμβαίνοντα, μέσα από μια ρεαλιστική ματιά. Ειδάλλως, το συνηθέστερο ενδεχόμενο είναι η αέναη επανάληψη του μοτίβου επιθυμία-ματαίωση-ρήξη-απογοήτευση. Εν ολίγοις, τόσο στην επαρχία, όσο και σε Αθήνα/Θεσσαλονίκη, οι πιθανότητες να έχεις γείτονες που ασχολούνται νυχθημερόν με το αν πρέπει να ποντάρουν «over δαγκωτό» το Μπάγερν-Τσέλσι στο στοίχημα ή με το αν ο συγχωρεμένος Παντελής Παντελίδης είναι ή όχι κατά πολύ ανώτερος αοιδός του Μάκη Δημάκη, παρά με ο,τιδήποτε άλλο, είναι περίπου ίδιες. Ψέματα;

Άνθρωποι ειλικρινείς, δημιουργικοί, φιλαλήθεις, με ευαισθησίες υπάρχουν παντού. Και πάντοτε αποτελούσαν ισχνότατες μειοψηφίες μέσα στο κοινωνικό σύνολο, μιας και κάθε φορά που αύξαναν την επιρροή τους στους υπολοίπους, η ίδια η ουσία του κράτους κλυδωνιζόταν επικίνδυνα. Ομοίως, η βλακεία, η συναίνεση στις εξουσιαστικές πρακτικές, η έλλειψη ορίων, η παθητικότητα, ιδιαιτέρως στις μέρες μας, για τους λόγους που αναφέρθηκαν, απαντώνται ποικιλοτρόπως σε πόλεις και χωριά, λεωφόρους και λαγκάδια.

«Μέσα» ή «έξω»; Παρακαλώ, ό,τι θέλετε, αρκεί να παραμένετε συνδεδεμένοι...

Μια φορά κι έναν καιρό, όσοι αρέσκονταν σε ασύδοτες οθόνιες κραιπάλες, όφειλαν, απαραιτήτως, να μουχλιάζουν «ευλαβικά» ώρες ατέλειωτες εις την οικεία των. Ως εκ τούτου, ένας «techno-freak» τύπος, στα πάλαι ποτέ '80s και '90s, ήταν, συνήθως, κάποιος νεολαίος δίχως κοινωνική ζωή, με ό,τι συνεπάγεται αυτό επί της ουσίας (κι ουχί επί της οθόνης), ο οποίος, δε μπορούσε, φυσικά, άμα τη εξόδω του, να πάρει παραμάσχαλα το pc. Αλλά ακόμη κι αν διέθετε «πρωτόγονο» laptop, το διαδίκτυο ή δεν είχε ακόμη επινοηθεί ή ήτο αυστηρώς εντός του

στηρά εντός γραφείου/οικίας) με το διαδίκτυο.

Εδώ και κάποια χρόνια το πράγμα άλλαξε άρδην. **Μπορείς να είσαι συνδεδεμένος στο διαδίκτυο 24/7, άμα το επιθυμείς (και φυσικά η εξουσία κάνει τα ΠΑΝΤΑ, να το επιθυμείς), είτε βρίσκεσαι «μέσα» είτε «έξω». Μεταφέρεις, δηλαδή, το «μέσα» στο «έξω». «Μέσα» και «έξω» τείνουν να σημαίνουν το ίδιο.** Ανθρώπινες φιγούρες βαδίζουν χαυνωμένες στο δρόμο, χωρίς να κοιτούν τίποτε άλλο πέρα από μια οθόνη κολλημένη σχεδόν στη μούρη τους. Άντε να ρίξουν το βλέμμα τους και σε καμιά βιτρίνα. Και μετά πάλι οθόνη. Αλλά ακόμη και τα ψώνια τις περισσότερες φορές γίνονται πλέον από το διαδίκτυο. Στα φέρνουν και στο σπίτι, αν θέλεις, μη τυχόν και μεταφέρεις, λίγο περισσότερο, το «μέσα» σου «έξω» κι αλλοτριωθείς. Διότι, **για την εξουσία, είναι αποδεκτό να εξέρχεσαι της οικίας σου μόνο για δυο λόγους, να παράγεις ή να καταναλώνεις. Κάθε τι άλλο θεωρείται ακραιφνώς ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ.** Τα πράγματα, όμως, προχώρησαν και παραπέρα, «προοδεύσαμε» που λένε, οπότε ακόμη κι όταν παράγεις ή καταναλώνεις, «outdoors» (αγγλιστί), οφείλεις να παραμένεις συνδεδεμένος και, βεβαίως, για αυτό, εράσμιε αναγνώστη, έχει φροντίσει με στοργή για εσέ το κράτος.

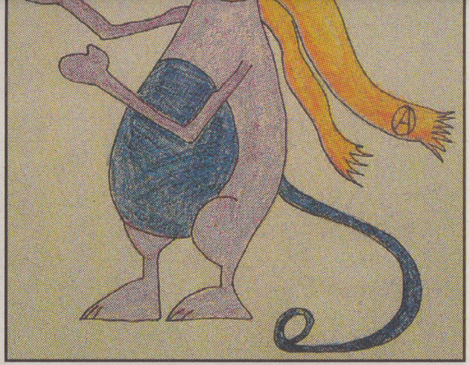
Ούτε βήμα, λοιπόν, δίχως διαδίκτυο! Κι αν τολμάς να πράξεις διαφορετικά, τότε ο πέλεκυς της βαθμηδόν κοινωνικής απομόνωσης, θα πέσει βαρύς εις την κεφαλήν σου. Θα θεωρείσαι ο παρίας, ο απόβλητος, ο γραφικός. Ούτε την κάρτα ανεργίας δε δύνασαι πλέον ν' ανανεώσεις δίχως την χρήση διαδικτύου κι «έξυπνων» συσκευών. Είμαι βέβαιος πως **αν αύριο, ως εκ θαύματος, η ανθρωπότητα εγκατέλειπε μαζικά διαδίκτυο κι όσες ηλεκτρονικές συσκευές σχετίζονται άμεσα με αυτό, τότε το κράτος θα επέβαλε την χρήση τους με αυστηρότατο νόμο.** Έλα, όμως, που δε χρειάζεται να πράξει αναλόγως, μιας και η απάθεια και η συναίνεση

Μίσος ανήκατε μάχαν!

Μίσος ταξικό, μίσος μηδενιστικό, μίσος έτσι, μίσος γιουβέτσι, μίσος στο φούρνο με πατάτες και δενδρολίβανο. Το μίσος ως φθηνότατο ιδεολόγημα, ως εργαλείο αφομοίωσης κι εκφυλισμού της φυσικής τάσης προς ανυπακοή. Το μίσος ως συνεκτικός ιστός, για την πολιτικοποίηση και κεφαλαιοποίηση, από την αριστερά, της αντίδρασης των ανθρώπων στις βουλές της κυριαρχίας. Όπως κι αν έχει, το να γίνεσαι απάνθρωπος, να υποβιβάζεις την ακεραιότητα του ήθους σου σε επίπεδο βρακολάστιχου και να παραδίδεις, αμαχητί, το μεγαλύτερο όπλο που διαθέτουν οι καταπιεσμένοι (αυτό της αγάπης για τον άνθρωπο, για την ίδια τη ζωή) στους καταπιεστές, είναι σαν να πηγαίνει ο λύκος οικιοθελώς στον οδοντογιατρό, προς αφαίρεση των κυνοδόντων του.

Βεβαίως, υπάρχει και η εξυπνακίστικη, εκ του πονηρού λογική ότι το μίσος σε κάνει φοβερό και τρομερό μαχητή, Ράμπο σκέτο (και βάλε) ένα πράγμα, σε ντοπάρει ψυχολογικά πριν την (όποια) δράση. Μάλιστα. Δεν θα δώσω εγώ, λοιπόν, πόντικας γαρ, την όποια απάντηση σε αυτό. Ας δούμε τι μας λέει μια γυναίκα που, ΤΩ ΩΝΤΙ, βρίσκεται σε καθημερινή σχέση με το θάνατο, χειρίζεται τυφέκια μάχης, οπλοπολυβόλα κι αντιαρματικά κι αναγκάζεται να σκοτώνει, ΔΙΧΩΣ ωστόσο στάλα μίσους για τον αντίπαλο και, το σημαντικότερο ίσως όλων, χωρίς να το κάνει θέμα· για όσα πιστεύει, για το σύνολο των πραγμάτων που αυτή θεωρεί ΠΑΤΡΙΔΑ, είτε συμφωνούμε μαζί της είτε όχι. Μιας γυναίκας που έχει απέναντι της μια από τις χειρότερες και βιαιότερες μορφές εξουσίας, που έχει ποτέ εμφανιστεί.

Το όνομα της είναι Janda, είναι είκοσι ετών, γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Tirbespi, του Συριακού Κουρδιστάν και συμμετέχει στο YPJ, τις κουρδικές γυναικείες μονάδες προστασίας (women protection units), που

νέναν, αν ο εχθρός σταματήσει να μας επιτίθεται. Γιατί μας επιτίθενται κι έτσι μας αναγκάζουν να υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας. *Δεν έχουμε άλλη επιλογή, παρά να τους πυροβολούμε, να τους κρατήσουμε μακρυά. Στη μνήμη μου έχω διατηρήσει με θλίψη την εικόνα ενός εχθρού, που έχει υποστεί «πλύση εγκεφάλου», να μας πολεμά υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών. Μας αναστατώνει, όταν βλέπουμε τους περισσότερους από αυτούς σε τέτοια κατάσταση, στη μάχη. Είναι κι αυτοί, ωστόσο, ανθρώπινες υπάρξεις, μολονότι έχουν υποστεί «εγκεφαλική πλύση», με ναρκωτικές ουσίες, έχω δει, η ίδια, πολλά παραδείγματα. Στη μάχη για την κατάληψη του Serakaniye (Ras Al-Ain), ένας εκ των εχθρών βάδιζε εμπρός μας, όντας μαστουρωμένος. Μπορούσε να δει ότι βρισκόταν στο οπτικό μας πεδίο, αλλά ήταν υπό την επήρεια ναρκωτικών και δεν το αντιλαμβανόταν. Ήταν σχεδόν αναίσθητος όταν βάδιζε μπροστά μας. Όλοι κατάλαβαν πως ήταν «φτιαγμένος», διότι κανείς δε θα συμπεριφερόταν έτσι, μέσα σ' εχθρική γραμμή. Κάτι τέτοιο σίγουρα σε επηρεάζει και σε φορτώνει με αναμνήσεις άσχημες. Ένα ανθρώπινο πλάσμα, σε τέτοια κατάσταση να φωνάζει «Allah Akbar» (ο θεός είναι μεγάλος). Αλλά στην πραγματικότητα δεν έχουν καμία σχέση ούτε με το Ισλάμ, ούτε με τον Αλλάχ. Είναι θλιβερό να τους βλέπεις μαστουρωμένους, δίχως στολές, δίχως αυτοπειθαρχία, να θέλουν απλώς και μόνο να δολοφονήσουν. Το βίωμα τέτοιων*

φιλαλήθεις, με ευαισθησίες υπάρχουν παντού. Και πάντοτε αποτελούσαν ισχνότατες μειοψηφίες μέσα στο κοινωνικό σύνολο, μιας και κάθε φορά που αύξαναν την επιρροή τους στους υπολοίπους, η ίδια η ουσία του κράτους κλυδωνιζόταν επικίνδυνα. Ομοίως, η βλακεία, η συναίνεση στις εξουσιαστικές πρακτικές, η έλλειψη ορίων, η παθητικότητα, ιδιαιτέρως στις μέρες μας, για τους λόγους που αναφέρθηκαν, απαντώνται ποικιλοτρόπως σε πόλεις και χωριά, λεωφόρους και λαγκάδια.

«Μέσα» ή «έξω»; Παρακαλώ, ό,τι θέλετε, αρκεί να παραμένετε συνδεδεμένοι...

Μια φορά κι έναν καιρό, όσοι αρέσκονταν σε ασύδοτες οθόνιες κραιπάλες, όφειλαν, απαραιτήτως, να μουχλιάζουν «ευλαβικά» ώρες ατέλειωτες εις την οικεία των. Ως εκ τούτου, ένας «techno-freak» τύπος, στα πάλαι ποτέ '80s και '90s, ήταν, συνήθως, κάποιος νεολαίος δίχως κοινωνική ζωή, με ό,τι συνεπάγεται αυτό επί της ουσίας (κι ουχί επί της οθόνης), ο οποίος, δε μπορούσε, φυσικά, άμα τη εξόδω του, να πάρει παραμάσχαλα το pc. Αλλά ακόμη κι αν διέθετε «πρωτόγονο» laptop, το διαδίκτυο ή δεν είχε ακόμη επινοηθεί ή ήτο αυστηρώς εντός του γραφείου ή της οικίας του συνδρομητή. Εν ολίγοις, η επαφή των ανθρώπων με τις πάσης φύσεως οθόνες, όπως παλιότερα και με την αποκλειστικότητα του τελεβιζιόν, υπήρξε μια κατάσταση εσωτερικού χώρου και, κυρίως, του προσωπικού μας εσωτερικού χώρου. Οπότε, η εννοιολογική (και ουχί σημειολογική) προσέγγιση της φράσης «βγαίνω έξω», απέκλειε αυτομάτως αυτόν/αυτή που την έκανε κάθε φορά πράξη, από την πάσης νονται πλέον από το διαδίκτυο. Στα φέρνουν και στο σπίτι, αν θέλεις, μη τυχόν και μεταφέρεις, λίγο περισσότερο, το «μέσα» σου «έξω» κι αλλοτριωθείς. Διότι, **για την εξουσία, είναι αποδεκτό να εξέρχεσαι της οικίας σου μόνο για δυο λόγους, να παράγεις ή να καταναλώνεις. Κάθε τι άλλο θεωρείται ακραιφνώς ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ.** Τα πράγματα, όμως, προχώρησαν και παραπέρα, «προοδεύσαμε» που λένε, οπότε ακόμη κι όταν παράγεις ή καταναλώνεις, «outdoors» (αγγλιστί), οφείλεις να παραμένεις συνδεδεμένος και, βεβαίως, για αυτό, εράσμιε αναγνώστη, έχει φροντίσει με στοργή για εσέ το κράτος.

Ούτε βήμα, λοιπόν, δίχως διαδίκτυο! Κι αν τολμάς να πράξεις διαφορετικά, τότε ο πέλεκυς της βαθμηδόν κοινωνικής απομόνωσης, θα πέσει βαρύς εις την κεφαλήν σου. Θα θεωρείσαι ο παρίας, ο απόβλητος, ο γραφικός. Ούτε την κάρτα ανεργίας δε δύνασαι πλέον ν' ανανεώσεις δίχως την χρήση διαδικτύου κι «έξυπνων» συσκευών. Είμαι βέβαιος πως **αν αύριο, ως εκ θαύματος, η ανθρωπότητα εγκατέλειπε μαζικά διαδίκτυο κι όσες ηλεκτρονικές συσκευές σχετίζονται άμεσα με αυτό, τότε το κράτος θα επέβαλε την χρήση τους με αυστηρότατο νόμο.** Έλα, όμως, που δε χρειάζεται να πράξει αναλόγως, μιας και η απάθεια και η συναίνεση στους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς έχει ξεπεράσει, κατά πολύ, κάθε (μα κάθε) ιστορικό προηγούμενο.

Θυμάμαι, στα μικράτα μου, όταν κριτσάνιζα μπουκίτσες ροκφόρ, αμέριμνα αμέριμνος για το χάλι του κόσμου, είχα βρει μια γελοιογραφία σε σχολικό βιβλίο Έκθεσης, η οποία έδειχνε ένα ανθρωποειδές, που, αντί για κεφάλι, διέθετε μια μεγάλη οθόνη. Δύο και πλέον δεκαετίες αργότερα, μπορώ, δυστυχώς, με κάθε βεβαιότη-

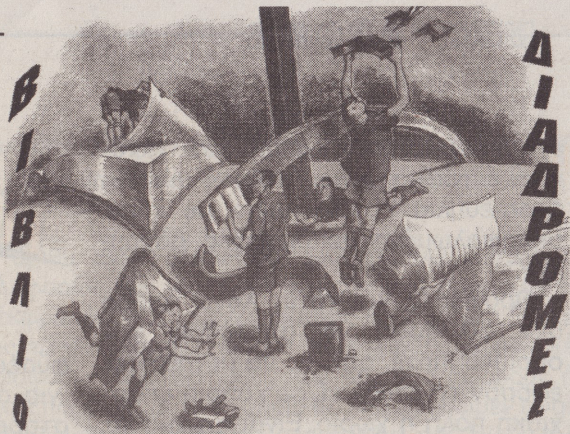
όπλο που διαθέτουν οι καταπιεσμένοι (αυτό της αγάπης για τον άνθρωπο, για την ίδια τη ζωή) στους καταπιεστές, είναι σαν να πηγαίνει ο λύκος οικιοθελώς στον οδοντογιατρό, προς αφαίρεση των κυνοδόντων του.

Βεβαίως, υπάρχει και η εξυπνακίστικη, εκ του πονηρού λογική ότι το μίσος σε κάνει φοβερό και τρομερό μαχητή, Ράμπο σκέτο (και βάλε) ένα πράγμα, σε ντοπάρει ψυχολογικά πριν την (όποια) δράση. Μάλιστα. Δεν θα δώσω εγώ, λοιπόν, πόντικας γαρ, την όποια απάντηση σε αυτό. Ας δούμε τι μας λέει μια γυναίκα που, ΤΩ ΟΝΤΙ, βρίσκεται σε καθημερινή σχέση με το θάνατο, χειρίζεται τυφέκια μάχης, οπλοπολυβόλα κι αντιαρματικά κι αναγκάζεται να σκοτώνει, ΔΙΧΩΣ ωστόσο στάλα μίσους για τον αντίπαλο και, το σημαντικότερο ίσως όλων, χωρίς να το κάνει θέμα· για όσα πιστεύει, για το σύνολο των πραγμάτων που αυτή θεωρεί ΠΑΤΡΙΔΑ, είτε συμφωνούμε μαζί της είτε όχι. Μιας γυναίκας που έχει απέναντι της μια από τις χειρότερες και βιαιότερες μορφές εξουσίας, που έχει ποτέ εμφανιστεί.

Το όνομα της είναι Janda, είναι είκοσι ετών, γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Tirbespi, του Συριακού Κουρδιστάν και συμμετέχει στο YPJ, τις κουρδικές γυναικείες μονάδες προστασίας (women protection units), που ιδρύθηκαν στις 2 Απρίλη 2013. Αναφέρει τα εξής: ***Είναι λάθος η δολοφονία μιας ανθρώπινης ύπαρξης, αλλά δε μας αφήνουν καμία άλλη επιλογή. Δεν είμαστε υπερήφανες όταν σκοτώνουμε, είναι μια άδικη πράξη, δεν έχουμε όμως επιλογή. Υπάρχουμε για τον ανθρωπισμό και προσπαθούμε να το διατηρήσουμε ακέραιο. Αγαπάμε τον ανθρωπισμό, διότι, πρωτίστως, είμαστε ανθρώπινα πλάσματα όλοι. Δε θα σκοτώσουμε κα-***

*πυροβολούμε, να τους κρατήσουμε μακρυά. Στη μνήμη μου έχω διατηρήσει με θλίψη την εικόνα ενός εχθρού, που έχει υποστεί «πλύση εγκεφάλου», να μας πολεμά υπό την επήρεια ναρκωτικών ουσιών. Μας αναστατώνει, όταν βλέπουμε τους περισσότερους από αυτούς σε τέτοια κατάσταση, στη μάχη. Είναι κι αυτοί, ωστόσο, ανθρώπινες υπάρξεις, μολονότι έχουν υποστεί «εγκεφαλική πλύση», με ναρκωτικές ουσίες, έχω δει, η ίδια, πολλά παραδείγματα. Στη μάχη για την κατάληψη του Serakaniye (Ras Al-Ain), ένας εκ των εχθρών βάδιζε εμπρός μας, όντας μαστουρωμένος. Μπορούσε να δει ότι βρισκόταν στο οπτικό μας πεδίο, αλλά ήταν υπό την επήρεια ναρκωτικών και δεν το αντιλαμβανόταν. Ήταν σχεδόν αναίσθητος όταν βάδιζε μπροστά μας. Όλοι κατάλαβαν πως ήταν «φτιαγμένος», διότι κανείς δε θα συμπεριφερόταν έτσι, μέσα σ' εχθρική γραμμή. Κάτι τέτοιο σίγουρα σε επηρεάζει και σε φορτώνει με αναμνήσεις άσχημες. Ένα ανθρώπινο πλάσμα, σε τέτοια κατάσταση να φωνάζει «Allah Akbar» (ο θεός είναι μεγάλος). Αλλά στην πραγματικότητα δεν έχουν καμία σχέση ούτε με το Ισλάμ, ούτε με τον Αλλάχ. Είναι θλιβερό να τους βλέπεις μαστουρωμένους, δίχως στολές, δίχως αυτοπειθαρχία, να θέλουν απλώς και μόνο να δολοφονήσουν. Το βίωμα τέτοιων στιγμών θα αναστάτωνε οποιονδήποτε θεωρεί εαυτόν ανθρώπινο πλάσμα. Κάποιοι εξ αυτών έχουν μακριές γενειάδες, περπατούν ξυπόλυτοι και ζέχνουν απλυσιά. Είναι πραγματικά άσχημο να τους βλέπεις σε αυτή την κατάσταση. **Είναι κι αυτοί, όπως κι εμείς, ανθρώπινες υπάρξεις**, δυστυχώς όμως, έχουν υποστεί «εγκεφαλική πλύση».*

Πόντιξ ο Σισύφειος

Μπ. Τρέηβεν,
Η εξέγερση των κρεμασμένων,
εκδ. ΑΡΔΗΝ, 2006

ΜΠ. ΤΡΕΗΒΕΝ είναι μάλλον το δεύτερο ψευδώνυμο του ...μάλλον γερμανού (1882 μάλλον...), Όττο Φίγκ (Otto Feige). Μετά τη στρατιωτική του θητεία το 1904-1905, και ίσως επειδή συμμετείχε από νέος στην λεγόμενη ριζοσπαστική δράση, φεύγει από τη γενέτειρα του, την κωμόπολη Σβάιμπους, πιάνει δουλειά ως μηχανικός στην πόλη Μάγκνεμπουργκ και το 1906 γίνεται επικεφαλής στο σωματείο εργατών μετάλλου.

Το 1907 εγκαταλείπει την πόλη, αλλάζει το όνομά του σε Ρετ Μαρούτ, και δηλώνει ηθοποιός από το Σαν Φρανσίσκο. Τα επόμενα χρόνια εκδίδει το αναρχικο-ατομικιστικό περιοδικό *Der Zeigelbrenner* («Ο πλινθοποιός»). Προφανώς βρίσκεται

IWW (Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου), ενός συνδικάτου με έδρα τις ΗΠΑ που δραστηριοποιούταν και στο Μεξικό], είτε από τα ταξίδια του στα βουνά της Τσιάπας, είτε από τους αγώνες των ινδιάνων για «γη και ελευθερία», όπως γράφει σε ένα από τα έξι «Μυθιστορήματα της Ζούγκλας», την *Εξέγερση των κρεμασμένων*.

Το μυθιστόρημα περιγράφει με καθηλωτική ζωντάνια τις συνθήκες δουλείας των ινδιάνων πεόν (=εργάτης γης), τους βασανισμούς στους οποίους υπέκειντο και την πορεία της εξέγερσης που εξαπλώθηκε στους καταυλισμούς και τα μεγάλα αγροκτήματα, καθώς και την απανθρωποποίηση στην οποία οδήγησε πολλές φορές και τους ίδιους τους εξεγερμένους, μετά από τα πάνδεινα τα οποία πέρασαν.

[...]

Οι φινκέρος (μεγαλογαιοκτήμονες) δεν άφηναν σε χλωρό κλαρί τις ινδιάνικες οικογένειες επειδή χρειάζονταν εργατικά χέρια για τις φίνκας τους. Άρπαζαν εντελώς αδίστακτα τους Ινδιάνους από τα χωριά και τους οικισμούς τους. ...

Φυσικά, τα πολιτικά αφεντικά και οι άλλοι υπηρέτες της δικτατορίας ήταν πάντοτε με το μέρος των ισχυρών φινκέρος. Όταν κάποιος φινκέρο τους ζητούσε να αρπάξουν τη γη μιας οικογένειας Ινδιάνων, να στερήσουν τους Ινδιάνους από τα δικαιώματά τους ή να κάνουν καμιά απάτη, οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης εκτελούσαν αμέσως τις επιθυμίες τους,

θα δείτε ποιος είμαι. Εμπρός, στο χορό, όλοι σας!»

Οι εργάτες, συνηθισμένοι να υπακούνε αδιακρίτως στις διαταγές των λευκών, στο άκουσμα της φωνής του Δον Ακάσιο σηκώθηκαν αμέσως.

«Πάμε! Εκεί πέρα στα δέντρα!»

Οι αγωγιάτες υπάκουσαν.

«Κρεμάστε τους απ' τα πόδια και βάλτε αλάτι στο κορμί τους», διέταξε ο Δον Ακάσιο τους επιστάτες. «Και μη διστάσετε να σφίξετε τα σχοινιά», πρόσθεσε γυρίζοντας προς το μέρος του Ελ Γουάπο. «Κι αν ξεσκίσετε λιγάκι το τομάρι τους, δεν πειράζει, θα ξαναγιάνει. Αφήστε τους δεμένους για μια ώρα, μέχρι να χωθεί καλά το αλάτι στη γουρουνίσια σάρκα τους και να το καταπιούν μόλις κυλήσει ο ιδρώτας πάνω τους. Έτσι θα μάθουν να μην αφήνουν κούτσουρα στους καταυλισμούς τη νύχτα!»

Οι επιστάτες χρειάστηκαν τουλάχιστον δύο ώρες για να ξαποστάσουν και να συνέλθουν, αλλά πριν ξεκουραστούν έπρεπε να λύσουν και να κατεβάσουν τους κρεμασμένους αγωγιάτες.

Οι βασανισμένοι έστεκαν ασάλευτοι στις ρίζες των δέντρων όπου ήταν κρεμασμένοι. Εκεί, μέσα στη λάσπη, τους πήρε ο ύπνος μη έχοντας τη δύναμη να φτάσουν στις καλύβες τους όντας αναίσθητοι στο κρύο και τη βροχή.

Το επόμενο πρωί δύο από αυτούς δε σηκώθηκαν, αλλά συνέχισαν τον ύπνο τους, Τέσσερις ώρες αργότερα άρχισαν να βρωμάνε, κι έπρεπε να τους θάψουν.

[...]

Μέχρι που τα πράγματα για κάποιους φτάνουν στο μη περεταίρω...

[...]

«Εδώ γύρω σίγουρα πλανάται μια ανταρσία στον αέρα», είπε ο Δον Ακάσιο στον Ελ Πετσέρο και τον Ελ Φαλντόν, που μόλις είχε αρχίσει να συνέρχεται. «Τ'

που δεν ξέρει ούτε να σέρνεται ούτε να γλείφει τις μπότες κανενός. Είμαι δάσκαλος, ένας απλός δάσκαλος. Αργότερα, όμως, όταν η ειρήνη θα βασιλέψει στη χώρα, όταν επιτέλους θα λευτερωθούμε απ' τον δικτάτορα, όταν κάθε άνθρωπος αποκτήσει ένα κομμάτι γης και απολαμβάνει την ελευθερία, τότε θα διδάξω τις νέες γενιές στο πανεπιστήμιο. Τώρα ξέρετε γιατί βρίσκομαι μαζί σας· επειδή δεν έμαθα ούτε να υποκλίνομαι ούτε να χαιρετώ αυτούς που με περιφρονούν. Δεν υπάρχει ελευθερία όταν απαγορεύεται να εκφράζουμε αυτό που σκεφτόμαστε. Για σας, ελευθερία είναι η γη που καλλιεργείτε. Εγώ δεν γυρεύω γη. Γυρεύω την ελευθερία να διδάσκω αυτό που βρίσκω λογικό και αληθινό».

[...]

Τα βασανιστήρια, όμως, αποκτηνώνουν και τα θύματα...

[...]

Ούτε αυτός ούτε κανένας άλλος από αυτούς τους ανθρώπους είχαν εξεγερθεί ξανά. Δεν τολμούσαν ούτε να καλύψουν τα πρόσωπά τους όταν τους μαστίγωναν. Οι αφέντες, είτε ήταν απόγονοι των Ισπανών κατακτητών είτε λευκοί Μεξικανοί είτε Γερμανοί στις φυτείες του καφέ (που τους αποκαλούσαν «λευκούς Κινέζους»), ήταν θεοί και ενάντια σε αυτούς οι Ινδιάνοι πεόν δεν είχαν τολμήσει ποτέ να εξεγερθούν. Όχι λόγω δειλίας ή επειδή έλπιζαν να τους λυπηθούν τα αφεντικά τους. Οι εργάτες ήξεραν ότι υπάρχουν μόνο θεοί κα δούλοι, κι ότι όποιος

ΜΠ. ΤΡΕΗΒΕΝ είναι μάλλον το δεύτερο ψευδώνυμο του ...μάλλον γερμανού (1882 μάλλον...), Όττο Φίγκ (Otto Feige). Μετά τη στρατιωτική του θητεία το 1904-1905, και ίσως επειδή συμμετείχε από νέος στην λεγόμενη ριζοσπαστική δράση, φεύγει από τη γενέτειρα του, την κωμόπολη Σβάιμπους, πιάνει δουλειά ως μηχανικός στην πόλη Μάγκνεμπουργκ και το 1906 γίνεται επικεφαλής στο σωματείο εργατών μετάλλου.

Το 1907 εγκαταλείπει την πόλη, αλλάζει το όνομά του σε Ρετ Μαρούτ, και δηλώνει ηθοποιός από το Σαν Φρανσίσκο. Τα επόμενα χρόνια εκδίδει το αναρχικο-ατομικιστικό περιοδικό *Der Zeigelbrenner* («Ο πλινθοποιός»). Προφανώς βρίσκεται σε αναζήτηση απόψεων, μιας και συμμετέχει ενεργά στην Δημοκρατία των Συμβουλίων της Βαυαρίας το 1919, μετά την συντριβή των οποίων από τα σοσιαλδημοκρατικά στρατεύματα, μάλλον συλλαμβάνεται, αντιμετωπίζοντας την θανατική ποινή για «εθνική προδοσία». Προφανώς κατορθώνει να διαφύγει και μετά από περιπλάνηση στην Ευρώπη εγκαθίσταται για τρία χρόνια στο Λονδίνο. Κάποια στιγμή συλλαμβάνεται, καταλήγει στη φυλακή του Μπρίξτον, όπου προσπαθεί να πείσει τους δεσμοφύλακές του ότι είναι αμερικανός πολίτης.

Τελικά αφήνεται ελεύθερος και μετά από πολλά ταξίδια με πλοία [ήταν αφορμή για να γράψει αργότερα τη νουβέλα *Το πλοίο του θανάτου* (The death Ship), αναφερόμενος σε πλοία προορισμένα

βουνά της Τσιάπας, είτε από τους αγώνες των ινδιάνων για «γη και ελευθερία», όπως γράφει σε ένα από τα έξι «Μυθιστορήματα της Ζούγκλας», την *Εξέγερση των κρεμασμένων*.

Το μυθιστόρημα περιγράφει με καθηλωτική ζωντάνια τις συνθήκες δουλείας των ινδιάνων πεόν (=εργάτης γης), τους βασανισμούς στους οποίους υπέκειντο και την πορεία της εξέγερσης που εξαπλώθηκε στους καταυλισμούς και τα μεγάλα αγροκτήματα, καθώς και την απανθρωποποίηση στην οποία οδήγησε πολλές φορές και τους ίδιους τους εξεγερμένους, μετά από τα πάνδεινα τα οποία πέρασαν.

[...]

Οι φινκέρος (μεγαλογαιοκτήμονες) δεν άφηναν σε χλωρό κλαρί τις ινδιάνικες οικογένειες επειδή χρειάζονταν εργατικά χέρια για τις φίνκας τους. Άρπαζαν εντελώς αδίστακτα τους Ινδιάνους από τα χωριά και τους οικισμούς τους. ...

Φυσικά, τα πολιτικά αφεντικά και οι άλλοι υπηρέτες της δικτατορίας ήταν πάντοτε με το μέρος των ισχυρών φινκέρος. Όταν κάποιος φινκέρο τους ζητούσε να αρπάξουν τη γη μιας οικογένειας Ινδιάνων, να στερήσουν τους Ινδιάνους από τα δικαιώματά τους ή να κάνουν καμιά απάτη, οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης εκτελούσαν αμέσως τις επιθυμίες τους, αφήνοντας τα θύματα στο έλεός του. Ο φινκέρο τότε αναλάμβανε να ξεπληρώσει τα χρέη της οικογένειας και φρόντιζε να ξοφλήσει τα υπέρογκα πρόστιμα που της επιβλήθηκαν, συνήθως όχι για άλλο λόγο παρά για να πνίξει τους Ινδιάνους σε ένα τόσο μεγάλο χρέος ώστε να αποκτήσει απόλυτα δικαιώματα πάνω τους.

[...]Οι Ινδιάνοι γνώριζαν ότι η ζωή στη φίνκα θα ήταν λιγότερο σκληρή· αλλά προτιμούσαν να μένουν στην ξερή και άγονη γη τους [...] και να ζουν τις αβέβαιες ζωές τους με το αδιάκοπο άγχος μήπως δουν τις σοδειές τους κατεστραμμένες παρά να χάσουν την ελευθερία τους για να γίνουν σκλάβοι σε έναν επίγειο παράδεισο. Προτιμούσαν να είναι ελεύθεροι και να πεθαίνουν από την πείνα παρά να παχαίνουν κάτω από τις διαταγές του επιστάτη.

δια και βάλτε αλάτι στο κορμί τους», διέταξε ο Δον Ακάσιο τους επιστάτες. «Και μη διστάσετε να σφίξετε τα σχοινιά», πρόσθεσε γυρίζοντας προς το μέρος του Ελ Γουάπο. «Κι αν ξεσκίσετε λιγάκι το τομάρι τους, δεν πειράζει, θα ξαναγιάνει. Αφήστε τους δεμένους για μια ώρα, μέχρι να χωθεί καλά το αλάτι στη γουρουνίσια σάρκα τους και να το καταπιούν μόλις κυλήσει ο ιδρώτας πάνω τους. Έτσι θα μάθουν να μην αφήνουν κούτσουρα στους καταυλισμούς τη νύχτα!»

Οι επιστάτες χρειάστηκαν τουλάχιστον δύο ώρες για να ξαποστάσουν και να συνέλθουν, αλλά πριν ξεκουραστούν έπρεπε να λύσουν και να κατεβάσουν τους κρεμασμένους αγωγιάτες.

Οι βασανισμένοι έστεκαν ασάλευτοι στις ρίζες των δέντρων όπου ήταν κρεμασμένοι. Εκεί, μέσα στη λάσπη, τους πήρε ο ύπνος μη έχοντας τη δύναμη να φτάσουν στις καλύβες τους όντας αναίσθητοι στο κρύο και τη βροχή.

Το επόμενο πρωί δύο από αυτούς δε σηκώθηκαν, αλλά συνέχισαν τον ύπνο τους. Τέσσερις ώρες αργότερα άρχισαν να βρωμάνε, κι έπρεπε να τους θάψουν.

[...]

Μέχρι που τα πράγματα για κάποιους φτάνουν στο μη περεταίρω...

[...]

«Εδώ γύρω σίγουρα πλανάται μια ανταρσία στον αέρα», είπε ο Δον Ακάσιο στον Ελ Πετσέρο και τον Ελ Φαλντόν, που μόλις είχε αρχίσει να συνέρχεται. «Τ' αδέλφια μου φταίνε. Είναι πολύ επιεικείς με τους εργάτες και τους αφήνουν να κάνουν ό,τι θέλουν. Αποτέλεσμα: λιγότερο μαόνι...»

[...]

Και τα πράγματα αντιστρέφονται. Το θύμα γίνεται θύτης.

[...]

Ο Δον Ακάσιο ούτε πρόλαβε ούτε σκέφτηκε να κατεβάσει τα χέρια του μόλις χτύπησε το κεφάλι στο δέντρο. Αστραπιαία δέθηκαν στον κορμό. ...

Ο Δον Ακάσιο συνειδητοποίησε τότε πως ήταν χαμένος. Ακόμα κι αν έταζε στον Ουρμπάνο όλους τους καταυλισμούς σε αντάλλαγμα για τη ζωή του, ο Ινδιάνος δε θα έκανε πίσω. Είχε τέτοια πείρα ώστε δεν πίστευε τα λόγια ενός λευκού. Σε άλλες χώρες ένας εργάτης μπορεί να έδειχνε ακόμα εμπιστοσύνη

που δεν ξέρει ούτε να σέρνεται ούτε να γλείφει τις μπότες κανενός. Είμαι δάσκαλος, ένας απλός δάσκαλος. Αργότερα, όμως, όταν η ειρήνη θα βασιλέψει στη χώρα, όταν επιτέλους θα λευτερωθούμε απ' τον δικτάτορα, όταν κάθε άνθρωπος αποκτήσει ένα κομμάτι γης και απολαμβάνει την ελευθερία, τότε θα διδάξω τις νέες γενιές στο πανεπιστήμιο. Τώρα ξέρετε γιατί βρίσκομαι μαζί σας· επειδή δεν έμαθα ούτε να υποκλίνομαι ούτε να χαιρετώ αυτούς που με περιφρονούν. Δεν υπάρχει ελευθερία όταν απαγορεύεται να εκφράζουμε αυτό που σκεφτόμαστε. Για σας, ελευθερία είναι η γη που καλλιεργείτε. Εγώ δεν γυρεύω γη. Γυρεύω την ελευθερία να διδάσκω αυτό που βρίσκω λογικό και αληθινό».

[...]

Τα βασανιστήρια, όμως, αποκτηνώνουν και τα θύματα...

[...]

Ούτε αυτός ούτε κανένας άλλος από αυτούς τους ανθρώπους είχαν εξεγερθεί ξανά. Δεν τολμούσαν ούτε να καλύψουν τα πρόσωπά τους όταν τους μαστίγωναν. Οι αφέντες, είτε ήταν απόγονοι των Ισπανών κατακτητών είτε λευκοί Μεξικανοί είτε Γερμανοί στις φυτείες του καφέ (που τους αποκαλούσαν «λευκούς Κινέζους»), ήταν θεοί και ενάντια σε αυτούς οι Ινδιάνοι πεόν δεν είχαν τολμήσει ποτέ να εξεγερθούν. Όχι λόγω δειλίας ή επειδή έλπιζαν να τους λυπηθούν τα αφεντικά τους. Οι εργάτες ήξεραν ότι υπάρχουν μόνο θεοί κα δούλοι, κι ότι όποιος δεν είναι θεός μπορεί να είναι μόνο ένας ταπεινός και υποτακτικός δούλος. Ανάμεσα σε αυτές τις δύο τάξεις δεν υπήρχε τίποτα άλλο, εκτός, ίσως από ένα καλό άλογο. Κάποτε, όμως, ο κόμπος φτάνει στο χτένι κι ο δούλος συνειδητοποιεί ότι η ζωή του έχει καταντήσει σαν κι αυτή των ζώων, κι ακόμα χειρότερη. Τότε ο άνθρωπος χάνει κάθε μέτρο λογικής και στην προσπάθεια να ανακτήσει την ανθρώπινη αξιοπρέπειά του ενεργεί σαν ζώο, σαν κτήνος.

[...]

Το, κατά τ' άλλα, μυθιστόρημα, καταλήγει στην αλήθεια, ότι:

[...]*«Οι επαναστάτες που θέλουν εξηγήσεις για τα κίνητρα της επανάστασης είναι ψευτοεπαναστάτες. Η πραγματική επανάσταση, αυτή που είναι ικανή ν'*

ΜΠ. ΤΡΕΗΒΕΝ είναι μάλλον το δεύτερο ψευδώνυμο του ...μάλλον γερμανού (1882 μάλλον...), Όττο Φίγκ (Otto Feige). Μετά τη στρατιωτική του θητεία το 1904-1905, και ίσως επειδή συμμετείχε από νέος στην λεγόμενη ριζοσπαστική δράση, φεύγει από τη γενέτειρα του, την κωμοπόλη Σβάιμπους, πιάνει δουλειά ως μηχανικός στην πόλη Μάγκνεμπουργκ και το 1906 γίνεται επικεφαλής στο σωματείο εργατών μετάλλου.

Το 1907 εγκαταλείπει την πόλη, αλλάζει το όνομά του σε Ρετ Μαρούτ, και δηλώνει ηθοποιός από το Σαν Φρανσίσκο. Τα επόμενα χρόνια εκδίδει το αναρχικο-ατομικιστικό περιοδικό *Der Zeigelbrenner* («Ο πλινθοποιός»). Προφανώς βρίσκεται σε αναζήτηση απόψεων, μιας και συμμετέχει ενεργά στην Δημοκρατία των Συμβουλίων της Βαυαρίας το 1919, μετά την συντριβή των οποίων από τα σοσιαλδημοκρατικά στρατεύματα, μάλλον συλλαμβάνεται, αντιμετωπίζοντας την θανατική ποινή για «εθνική προδοσία». Προφανώς κατορθώνει να διαφύγει και μετά από περιπλάνηση στην Ευρώπη εγκαθίσταται για τρία χρόνια στο Λονδίνο. Κάποια στιγμή συλλαμβάνεται, καταλήγει στη φυλακή του Μπρίξτον, όπου προσπαθεί να πείσει τους δεσμοφύλακές του ότι είναι αμερικανός πολίτης.

Τελικά αφήνεται ελεύθερος και μετά από πολλά ταξίδια με πλοία [ήταν αφορμή για να γράψει αργότερα τη νουβέλα *Το πλοίο του θανάτου* (The death Ship), αναφερόμενος σε πλοία προορισμένα από τους ιδιοκτήτες τους να βουλιάξουν για να πάρουν μετά τα ασφάλιστρα] καταλήγει στο Μεξικό όπου και εγκαθίσταται για το υπόλοιπο της ζωής του (πεθαίνει το 1969).

Από το Μεξικό ξεκινά να γράφει τις νουβέλες του στα γερμανικά γύρω στο 1926, ως Μπ. Τρέηβεν πλέον. Είναι όλες βασισμένες στις εμπειρίες του, είτε από τα σωματεία στα οποία συμμετείχε [η νουβέλα *Der Wobbly* (The Cotton Rickers) αφηγείται τη δράση ενός μέλους των

φορές και τους ίδιους τους εξεγερμένους, μετά από τα πάνδεινα τα οποία πέρασαν.

[...]

Οι φινκέρος (μεγαλογαιοκτήμονες) δεν άφηναν σε χλωρό κλαρί τις ινδιάνικες οικογένειες επειδή χρειάζονταν εργατικά χέρια για τις φίνκας τους. Άρπαζαν εντελώς αδίστακτα τους Ινδιάνους από τα χωριά και τους οικισμούς τους. ...

Φυσικά, τα πολιτικά αφεντικά και οι άλλοι υπηρέτες της δικτατορίας ήταν πάντοτε με το μέρος των ισχυρών φινκέρος. Όταν κάποιος φινκέρο τους ζητούσε να αρπάξουν τη γη μιας οικογένειας Ινδιάνων, να στερήσουν τους Ινδιάνους από τα δικαιώματά τους ή να κάνουν καμιά απάτη, οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης εκτελούσαν αμέσως τις επιθυμίες τους, αφήνοντας τα θύματα στο έλεός του. Ο φινκέρο τότε αναλάμβανε να ξεπληρώσει τα χρέη της οικογένειας και φρόντιζε να ξοφλήσει τα υπέρογκα πρόστιμα που της επιβλήθηκαν, συνήθως όχι για άλλο λόγο παρά για να πνίξει τους Ινδιάνους σε ένα τόσο μεγάλο χρέος ώστε να αποκτήσει απόλυτα δικαιώματα πάνω τους.

[...]*Οι Ινδιάνοι γνώριζαν ότι η ζωή στη φίνκα θα ήταν λιγότερο σκληρή· αλλά προτιμούσαν να μένουν στην ξερή και άγονη γη τους* [...] *και να ζουν τις αβέβαιες ζωές τους με το αδιάκοπο άγχος μήπως δουν τις σοδειές τους κατεστραμμένες παρά να χάσουν την ελευθερία τους για να γίνουν σκλάβοι σε έναν επίγειο παράδεισο. Προτιμούσαν να είναι ελεύθεροι και να πεθαίνουν από την πείνα παρά να παχαίνουν κάτω από τις διαταγές του επιστάτη.*

Παρ' ότι γνώριζαν, όμως, τι τους περιμένει, έφτανε η στιγμή που δεν άντεχαν και αναγκαστικά ζητούσαν τη βοήθεια των φινκέρος. Το αποτέλεσμα ήταν δουλειά υλοτόμου μέσα στη ζούγκλα και βασανιστήρια στις φορές που δεν υπάρχει το επιθυμητό για τους φινκέρος αποτέλεσμα.

[...] *Ο Δον Ακάσιο έφτασε συνοδευόμενος από τους πέντε επιστάτες του.* [...] *«Σηκωθείτε πάνω, τεμπελόσκυλα! Τώρα τους κρεμασμένους αγωγιάτες.*

Οι βασανισμένοι έστεκαν ασάλευτοι στις ρίζες των δέντρων όπου ήταν κρεμασμένοι. Εκεί, μέσα στη λάσπη, τους πήρε ο ύπνος μη έχοντας τη δύναμη να φτάσουν στις καλύβες τους όντας αναίσθητοι στο κρύο και τη βροχή.

Το επόμενο πρωί δύο από αυτούς δε σηκώθηκαν, αλλά συνέχισαν τον ύπνο τους, Τέσσερις ώρες αργότερα άρχισαν να βρωμάνε, κι έπρεπε να τους θάψουν.

[...]

Μέχρι που τα πράγματα για κάποιους φτάνουν στο μη περεταίρω...

[...]

«Εδώ γύρω σίγουρα πλανάται μια ανταρσία στον αέρα», είπε ο Δον Ακάσιο στον Ελ Πετσέρο και τον Ελ Φαλντόν, που μόλις είχε αρχίσει να συνέρχεται. «Τ' αδέλφια μου φταίνε. Είναι πολύ επιεικείς με τους εργάτες και τους αφήνουν να κάνουν ό,τι θέλουν. Αποτέλεσμα: λιγότερο μαόνι...»

[...]

Και τα πράγματα αντιστρέφονται. Το θύμα γίνεται θύτης.

[...]

Ο Δον Ακάσιο ούτε πρόλαβε ούτε σκέφτηκε να κατεβάσει τα χέρια του μόλις χτύπησε το κεφάλι στο δέντρο. Αστραπιαία δέθηκαν στον κορμό. ...

Ο Δον Ακάσιο συνειδητοποίησε τότε πως ήταν χαμένος. Ακόμα κι αν έταζε στον Ουρμπάνο όλους τους καταυλισμούς σε αντάλλαγμα για τη ζωή του, ο Ινδιάνος δε θα έκανε πίσω. Είχε τέτοια πείρα ώστε δεν πίστευε τα λόγια ενός λευκού. Σε άλλες χώρες ένας εργάτης μπορεί να έδειχνε ακόμα εμπιστοσύνη στο λόγο ενός αστυνόμου, αν του υποσχόταν ότι θα τον άφηνε ήσυχο· αλλά οι Ινδιάνοι εργάτες είχαν πολύ πικρές εμπειρίες από αστυνόμους και δικτάτορες και δεν έδειχναν καμιά εμπιστοσύνη στα λόγια τους ή σε αυτά των αφεντικών και των πρακτόρων τους.

[...]

Και η ανταρσία εξαπλώνεται, γίνεται εξέγερση...

«[...]*Είμαι δάσκαλος, ένας άνθρωπος*

λογικό και αληθινό».

[...]

Τα βασανιστήρια, όμως, αποκτηνώνουν και τα θύματα...

[...]

Ούτε αυτός ούτε κανένας άλλος από αυτούς τους ανθρώπους είχαν εξεγερθεί ξανά. Δεν τολμούσαν ούτε να καλύψουν τα πρόσωπά τους όταν τους μαστίγωναν. Οι αφέντες, είτε ήταν απόγονοι των Ισπανών κατακτητών είτε λευκοί Μεξικανοί είτε Γερμανοί στις φυτείες του καφέ (που τους αποκαλούσαν «λευκούς Κινέζους»), ήταν θεοί και ενάντια σε αυτούς οι Ινδιάνοι πεόν δεν είχαν τολμήσει ποτέ να εξεγερθούν. Όχι λόγω δειλίας ή επειδή έλπιζαν να τους λυπηθούν τα αφεντικά τους. Οι εργάτες ήξεραν ότι υπάρχουν μόνο θεοί κα δούλοι, κι ότι όποιος δεν είναι θεός μπορεί να είναι μόνο ένας ταπεινός και υποτακτικός δούλος. Ανάμεσα σε αυτές τις δύο τάξεις δεν υπήρχε τίποτα άλλο, εκτός, ίσως από ένα καλό άλογο. Κάποτε, όμως, ο κόμπος φτάνει στο χτένι κι ο δούλος συνειδητοποιεί ότι η ζωή του έχει καταντήσει σαν κι αυτή των ζώων, κι ακόμα χειρότερη. Τότε ο άνθρωπος χάνει κάθε μέτρο λογικής και στην προσπάθεια να ανακτήσει την ανθρώπινη αξιοπρέπειά του ενεργεί σαν ζώο, σαν κτήνος.

[...]

Το, κατά τ' άλλα, μυθιστόρημα, καταλήγει στην αλήθεια, ότι:

[...]*«Οι επαναστάτες που θέλουν εξηγήσεις για τα κίνητρα της επανάστασης είναι ψευτοεπαναστάτες. Η πραγματική επανάσταση, αυτή που είναι ικανή ν' αλλάξει το σύστημα, βρίσκεται ριζωμένη στην ψυχή των αληθινών επαναστατών. Ο ειλικρινής επαναστάτης ποτέ δεν σκέφτεται το προσωπικό όφελος που θ' αποκομίσει απ' την επανάσταση. Θέλει απλώς ν' ανατρέψει το κοινωνικό σύστημα κάτω απ' το οποίο υποφέρει και βλέπει και άλλους να υποφέρουν. Και για να το γκρεμίσει και να δει τις ιδέες που θεωρεί δίκαιες να πραγματώνονται, θυσιάζει τον εαυτό του και πεθαίνει».*

http://mariosathanasiadis.blogspot.gr/

Το παρακάτω κείμενο δημοσιεύτηκε την Τετάρτη 8 Οκτωβρίου 2014, στο μπλογκ του Μάριου Αθανασιάδη, ενός ανθρώπου που δεν αυτοαποκαλούνταν αναρχικός, αλλά το μυαλό του ανέπνεε τον αέρα της ελευθερίας κι η καρδιά του αναζητούσε τη γνώση, που καμιά φορά μας φτιάχνει βαρύδια και μας παίρνει μαζί της. Προτού αναχωρήσει πριν από λίγες μέρες για μονοπάτια άλλα και αφήσει αυτό το σώμα με προδωμένη καρδιά, άφησε πίσω του όση ομορφιά είχε μέσα του. Τον ευχαριστούμε και ευχόμαστε να τον γνωρίσουμε κάποτε σε έναν άλλο καθαρό ουρανό.

Στο κλουβί
Σ' ένα ζωολογικό κήπο
Μου είπαν οι φίλοι μου
Έχει έναν αετό
Όπου απλώνοντας τα φτερά του φτάνουν έως τα κάγκελα
Από άκρη σε άκρη
Ελπίζω κάποια μέρα να πετάξει ακόμη και μαζί με το κλουβί
Ο φίλος μου ο αετός

Μ.Μ. Αθανασιάδης, *κι έγινε όνειρο η ελευθερία λευτεριά το μόνο όνειρο...* (2004)

...η δικιά μας Πτολεμαΐδα δεν είχε δεη...

σπίτι είχε προϊόντα. ναι και τσιγάρα. από τα καπνά που έπαιρναν οι μεσάζοντες και τα υπόλοιπα τα έκαιγαν οι χωροφύλακες. - αγροφύλακες. πόσα εγκλήματα έγιναν και γίνονται σε αυτόν τον τόπο... χρήματα είχαν μερικές οικογένειες... έσκασαν τα εργοστάσια στην πόλη, γέμισε χρήμα ο τόπος... και συνδικαλιστές. και κλέψιμο ατελείωτο και ρουσφέτια και νεοπλουτισμό... ο καθηγητής πανεπιστημίου είχε μισθό 1.500 ευρώ και ο εργάτης δεη, απόφοιτος δημοτικού είχε 2.500 ευρώ (και καλά έκανε και έπαιρνε τόσα, και περισσότερα, για στα ποταμάκια της περιοχής...ναι, είχε και ψάρια κάποτε... μετά τα τράβηξε όλα η μαμά δεη... πάει ο υδροφόρος ορίζοντας... σαν να ήταν δικά της. νερά, εδάφη, υπεδάφη, αέρας, ανθρώπους. τα έκανε όλα μια μάζα και τα πουλάει στις αγορές του κόσμου... ο πραματευτής. πάρε κόσμε. μαζί με το κάρβουνο δώρο μια πόλη... νερό, αμπέλια δέντρα. κλίμα άριστο... μάς έλεγαν ιστορίες, τότε, ότι έρχονταν από αθήνα για να κάνουν θεραπεία στο υπέροχο κλίμα της Πτολεμαΐδας, το καλοκαίρι... φυσικά τότε όλα αυτά δεν είχαν αξία... δεν έδιναν χρήματα... τώρα γεωργία, κτηνοτροφία, τουρισμός, νερά, ο φυσικός τρόπος ζωής, είναι ο νέος χρυσός. τώρα που χρυσοπληρώνονται, εμείς έχουμε φουγάρα... με μισθούς σκλάβων... εμείς. τέλος πάντων... εμείς δεν έχουμε τίποτα... όποτε θέλουν την πουλάνε, πήραν τα αποθεματικά της, άλλαξαν τους νόμους, δώσαμε στους ιθαγενείς τις πολύχρωμες χάντρες και τα καθρεφτάκια και όλα μια χαρά. νόμιμα πράγματα. και εντάξει. εκείνοι ζουν και μακριά αθήνες, παρίσια, λονδίνα, οι δικοί μας εδώ που τα ξεπούλησαν και μένουν μέσα στην τέφρα, δεν τους καταλαβαίνω. άτιμο χρήμα, μάς αγόρασες όλους. Και τόσο φτηνά. Γιατί όσο και να πουλήσεις την ζωή είναι ελάχιστο αυτό που θα

ευχαριστούμε και ευχόμαστε να τον γνωρίσουμε κάποτε σε έναν άλλο καθαρό ουρανό.

Μ.Μ. Αθανασιάδης, *κι έγινε όνειρο η ελευθερία λευτεριά το μόνο όνειρο...* (2004)

...η δικιά μας Πτολεμαΐδα δεν είχε δεη...

... η δικιά μας Πτολεμαΐδα, δεν είχε δεη. πράγματι. μεγαλώσαμε χωρίς δεη. η μαμά δεη μας άγγιξε όπως όλους στην περιοχή, αλλά δεν ήταν ποτέ δικιά μας. οι αμπελώνες υπήρχαν εκεί που είναι τα εργοστάσια. και τα σιτάρια. και τα καλαμπόκια. και καπνά. αγροτική γαρ περιοχή με τους πρόσφυγες να ασκούν την τέχνη της γεωργίας και κτηνοτροφίας. με τους βλάχους κάτοικους της περιοχής να έχουν τις στάνες τους θυμάμαι στα 500 μέτρα από αυτό που λέγαμε πόλη. μάλιστα, στα όρια της, εκεί που ήταν και οι αλάνες. και μερικές φορές μέσα στην πόλη, έφερναν πρόβατα και αγελάδες να βοσκήσουν... φώναζαν οι νοικοκυρές για την βρώμα. οι κοπριές γέμιζαν ακόμη και τον κεντρικό δρόμο... σήμερα μέχρι τα αδέσποτα σκυλιά θέλουμε να θανατώσουμε, μας ενοχλούν, να μείνουμε μόνοι μας στις πόλεις, να αλληλοφαγωθούμε... ξεχάσαμε, πολύ γρήγορα ξεχάσαμε... τώρα που το σκέφτομαι. είχε και μια στάνη μέσα στην

σπίτι είχε προϊόντα. ναι και τσιγάρα. από τα καπνά που έπαιρναν οι μεσάζοντες και τα υπόλοιπα τα έκαιγαν οι χωροφύλακες. - αγροφύλακες. πόσα εγκλήματα έγιναν και γίνονται σε αυτόν τον τόπο... χρήματα είχαν μερικές οικογένειες... έσκασαν τα εργοστάσια στην πόλη, γέμισε χρήμα ο τόπος... και συνδικαλιστές. και κλέψιμο ατελείωτο και ρουσφέτια και νεοπλουτισμό... ο καθηγητής πανεπιστημίου είχε μισθό 1.500 ευρώ και ο εργάτης δεη, απόφοιτος δημοτικού είχε 2.500 ευρώ (και καλά έκανε και έπαιρνε τόσα, και περισσότερα, για τους εργάτες)... ανώτερος είμαι έλεγε ο εργάτης. και ψήφα νδ, πασοκ, ευημερία.. τώρα γίναμε χρυσαυγίτες... εμείς δεν φταίμε οι άλλοι. αυτό πάλι δεν το κατάλαβα ποτέ. είσαι εργάτης και βάζεις έναν πλούσιο να κυβερνάει, που να καταλάβει τα ζόρια σου... χρήματα. και τέφρα. αυτά μαζί πηγαίνουν, όπως έλεγε και ένας φίλος, που δούλευε εκεί στην τέφρα...πουλάμε την υγεία μας και παίρνουμε χρήματα... ένας άλλος φίλος έλεγε. τι να τα κάνω τα όμορφα σπίτια και τα παλάτια εάν γύρω ο τόπος που ζω είναι χάλια, προτιμώ, να μένω σε μια καλύβα από καλάμια και γύρω να έχει ένα όμορφο περιβάλλον. νερά καθαρά και δέντρα...έχω σοφούς φίλους, τελικά. πρώτη φορά, που είδα το σεληνιακό τοπίο των ορυχείων, τρόμαξα, παιδί ακόμη, ήθελα να φύγω

στα ποταμάκια της περιοχής...ναι, είχε και ψάρια κάποτε... μετά τα τράβηξε όλα η μαμά δεη... πάει ο υδροφόρος ορίζοντας... σαν να ήταν δικά της. νερά, εδάφη, υπεδάφη, αέρας, ανθρώπους. τα έκανε όλα μια μάζα και τα πουλάει στις αγορές του κόσμου... ο πραματευτής. πάρε κόσμε. μαζί με το κάρβουνο δώρο μια πόλη... νερό, αμπέλια δέντρα. κλίμα άριστο... μάς έλεγαν ιστορίες, τότε, ότι έρχονταν από αθήνα για να κάνουν θεραπεία στο υπέροχο κλίμα της Πτολεμαΐδας, το καλοκαίρι... φυσικά τότε όλα αυτά δεν είχαν αξία... δεν έδιναν χρήματα... τώρα γεωργία, κτηνοτροφία, τουρισμός, νερά, ο φυσικός τρόπος ζωής, είναι ο νέος χρυσός. τώρα που χρυσοπληρώνονται, εμείς έχουμε φουγάρα... με μισθούς σκλάβων... εμείς. τέλος πάντων... εμείς δεν έχουμε τίποτα... όποτε θέλουν την πουλάνε, πήραν τα αποθεματικά της, άλλαξαν τους νόμους, δώσαμε στους ιθαγενείς τις πολύχρωμες χάντρες και τα καθρεφτάκια και όλα μια χαρά. νόμιμα πράγματα. και εντάξει. εκείνοι ζουν και μακριά αθήνες, παρίσια, λονδίνα, οι δικοί μας εδώ που τα ξεπούλησαν και μένουν μέσα στην τέφρα, δεν τους καταλαβαίνω. άτιμο χρήμα, μάς αγόρασες όλους. Και τόσο φτηνά. Γιατί όσο και να πουλήσεις την ζωή είναι ελάχιστο αυτό που θα λάβεις, σε σχέση με την αξία της... το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω, ούτε κάθε εξέλιξη σημαίνει και πρόοδο... έχουμε ανάγκη κάποια πράγματα, ας τα βρει ο καθένας μας... η δικιά μας Πτολεμαΐδα δεν είχε δεη...και ούτε πρόκειται να έχει... έχει την δροσιά της αστροφορούσας νύχτας, με το γαλάζιο χρώμα του πρωινού, το άρωμα του χωματόδρομου του μεσημεριού και την πορφύρα του ηλιοβασιλέματος...

http://mariosathanasiadis.blogspot.gr/

... η δικιά μας Πτολεμαΐδα, δεν είχε δεη. πράγματι. μεγαλώσαμε χωρίς δεη. η μαμά δεη δεν μας άγγιξε όπως όλους στην περιοχή, αλλά δεν ήταν ποτέ δικιά μας. οι αμπελώνες υπήρχαν εκεί που είναι τα εργοστάσια. και τα σιτάρια. και τα καλαμπόκια. και καπνά. αγροτική γαρ περιοχή με τους πρόσφυγες να ασκούν την τέχνη της γεωργίας και κτηνοτροφίας. με τους βλάχους κάτοικους της περιοχής να έχουν τις στάνες τους θυμάμαι στα 500 μέτρα από αυτό που λέγαμε πόλη. μάλιστα, στα όρια της, εκεί που ήταν και οι αλάνες. και μερικές φορές μέσα στην πόλη, έφερναν πρόβατα και αγελάδες να βοσκήσουν... φώναζαν οι νοικοκυρές για την βρώμα. οι κοπριές γέμιζαν ακόμη και τον κεντρικό δρόμο... σήμερα μέχρι τα αδέσποτα σκυλιά θέλουμε να θανατώσουμε, μας ενοχλούν, να μείνουμε μόνοι μας στις πόλεις, να αλληλοφαγωθούμε... ξεχάσαμε, πολύ γρήγορα ξεχάσαμε... τώρα που το σκέφτομαι. είχε και μια στάνη μέσα στην πόλη, δίπλα στο δημοτικό... ίσως να είχε και άλλες, που δεν ήξερα. στην γκιόλα ή στην πάνω πόλη. τα καϊλάρια, το τσαμουροχώρι (λασποχωριό) που έλεγαν οι παλαιότεροι... ψωμί ζυμωμένο από κάθε σπίτι. Βούτυρο, τυρί, γιαούρτι, κηπευτικά, φρούτα. Κρέας (μια φορά την εβδομάδα, και χριστούγεννα, πάσχα. τα ζώα που μεγάλωναν για αυτόν τον σκοπό), γλυκά, κουταλιού και γλυκόπιτες. (καμιά φορά βλέπω 3 ευρώ το κιλό τα κορόμηλα και γελάω ακατάπαυστα... εμείς τότε τα κόβαμε και λίγο άγουρα και παίζαμε, πετώντας τα ο ένας στον άλλον, πόσα 3ευρα κοπανήσαμε στα φιλαράκια) χρήματα δεν υπήρχαν, κάθε έγιναν και γίνονται σε αυτόν τον τόπο... χρήματα είχαν μερικές οικογένειες... έσκασαν τα εργοστάσια στην πόλη, γέμισε χρήμα ο τόπος... και συνδικαλιστές. και κλέψιμο ατελείωτο και ρουσφέτια και νεοπλουτισμό... ο καθηγητής πανεπιστημίου είχε μισθό 1.500 ευρώ και ο εργάτης δεη, απόφοιτος δημοτικού είχε 2.500 ευρώ (και καλά έκανε και έπαιρνε τόσα, και περισσότερα, για τους εργάτες)... ανώτερος είμαι έλεγε ο εργάτης. και ψήφα νδ, πασοκ, ευημερία.. τώρα γίναμε χρυσαυγίτες... εμείς δεν φταίμε οι άλλοι. αυτό πάλι δεν το κατάλαβα ποτέ. είσαι εργάτης και βάζεις έναν πλούσιο να κυβερνάει, που να καταλάβει τα ζόρια σου... χρήματα. και τέφρα. αυτά μαζί πηγαίνουν, όπως έλεγε και ένας φίλος, που δούλευε εκεί στην τέφρα...πουλάμε την υγεία μας και παίρνουμε χρήματα... ένας άλλος φίλος έλεγε. τι να τα κάνω τα όμορφα σπίτια και τα παλάτια εάν γύρω ο τόπος που ζω είναι χάλια, προτιμώ, να μένω σε μια καλύβα από καλάμια και γύρω να έχει ένα όμορφο περιβάλλον. νερά καθαρά και δέντρα...έχω σοφούς φίλους, τελικά. πρώτη φορά, που είδα το σεληνιακό τοπίο των ορυχείων, τρόμαξα, παιδί ακόμη, ήθελα να φύγω από εκεί. αλλιώς το είχα στο μυαλό μου... πολιτισμός, ρεύμα χρήμα, κυριλέ καταστάσεις... αυτό που έβλεπα ήταν η κόλαση επί γης...σιγά-σιγά, τρύπωσε και στις ψυχές μας... νερά ανάβλυζαν σε όλη την περιοχή. πήγαινε ο κόσμος στα χωράφια και κάθε ημέρα ξεπηδούσε μέσα από το χώμα η πηγή. κάθε ημέρα και από διαφορετικό σημείο... τόσο φορτωμένη ήταν η γη από νερά... από εκεί έπιναν... οι πατεράδες μας, περηφανεύονταν ότι έμαθαν κολύμπι στο... μας έλεγαν ιστορίες, τότε, ότι έρχονταν από αθήνα για να κάνουν θεραπεία στο υπέροχο κλίμα της Πτολεμαΐδας, το καλοκαίρι... φυσικά τότε όλα αυτά δεν είχαν αξία... δεν έδιναν χρήματα... τώρα γεωργία, κτηνοτροφία, τουρισμός, νερά, ο φυσικός τρόπος ζωής, είναι ο νέος χρυσός. τώρα που χρυσοπληρώνονται, εμείς έχουμε φουγάρα... με μισθούς σκλάβων... εμείς. τέλος πάντων... εμείς δεν έχουμε τίποτα... όποτε θέλουν την πουλάνε, πήραν τα αποθεματικά της, άλλαξαν τους νόμους, δώσαμε στους ιθαγενείς τις πολύχρωμες χάντρες και τα καθρεφτάκια και όλα μια χαρά. νόμιμα πράγματα. και εντάξει. εκείνοι ζουν και μακριά αθήνες, παρίσια, λονδίνα, οι δικοί μας εδώ που τα ξεπούλησαν και μένουν μέσα στην τέφρα, δεν τους καταλαβαίνω. άτιμο χρήμα, μάς αγόρασες όλους. Και τόσο φτηνά. Γιατί όσο και να πουλήσεις την ζωή είναι ελάχιστο αυτό που θα λάβεις, σε σχέση με την αξία της... το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω, ούτε κάθε εξέλιξη σημαίνει και πρόοδο... έχουμε ανάγκη κάποια πράγματα, ας τα βρει ο καθένας μας... η δικιά μας Πτολεμαΐδα δεν είχε δεη...και ούτε πρόκειται να έχει... έχει την δροσιά της αστροφορούσας νύχτας, με το γαλάζιο χρώμα του πρωινού, το άρωμα του χωματόδρομου του μεσημεριού και την πορφύρα του ηλιοβασιλέματος...

http://mariosathanasiadis.blogspot.gr/

Το σκοτεινό πρόσωπο του διεθνισμού

Αντιγράφουμε ένα ενδιαφέρον απόσπασμα από το βιβλίο «Κυβερνώντας τον Κόσμο - Η ιστορία μιας ιδέας» του Mark Mazower:

*Στο τέλος του αιώνα (σημείωση: εννοεί τον $19^{ο}$) μια ευρεία και συνεχώς αναπτυσσόμενη μελλοντολογική λογοτεχνία, μεγάλο μέρος της οποίας φανταζόταν επικείμενο πόλεμο στην Ευρώπη και στη συνέχεια στον κόσμο, είχε παραγάγει **ένα πολύμορφο και συνεχώς μεταβαλλόμενο σύνολο πολύ διαφορετικών διεθνιστικών προβλέψεων**. Καθώς η Ευρωπαϊκή Συμφωνία κατακερματίστηκε σε ανταγωνιστικά συστήματα συμμαχιών και οι κυβερνήσεις επέβαλλαν φόρους, για να χρηματοδοτηθούν μεγάλοι στρατοί κληρωτών, εξοπλισμένοι με όλο και πιο καταστροφική τεχνολογία, η λογοτεχνία συμβάδιζε με αυτές τις εξελίξεις και διεθνείς πολιτικές για το μέλλον διατυπώνονταν με ακόμη περισσότερες λεπτομέρειες από ό,τι προηγουμένως.*

Ένα από τα καλύτερα παραδείγματα παρείχε ο Άγγλος δημοφιλής δημοσιογράφος σοσιαλιστικών τάσεων Τζώρτζ Γκρίφιθ, ο οποίος είχε επηρεάσει το νεαρό Χ.Τ. Γουέλς. Δείχνοντας τη σύνδεση ανάμεσα στη μυθοπλασία και την τεχνολογία, ο γιος του Γκρίφιθ, Άλαν, θα γινόταν μηχανικός και θα επινοούσε τον αεριωθούμενο κινητήρα αξονικής ροής της Rolls-Royce. Ο ίδιος ο Γκρίφιθ όχι μόνο έσπασε το ρεκόρ για την πραγματοποίηση του γύρου του κόσμου, αλλά το 1892, στο απόγειο της παγκόσμιας ιδεοληψίας με την αναρχική τρομοκρατία, έγραψε τον Άγγελο της επανάστασης, μια εντυπωσιακή φανταστική ιστορία. Εί-

αποκορύφωση του μυθιστορήματος, την περιγραφή μιας διπλωματικής συνδιάσκεψης, την οποίαν συγκαλούν οι αναρχικοί στο Λονδίνο, για να αποτρέψουν έναν πόλεμο αφανισμού. Ενώ ο επαναστάτης ήρωας Τρεμέυν παρουσιάζει στους ηττημένους και ταπεινωμένους μονάρχες της Ευρώπης τους όρους της αδελφότητας -καθολικός αφοπλισμός, μοίρασμα της γης, διεθνής αστυνομική δύναμη- ο Γερμανός Κάιζερ σηκώνεται όρθιος, για να διαμαρτυρηθεί: «από όλα όσα ακούσαμε, φαίνεται πως η Ομοσπονδία των Αγγλοσαξονικών λαών θεωρεί ότι έχει κατακτήσει τον κόσμο και επομένως είναι σε θέση να υπαγορεύει όρους σε όλους τους λαούς της γης. Η υπόθεσή μου είναι σωστή;»

Ο Τρεμέυν έσκυψε το κεφάλι σιωπηλός κι ο Κάιζερ συνέχισε:

«Όμως αυτό ισοδυναμεί με την καταπάτηση όλων των λαών που δεν ανήκουν στην αγγλοσαξονική φυλή. Μου είναι αδύνατο να πιστέψω ότι οι άνθρωποι που γεννήθηκαν ελεύθεροι και κέρδισαν την ελευθερία τους στο

*η χώρα του είχε αποδεκατιστεί. Έγινε κάτασπρος και βυθίστηκε στην καρέκλα του, έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του κι έκλαψε με λυγμούς. Κι έτσι έληξε η τελευταία και μοναδική διαμαρτυρία του πνεύματος του μιλιταρισμού **εναντίον του νέου δεσποτι-***

Και είναι αληθές πως στο παραπάνω μυθιστόρημα κρύβεται -σε σπερματικές ιδέες- το ζοφερό μέλλον που θα επεφύλασσε ο επερχόμενος $20^{ος}$ αιώνας στην Ευρώπη. Ο αιώνας όπου επανειλημμένα η Ευρώπη χωρίστηκε σε δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, αλλά

σμο, είχε παραγάγει ***ένα πολύμορφο και συνεχώς μεταβαλλόμενο σύνολο πολύ διαφορετικών διεθνιστικών προβλέψεων***. Καθώς η Ευρωπαϊκή Συμφωνία κατακερματίστηκε σε ανταγωνιστικά συστήματα συμμαχιών και οι κυβερνήσεις επέβαλλαν φόρους, για να χρηματοδοτηθούν μεγάλοι στρατοί κληρωτών, εξοπλισμένοι με όλο και πιο καταστροφική τεχνολογία, η λογοτεχνία συμβάδιζε με αυτές τις εξελίξεις και διεθνείς πολιτικές για το μέλλον διατυπώνονταν με ακόμη περισσότερες λεπτομέρειες από ό,τι προηγουμένως.

Ένα από τα καλύτερα παραδείγματα παρείχε ο Άγγλος δημοφιλής δημοσιογράφος σοσιαλιστικών τάσεων Τζώρτζ Γκρίφιθ, ο οποίος είχε επηρεάσει το νεαρό Χ.Τ. Γουέλς. Δείχνοντας τη σύνδεση ανάμεσα στη μυθοπλασία και την τεχνολογία, ο γιος του Γκρίφιθ, Άλαν, θα γινόταν μηχανικός και θα επινοούσε τον αεριωθούμενο κινητήρα αξονικής ροής της Rolls-Royce. Ο ίδιος ο Γκρίφιθ όχι μόνο έσπασε το ρεκόρ για την πραγματοποίηση του γύρου του κόσμου, αλλά το 1892, στο απόγειο της παγκόσμιας ιδεοληψίας με την αναρχική τρομοκρατία, έγραψε τον Άγγελο της επανάστασης, μια εντυπωσιακή φανταστική ιστορία. Είναι η ιστορία της Αδελφότητας της Ελευθερίας, μιας τρομοκρατικής ομάδας με επικεφαλής έναν ηλικιωμένο Ρωσοεβραίο και την όμορφη κόρη του Νατάσα. Όταν τα ευρωπαϊκά κράτη κατακερματίζονται σε έναν πόλεμο με δύο κύριες συμμαχίες, οι τρομοκράτες παίρνουν την εξουσία. Η δύναμή τους οφείλεται στο γεγονός ότι κατέχουν την τελευταία λέξη της τεχνολογίας των πτήσεων (ο νεαρός που την επινόησε ερωτεύεται τη Νατάσα), και χάρη σε μια μαζική λαϊκή εξέγερση στην Αμερική, η οποία ανεβάζει στην εξουσία μια φιλική προς την Ουάσιγκτον κυβέρνηση, καταλήγουν να κατακτήσουν τον κόσμο, χρησιμοποιώντας αερόπλοια με τεράστια δύναμη καταστροφής, έχοντας πείσει ήδη τους

αποκορύφωση του μυθιστορήματος, την περιγραφή μιας διπλωματικής συνδιάσκεψης, την οποίαν συγκαλούν οι αναρχικοί στο Λονδίνο, για να αποτρέψουν έναν πόλεμο αφανισμού. Ενώ ο επαναστάτης ήρωας Τρεμέυν παρουσιάζει στους ηττημένους και ταπεινωμένους μονάρχες της Ευρώπης τους όρους της αδελφότητας -καθολικός αφοπλισμός, μοίρασμα της γης, διεθνής αστυνομική δύναμη- ο Γερμανός Κάιζερ σηκώνεται όρθιος, για να διαμαρτυρηθεί: «από όλα όσα ακούσαμε, φαίνεται πως η Ομοσπονδία των Αγγλοσαξονικών λαών θεωρεί ότι έχει κατακτήσει τον κόσμο και επομένως είναι σε θέση να υπαγορεύει όρους σε όλους τους λαούς της γης. Η υπόθεσή μου είναι σωστή;»

Ο Τρεμέυν έσκυψε το κεφάλι σιωπηλός κι ο Κάιζερ συνέχισε:

«Όμως αυτό ισοδυναμεί με την καταπάτηση όλων των λαών που δεν ανήκουν στην αγγλοσαξονική φυλή. Μου είναι αδύνατο να πιστέψω ότι οι άνθρωποι που γεννήθηκαν ελεύθεροι και κέρδισαν την ελευθερία τους στο πεδίο της μάχης θα συναινέσουν ποτέ να υποταχθούν σε έναν τέτοιο δεσποτισμό. Τι θα γίνει αν αρνηθούν να το κάνουν;»

Ο Τρεμέυν πετάχτηκε αμέσως επάνω. Στράφηκε και κοίταξε κατά πρόσωπο το Κάιζερ, συνοφρυωμένος και με δυσοίωνη λάμψη στο βλέμμα:

«Η Μεγαλειότητά σας της Γερμανίας μπορεί να το αποκαλεί δεσποτισμό, αν έτσι θέλει, αλλά να θυμάστε ότι είναι δεσποτισμός της ειρήνης κι όχι του πολέμου και αφορά μόνο εκείνους που θα παραβίαζαν την ειρήνη και έστρεφαν το ξίφος τους εναντίον των συνανθρώπων τους... Θρηνείτε για την απώλεια του δικαιώματος και της δύναμης να στρέφετε το ξίφος ο ένας εναντίον του άλλου. Λοιπόν, ανακτή-

η χώρα του είχε αποδεκατιστεί. Έγινε κάτασπρος και βυθίστηκε στην καρέκλα του, έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του κι έκλαψε με λυγμούς. Κι έτσι έληξε η τελευταία και μοναδική διαμαρτυρία του πνεύματος του μιλιταρισμού ***εναντίον του νέου δεσποτισμού της ειρήνης***...

Το όνειρο του Γκρίφιθ για έναν κόσμο, στον οποίο οι επαναστάτες θα επέβαλλαν την ειρήνη ήταν για άλλους εφιάλτης. Εξ άλλου έφερνε στο νου την τελική ήττα της ευρωπαϊκής τάξης πραγμάτων, που είχαν εγκαθιδρύσει η Ευρωπαϊκή Συμφωνία κι η Ιερά Συμμαχία. Σε αυτό τον κόσμο οι αυτοκράτορες εκθρονίζονταν κι οι αναρχικοί, οι τρομοκράτες κι οι Εβραίοι θριάμβευαν. ***Για τους συντηρητικούς, ο «δεσποτισμός της ειρήνης» του Γκρίφιθ δεν ήταν μια Ουτοπία, αλλά ένα είδος διεθνούς δικτατορίας πρωτοφανούς αυστηρότητας κι εμβέλειας...***

Σήμερα, εάν κάποιος γνωρίζων το τι

Και είναι αληθές πως στο παραπάνω μυθιστόρημα κρύβεται -σε σπερματικές ιδέες- το ζοφερό μέλλον που θα επεφύλασσε ο επερχόμενος 20ος αιώνας στην Ευρώπη. Ο αιώνας όπου επανειλημμένα η Ευρώπη χωρίστηκε σε δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, αλλά τελικά την εξουσία κέρδισαν οι «τρομοκράτες». Ο αιώνας όπου η Ευρώπη, η αιώνια κοιτίδα των μεγαλύτερων ιμπεριαλισμών, έγινε η ίδια προτεκτοράτο και παραμένει ως σήμερα υπό τον έλεγχο των «τρομοκρατών».

Είναι φανερό πως ο όρος «αναρχικοί» στο μυθιστόρημα χρησιμοποιείται με μια «χαλαρή» έννοια, προφανώς εννοώντας κάποιους «που δεν λειτουργούν με βάση τους κανόνες» ή κάποιους που -όπως διαφαίνεται- διαθέτουν μια ιδιαίτερη τεχνογνωσία σε διάφορα επίπεδα και με βάση αυτήν κατορθώνουν να ξεπεράσουν και εν τέλει να κατατροπώσουν τους «παραδοσιακούς» εξουσιαστές (αυτοκράτορες ή μονάρχες του παρελθόντος). Για να

Ένα από τα καλύτερα παραδείγματα παρείχε ο Άγγλος δημοφιλής δημοσιογράφος σοσιαλιστικών τάσεων Τζώρτζ Γκρίφιθ, ο οποίος είχε επηρεάσει το νεαρό Χ.Τ. Γουέλς. Δείχνοντας τη σύνδεση ανάμεσα στη μυθοπλασία και την τεχνολογία, ο γιος του Γκρίφιθ, Άλαν, θα γινόταν μηχανικός και θα επινοούσε τον αεριωθούμενο κινητήρα αξονικής ροής της Rolls-Royce. Ο ίδιος ο Γκρίφιθ όχι μόνο έσπασε το ρεκόρ για την πραγματοποίηση του γύρου του κόσμου, αλλά το 1892, στο απόγειο της παγκόσμιας ιδεοληψίας με την αναρχική τρομοκρατία, έγραψε τον Άγγελο της επανάστασης, μια εντυπωσιακή φανταστική ιστορία. Είναι η ιστορία της Αδελφότητας της Ελευθερίας, μιας τρομοκρατικής ομάδας με επικεφαλής έναν ηλικιωμένο Ρωσοεβραίο και την όμορφη κόρη του Νατάσα. Όταν τα ευρωπαϊκά κράτη κατακερματίζονται σε έναν πόλεμο με δύο κύριες συμμαχίες, οι τρομοκράτες παίρνουν την εξουσία. Η δύναμή τους οφείλεται στο γεγονός ότι κατέχουν την τελευταία λέξη της τεχνολογίας των πτήσεων (ο νεαρός που την επινόησε ερωτεύεται τη Νατάσα), και χάρη σε μια μαζική λαϊκή εξέγερση στην Αμερική, η οποία ανεβάζει στην εξουσία μια φιλική προς την Ουάσιγκτον κυβέρνηση, καταλήγουν να κατακτήσουν τον κόσμο, χρησιμοποιώντας αερόπλοια με τεράστια δύναμη καταστροφής, έχοντας πείσει ήδη τους Βρετανούς να συμπαραταχθούν με τους Αμερικανούς. Αερόπλοια, αναρχικοί, Αμερικανοί και οι αγαθοεργοί Βρετανοί είναι η κλασική σύνθεση των κύριων στοιχείων της διεθνιστικής φαντασίας των προαστίων του Λονδίνου στα τέλη του 19ου αιώνα.

Το τι απέμεινε από την Ευρωπαϊκή Συμφωνία σε αυτή την κοσμοαντίληψη αποκαλύπτεται στη φανταστική διεθνής αστυνομική δύναμη- ο Γερμανός Κάιζερ σηκώνεται όρθιος, για να διαμαρτυρηθεί: «από όλα όσα ακούσαμε, φαίνεται πως η Ομοσπονδία των Αγγλοσαξονικών λαών θεωρεί ότι έχει κατακτήσει τον κόσμο και επομένως είναι σε θέση να υπαγορεύει όρους σε όλους τους λαούς της γης. Η υπόθεσή μου είναι σωστή;»

Ο Τρεμέυν έσκυψε το κεφάλι σιωπηλός κι ο Κάιζερ συνέχισε:

«Όμως αυτό ισοδυναμεί με την καταπάτηση όλων των λαών που δεν ανήκουν στην αγγλοσαξονική φυλή. Μου είναι αδύνατο να πιστέψω ότι οι άνθρωποι που γεννήθηκαν ελεύθεροι και κέρδισαν την ελευθερία τους στο πεδίο της μάχης θα συναινέσουν ποτέ να υποταχθούν σε έναν τέτοιο δεσποτισμό. Τι θα γίνει αν αρνηθούν να το κάνουν;»

Ο Τρεμέυν πετάχτηκε αμέσως επάνω. Στράφηκε και κοίταξε κατά πρόσωπο το Κάιζερ, συνοφρυωμένος και με δυσοίωνη λάμψη στο βλέμμα:

«Η Μεγαλειότητά σας της Γερμανίας μπορεί να το αποκαλεί δεσποτισμό, αν έτσι θέλει, αλλά να θυμάστε ότι είναι δεσποτισμός της ειρήνης κι όχι του πολέμου και αφορά μόνο εκείνους που θα παραβίαζαν την ειρήνη και έστρεφαν το ξίφος τους εναντίον των συνανθρώπων τους... Θρηνείτε για την απώλεια του δικαιώματος και της δύναμης να στρέφετε το ξίφος ο ένας εναντίον του άλλου. Λοιπόν, ανακτήστε αυτό το δικαίωμα για μια τελευταία φορά! Πείτε εδώ και τώρα ότι δεν θα αναγνωρίσετε την επικυριαρχία του Συμβουλίου της Ομοσπονδίας και υποστείτε τις συνέπειες!...»

Τα βαρυσήμαντα και σκληρά λόγια έπεισαν αμέσως τον Κάιζερ. Θυμήθηκε ότι ο στρατός του είχε διαλυθεί, τα ισχυρότερα οχυρά του είχαν καταστραφεί, το ταμείο του ήταν άδειο κι

*η χώρα του είχε αποδεκατιστεί. Έγινε κάτασπρος και βυθίστηκε στην καρέκλα του, έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του κι έκλαψε με λυγμούς. Κι έτσι έληξε η τελευταία και μοναδική διαμαρτυρία του πνεύματος του μιλιταρισμού **εναντίον του νέου δεσποτισμού της ειρήνης**...*

Το όνειρο του Γκρίφιθ για έναν κόσμο, στον οποίο οι επαναστάτες θα επέβαλλαν την ειρήνη ήταν για άλλους εφιάλτης. Εξ άλλου έφερνε στο νου την τελική ήττα της ευρωπαϊκής τάξης πραγμάτων, που είχαν εγκαθιδρύσει η Ευρωπαϊκή Συμφωνία κι η Ιερά Συμμαχία. Σε αυτό τον κόσμο οι αυτοκράτορες εκθρονίζονταν κι οι αναρχικοί, οι τρομοκράτες κι οι Εβραίοι θριάμβευαν. ***Για τους συντηρητικούς, ο «δεσποτισμός της ειρήνης» του Γκρίφιθ δεν ήταν μια Ουτοπία, αλλά ένα είδος διεθνούς δικτατορίας πρωτοφανούς αυστηρότητας κι εμβέλειας...***

Σήμερα, εάν κάποιος γνωρίζων το τι μέλλει γενέσθαι θα ήθελε να περάσει μαζικά κάποια μηνύματα στο ευρύ κοινό, το πιθανότερο θα ήταν να φτιάξει μια θεαματική κινηματογραφική ιστορία όπου «οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις είναι εντελώς συμπτωματική». Τον 19ο αιώνα, στο απόγειο της διάχυσης ποικίλων επαναστατικών ιδεών στον Ευρωπαϊκό χώρο, έγραφαν μυθιστορήματα. Και είναι αληθές πως στο παραπάνω μυθιστόρημα κρύβεται -σε σπερματικές ιδέες- το ζοφερό μέλλον που θα επεφύλασσε ο επερχόμενος 20ος αιώνας στην Ευρώπη. Ο αιώνας όπου επανειλημμένα η Ευρώπη χωρίστηκε σε δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, αλλά τελικά την εξουσία κέρδισαν οι «τρομοκράτες». Ο αιώνας όπου η Ευρώπη, η αιώνια κοιτίδα των μεγαλύτερων ιμπεριαλισμών, έγινε η ίδια προτεκτοράτο και παραμένει ως σήμερα υπό τον έλεγχο των «τρομοκρατών».

Είναι φανερό πως ο όρος «αναρχικοί» στο μυθιστόρημα χρησιμοποιείται με μια «χαλαρή» έννοια, προφανώς εννοώντας κάποιους «που δεν λειτουργούν με βάση τους κανόνες» ή κάποιους που -όπως διαφαίνεται- διαθέτουν μια ιδιαίτερη τεχνογνωσία σε διάφορα επίπεδα και με βάση αυτήν κατορθώνουν να ξεπεράσουν και εν τέλει να κατατροπώσουν τους «παραδοσιακούς» εξουσιαστές (αυτοκράτορες ή μονάρχες του παρελθόντος). Για να καταλήξουν να επιβάλλουν τους δικούς τους σκληρούς όρους μιας «δεσποτικής» ειρήνης.

Το ζήτημα της ειρήνης, βέβαια, είχε κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωση όχι μόνο επαναστατικών αλλά και εξουσιαστικών ιδεών καθ' όλον τον 19ο αιώνα. Ήταν φυσικό· οι πόλεμοι στο εσωτερικό της Ευρώπης ήταν ιστορικά ο κανόνας κι όχι η εξαίρεση. Ακόμη

και οι εξουσιαστές έψαχναν και εξειδίκευαν ιδέες για τη συντήρηση μιας «ρεαλιστικής» συνθήκης ειρήνης στον Ευρωπαϊκό χώρο, βασισμένης στις «παραδοσιακές» μεθόδους της ισχύος και της διπλωματίας, καταλήγοντας για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα

λούς από τους καλύτερους ανθρώπους που περπάτησαν σ' αυτή τη Γη. Όχι όμως μόνον αυτούς. Κινητοποίησε και ένα σύνολο «περίεργων» εξουσιαστικών δικτύων. «Περίεργων» σωβινιστών και φυλετιστών... «Περίεργων» ποικιλώνυμων Στοών... «Περίεργων» τραπεζιτών που είδαν στις επαναστατικές -και ειδικά στις Μαρξιστικές- θεωρίες το τέλειο εργαλείο για να θέσουν υπό τον έλεγχό τους τις δυνάμεις της βιομηχανίας και της παραγωγής που έλεγχαν οι πρώην φεουδάρχες... «Περίεργων» κρατιστών, που έκαναν την επανάσταση όχημα για να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους με αντίπαλες κρατικές οντότητες... Όλα αυτά τα φρούτα είδαν στις επαναστατικές ιδέες την ευκαιρία τους για επέκταση της κυριαρχίας τους. Όλοι αυτοί επένδυσαν τα μάλα στο να αποκτήσουν και να ελέγξουν ένα νέο είδος «στρατού», επειδή ο κανονικός στρατός δεν ήταν ακόμη δικός τους: του επαναστατικού «στρατού» των αγωνιζόμενων για την ελευθερία, όπως κι αν την εννοούσε ο καθένας -δεν είχε ιδιαίτερη σημασία. Οι «τρομοκράτες» του Γκρίφιθ... Οι οποίοι, όντως, πήραν την ηγεσία της διεθνούς σκηνής μετά από δύο παγκόσμιους πολέμους και μια Οκτωβριανή επανάσταση. Μετά το τέλος του 2ου παγκοσμίου, η βασική κατεύθυνση του διεθνισμού είχε αποσαφηνιστεί: «**Η Ευρώπη ή θα ενοποιηθεί με το χρήμα ή δεν θα ενοποιηθεί ποτέ**». Έκτοτε ακόμη και ο κομμουνιστικός διεθνισμός εμμέσως υπηρέτησε αυτήν την κατεύθυνση. Σε τι να εμπνεύσει τους ανθρώπους μια Ευρώπη των χρηματιστών, ώστε να κινηθούν προς τα εκεί; Η «Ευρώπη των λαών» όμως...

Αυτό που ουσιαστικά λέμε είναι πως

- Η καταστροφή των οικογενειακών, φιλικών και συγγενικών δεσμών, η απώλεια της εκπαίδευσης των παιδιών από τους γονείς και η ανάληψη αυτής από το κράτος (ή από κάποια κοινωνική δομή).

Ας δει κάποιος το σήμερα και ας αναλογιστεί τι από όλα αυτά δεν βρίσκεται σε ορισμένο -ή προχωρημένο- στάδιο πραγμάτωσης. Δεν μπαίνουμε εδώ στη συζήτηση του τί είναι το καθένα από τα παραπάνω σημεία, τί είναι δηλαδή η θρησκεία, τί το έθνος, η οικογένεια, τί είναι ο ορθολογισμός, ποια η διαφορά ενός παραδοσιακού από ένα κοσμοπολίτικο καθεστώς κλπ. Σκοπός είναι να γίνει συνείδηση πως το κυριαρχικό προπαγανδιστικό περιβάλλον, όπως το βιώνουμε τουλάχιστον στις Δυτικές κοινωνίες, **είναι όντως επαναστατικό, ειλικρινώς και όχι ψευδεπίγραφα**. Και έχει αλλάξει τον κόσμο δραματικά, παρ' όλο που ο κόσμος παραμένει δραματικά ίδιος.

Έπειτα, η «επανάσταση» επικρατεί ως μέθοδος δημιουργίας του «νέου κόσμου» στη διεθνή σκηνή. «Επανάσταση» στη Λιβύη. «Επανάσταση» στη Συρία. «Επανάσταση» στην Ουκραΐνα. Απειλές για «επανάσταση» στη Ρωσία. Τρομοκρατία στην Ευρώπη με τους ισλαμιστές. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως έχουμε να κάνουμε με «περίεργους» εξουσιαστές με εξειδίκευση στην κυριαρχία δια της «επαναστάσεως» και της πάγιας επαναστατικής πρακτικής της τρομοκρατίας.

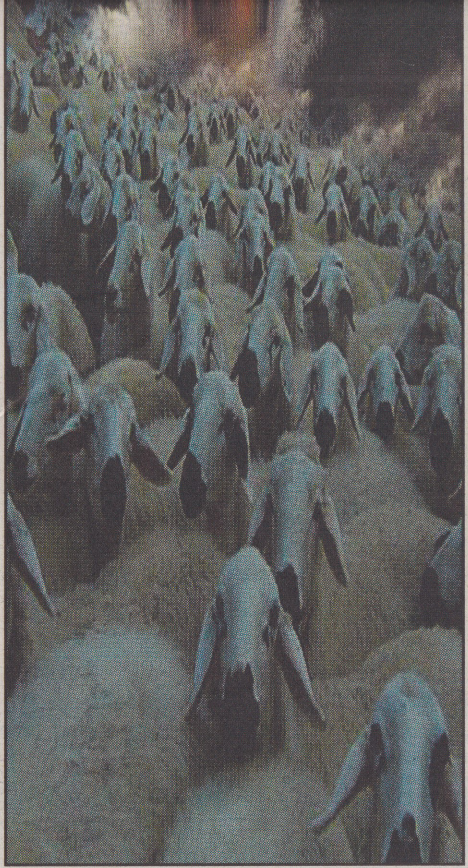
Απέναντι σε τέτοιου είδους τεχνογνωσία με ιστορική συνέχεια τουλάχιστον δύο αιώνων, το να επιχειρήσει κάποιος να συνεχίζει με ιδεοληψίες ή με αντίστοιχα με αυτούς μέσα, φαίνεται τουλάχιστον τραγικό. Το να προσπαθεί, δε, να τους υπερκεράσει στο δικό τους πεδίο φαίνεται τουλάχιστον αστείο. Γιατί αυτοί οι διεθνείς εξουσιαστές έχουν πολλά άλλα «περίεργα» χαρακτηριστικά. Είναι πολύ «αντιρατσιστές». Είναι πολύ «αντισεξιστές». Είναι πολύ «αντιφασίστες». Είναι πολύ «αντιεθνικιστές». Τόσο πολύ, που είναι να απορούν οι ανυποψίαστοι. Και ειδικότερα να απορούν το πώς γίνεται ο εξουσιαστικός λόγος της λεγόμενης «πολιτικής ορθότητας» να βρίσκει τόσο ευήκοα ώτα σε ποικιλώνυμα κινήματα που υποτίθεται πως αντιπαρέρχονται την εξουσία.

Όμως, οι άνθρωποι που βρέθηκαν μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα, ποθώντας την ελευθερία και έναν καλύτερο κόσμο, κάτι διαφορετικό είχαν στο μυαλό και την καρδιά τους. Και ειδικότερα, προσπάθησαν πολύ σκληρά να διατηρήσουν την αυτοτέλεια των οραμάτων τους ώστε να μη γίνουν -έστω ακούσια- όργανα της οποιασδήποτε εξουσίας, πράγμα καθόλου εύκολο.

«Ο πόλεμος που θα τελειώσει όλους τους πολέμους» βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη και τον παρακολουθούμε καθημερινώς σε όλα τα σημεία του πλανήτη. Όχι ότι πιστεύουμε πως όντως θα μπορούσε να υπάρξει ένας τέτοιος πόλεμος -θα ήταν οξύμωρο. Αλλά κι αυτός που υπάρχει δεν διεξάγεται από τους καταπιεσμένους, αλλά από τους επαναστάτες που βρίσκονται προ πολλού στην εξουσία...

Θ.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ

και οι εξουσιαστές έψαχναν και εξειδίκευαν ιδέες για τη συντήρηση μιας «ρεαλιστικής» συνθήκης ειρήνης στον Ευρωπαϊκό χώρο, βασισμένης στις «παραδοσιακές» μεθόδους της ισχύος και της διπλωματίας, καταλήγοντας για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα στην Ιερά Συμμαχία και στην Ευρωπαϊκή Συμφωνία. Αλλά ήδη τον $18^{ο}$ αιώνα, πριν ακόμη ξεσπάσει η Γαλλική επανάσταση, άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά μια πρωτοφανής ιδέα: αυτή «του πολέμου που θα θέσει τέρμα σε όλους τους πολέμους», ενοποιώντας μια για πάντα την ανθρωπότητα σε ένα καθεστώς ειρηνικής συνύπαρξης. Μια ιδέα που ενέπνευσε διαφοροποιημένους (ή, συχνά, όχι και τόσο διαφοροποιημένους) επαναστατικούς κύκλους της εποχής -σοσιαλιστές, κομμουνιστές, αναρχικούς, εθνικιστές- οι οποίοι ο καθένας από διαφορετικό δρόμο θέλησαν να χαράξουν μια διαδρομή γι'

ες το τέλειο εργαλείο για να θέσουν υπό τον έλεγχό τους τις δυνάμεις της βιομηχανίας και της παραγωγής που έλεγχαν οι πρώην φεουδάρχες... «Περίεργων» κρατιστών, που έκαναν την επανάσταση όχημα για να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους με αντίπαλες κρατικές οντότητες... Όλα αυτά τα φρούτα είδαν στις επαναστατικές ιδέες την ευκαιρία τους για επέκταση της κυριαρχίας τους. Όλοι αυτοί επένδυσαν τα μάλα στο να αποκτήσουν και να ελέγξουν ένα νέο είδος «στρατού», επειδή ο κανονικός στρατός δεν ήταν ακόμη δικός τους: του επαναστατικού «στρατού» των αγωνιζόμενων για την ελευθερία, όπως κι αν την εννοούσε ο καθένας -δεν είχε ιδιαίτερη σημασία. Οι «τρομοκράτες» του Γκρίφιθ... Οι οποίοι, όντως, πήραν την ηγεσία της διεθνούς σκηνής μετά από δύο παγκόσμιους πολέμους και μια Οκτωβριανή επανάσταση. Μετά το τέλος του $2^{ου}$ παγκοσμίου, η βασική κατεύθυνση του διεθνισμού είχε αποσαφηνιστεί: «**Η Ευρώπη ή θα ενοποιηθεί με το χρήμα ή δεν θα ενοποιηθεί ποτέ**». Έκτοτε ακόμη και ο κομμουνιστικός διεθνισμός εμμέσως υπηρέτησε αυτήν την κατεύθυνση. Σε τι να εμπνεύσει τους ανθρώπους μια Ευρώπη των χρηματιστών, ώστε να κινηθούν προς τα εκεί; Η «Ευρώπη των λαών» όμως...

Αυτό που ουσιαστικά λέμε είναι πως το όραμα της παγκόσμιας επανάστασης «που θα φέρει την ειρήνη και την αδελφοσύνη» είχε **εξ αρχής** ώσμωση με το όραμα για την παγκόσμια κυριαρχία, η οποία ούτως ή άλλως έχει μια μεθοδολογία για την «τελική ειρήνη», ενσωματώνοντας όλους τους ανταγωνιστικούς εξουσιαστές σε ένα κοινό πλαίσιο λειτουργίας. Σήμερα, δε, στη Δύση, είναι ένα και το αυτό. Η παγκόσμια επανάσταση είναι ταυτισμένη με την παγκόσμια κυριαρχία.

Για όποιον αμφιβάλλει ότι ζούμε σε καιρούς επαναστατικής πραγμάτωσης, ας αναλογιστεί ποια ήταν ορισμένα από τα θεμελιώδη ζητούμενα των επαναστατών του $19^{ου}$ αιώνα:

στάδιο πραγμάτωσης. Δεν μπαίνουμε εδώ στη συζήτηση του τί είναι το καθένα από τα παραπάνω σημεία, τί είναι δηλαδή η θρησκεία, τί το έθνος, η οικογένεια, τί είναι ο ορθολογισμός, ποια η διαφορά ενός παραδοσιακού από ένα κοσμοπολίτικο καθεστώς κλπ. Σκοπός είναι να γίνει συνείδηση πως το κυριαρχικό προπαγανδιστικό περιβάλλον, όπως το βιώνουμε τουλάχιστον στις Δυτικές κοινωνίες, **είναι όντως επαναστατικό, ειλικρινώς και όχι ψευδεπίγραφα**. Και έχει αλλάξει τον κόσμο δραματικά, παρ' όλο που ο κόσμος παραμένει δραματικά ίδιος.

Έπειτα, η «επανάσταση» επικρατεί ως μέθοδος δημιουργίας του «νέου κόσμου» στη διεθνή σκηνή. «Επανάσταση» στη Λιβύη. «Επανάσταση» στη Συρία. «Επανάσταση» στην Ουκραΐνα. Απειλές για «επανάσταση» στη Ρωσία. Τρομοκρατία στην Ευρώπη με τους ισλαμιστές. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως έχουμε να κάνουμε με «περίεργους» εξουσιαστές με εξειδίκευση στην κυριαρχία δια της «επαναστάσεως» και της πάγιας επαναστατικής πρακτικής της τρομοκρατίας.

Απέναντι σε τέτοιου είδους τεχνογνωσία με ιστορική συνέχεια τουλάχιστον δύο αιώνων, το να επιχειρήσει

Είναι πολύ «αντιφασίστες». Είναι πολύ «αντιεθνικιστές». Τόσο πολύ, που είναι να απορούν οι ανυποψίαστοι. Και ειδικότερα να απορούν το πώς γίνεται ο εξουσιαστικός λόγος της λεγόμενης «πολιτικής ορθότητας» να βρίσκει τόσο ευήκοα ώτα σε ποικιλώνυμα κινήματα που υποτίθεται πως αντιπαρέρχονται την εξουσία.

Όμως, οι άνθρωποι που βρέθηκαν μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα, ποθώντας την ελευθερία και έναν καλύτερο κόσμο, κάτι διαφορετικό είχαν στο μυαλό και την καρδιά τους. Και ειδικότερα, προσπάθησαν πολύ σκληρά να διατηρήσουν την αυτοτέλεια των οραμάτων τους ώστε να μη γίνουν -έστω ακούσια- όργανα της οποιασδήποτε εξουσίας, πράγμα καθόλου εύκολο.

«Ο πόλεμος που θα τελειώσει όλους τους πολέμους» βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη και τον παρακολουθούμε καθημερινώς σε όλα τα σημεία του πλανήτη. Όχι ότι πιστεύουμε πως όντως θα μπορούσε να υπάρξει ένας τέτοιος πόλεμος -θα ήταν οξύμωρο. Αλλά κι αυτός που υπάρχει δεν διεξάγεται από τους καταπιεσμένους, αλλά από τους επαναστάτες που βρίσκονται προ πολλού στην εξουσία...

Θ.

και οι εξουσιαστές έψαχναν και εξειδίκευαν ιδέες για τη συντήρηση μιας «ρεαλιστικής» συνθήκης ειρήνης στον Ευρωπαϊκό χώρο, βασισμένης στις «παραδοσιακές» μεθόδους της ισχύος και της διπλωματίας, καταλήγοντας για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα στην Ιερά Συμμαχία και στην Ευρωπαϊκή Συμφωνία. Αλλά ήδη τον $18^{ο}$ αιώνα, πριν ακόμη ξεσπάσει η Γαλλική επανάσταση, άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά μια πρωτοφανής ιδέα: αυτή «του πολέμου που θα θέσει τέρμα σε όλους τους πολέμους», ενοποιώντας μια για πάντα την ανθρωπότητα σε ένα καθεστώς ειρηνικής συνύπαρξης. Μια ιδέα που ενέπνευσε διαφοροποιημένους (ή, συχνά, όχι και τόσο διαφοροποιημένους) επαναστατικούς κύκλους της εποχής -σοσιαλιστές, κομμουνιστές, αναρχικούς, εθνικιστές- οι οποίοι ο καθένας από διαφορετικό δρόμο θέλησαν να χαράξουν μια διαδρομή γι' αυτό το «τρελλό» όνειρο. Ο $19^{ος}$ αιώνας ήταν η μήτρα όλων των διεθνισμών και -όπως αναφέρει ο Mazower- η μήτρα **διαφορετικών ανταγωνιστικών μεταξύ τους προοπτικών** για το πώς θα επιτευχθεί κατ' αρχήν η ενοποίηση της Ευρώπης και στη συνέχεια η παγκόσμια ενοποίηση.

Δεν είναι τυχαίο, βέβαια, πως το μέγεθος και η αξία του εγχειρήματος -οι ρίζες του οποίου φτάνουν πίσω στις Πλατωνικές ιδέες- κινητοποίησε πολο καθένας -δεν είχε ιδιαίτερη σημασία. Οι «τρομοκράτες» του Γκρίφιθ... Οι οποίοι, όντως, πήραν την ηγεσία της διεθνούς σκηνής μετά από δύο παγκόσμιους πολέμους και μια Οκτωβριανή επανάσταση. Μετά το τέλος του $2^{ου}$ παγκοσμίου, η βασική κατεύθυνση του διεθνισμού είχε αποσαφηνιστεί: **«Η Ευρώπη ή θα ενοποιηθεί με το χρήμα ή δεν θα ενοποιηθεί ποτέ»**. Έκτοτε ακόμη και ο κομμουνιστικός διεθνισμός εμμέσως υπηρέτησε αυτήν την κατεύθυνση. Σε τι να εμπνεύσει τους ανθρώπους μια Ευρώπη των χρηματιστών, ώστε να κινηθούν προς τα εκεί; Η «Ευρώπη των λαών» όμως...

Αυτό που ουσιαστικά λέμε είναι πως το όραμα της παγκόσμιας επανάστασης «που θα φέρει την ειρήνη και την αδελφοσύνη» είχε **εξ αρχής** ώσμωση με το όραμα για την παγκόσμια κυριαρχία, η οποία ούτως ή άλλως έχει μια μεθοδολογία για την «τελική ειρήνη», ενσωματώνοντας όλους τους ανταγωνιστικούς εξουσιαστές σε ένα κοινό πλαίσιο λειτουργίας. Σήμερα, δε, στη Δύση, είναι ένα και το αυτό. Η παγκόσμια επανάσταση είναι ταυτισμένη με την παγκόσμια κυριαρχία.

Για όποιον αμφιβάλλει ότι ζούμε σε καιρούς επαναστατικής πραγμάτωσης, ας αναλογιστεί ποια ήταν ορισμένα από τα θεμελιώδη ζητούμενα των επαναστατών του $19^{ου}$ αιώνα:

- Η καταστροφή όλων των θρόνων και ηγεμονιών (εννοώντας τα παλαιά παραδοσιακά καθεστώτα)
- Η καταστροφή όλων των εθνικών ταυτοτήτων, ώστε να εκλείψουν οι διαφοροποιήσεις μεταξύ των εθνών.
- Η καταστροφή όλων των θρησκειών, η απώλεια του θρησκευτικού αισθήματος και η εγκαθίδρυση του «ορθολογισμού».

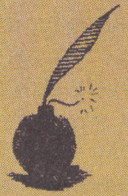
κόσμου» στη διεθνή σκηνή. «Επανάσταση» στη Λιβύη. «Επανάσταση» στη Συρία. «Επανάσταση» στην Ουκραΐνα. Απειλές για «επανάσταση» στη Ρωσία. Τρομοκρατία στην Ευρώπη με τους ισλαμιστές. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως έχουμε να κάνουμε με «περίεργους» εξουσιαστές με εξειδίκευση στην κυριαρχία δια της «επαναστάσεως» και της πάγιας επαναστατικής πρακτικής της τρομοκρατίας.

Απέναντι σε τέτοιου είδους τεχνογνωσία με ιστορική συνέχεια τουλάχιστον δύο αιώνων, το να επιχειρήσει ακούσια- όργανα της οποιασδήποτε εξουσίας, πράγμα καθόλου εύκολο.

«Ο πόλεμος που θα τελειώσει όλους τους πολέμους» βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη και τον παρακολουθούμε καθημερινώς σε όλα τα σημεία του πλανήτη. Όχι ότι πιστεύουμε πως όντως θα μπορούσε να υπάρξει ένας τέτοιος πόλεμος -θα ήταν οξύμωρο. Αλλά κι αυτός που υπάρχει δεν διεξάγεται από τους καταπιεσμένους, αλλά από τους επαναστάτες που βρίσκονται προ πολλού στην εξουσία...

Θ.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Επειδή έχει ζητηθεί από νέους συντρόφους και συντρόφισσες κατάλογος των εκδόσεών μας τις παραθέτουμε για να διευκολυνθούν όλοι όσοι επιθυμούν να γνωρίζουν ή να προμηθευθούν κάποια από τις εκδόσεις μας. Στο άμεσο μέλλον θα βελτιώσουμε την παρουσίαση των εκδόσεών μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ
2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

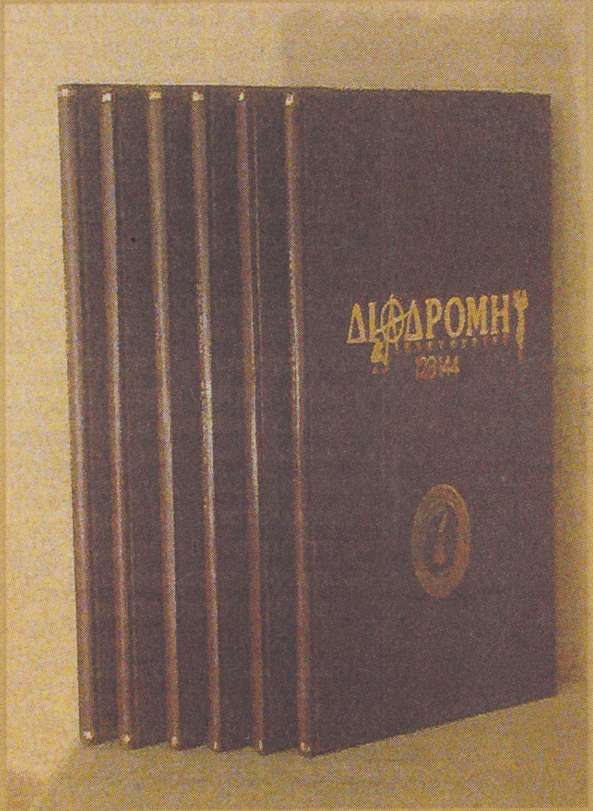
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984),

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και ενδεδυμένη:

1ος τόμος (φύλλα 01-25),
2ος » (φύλλα 26-50),
3ος » (φύλλα 51-75),
4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)

***

Όσοι επιθυμούν
να τους αποκτήσουν
(προς 35 ευρώ έκαστος)
μπορούν
να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή
Εξάρτηση και
Ελευθερία είναι

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ

2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

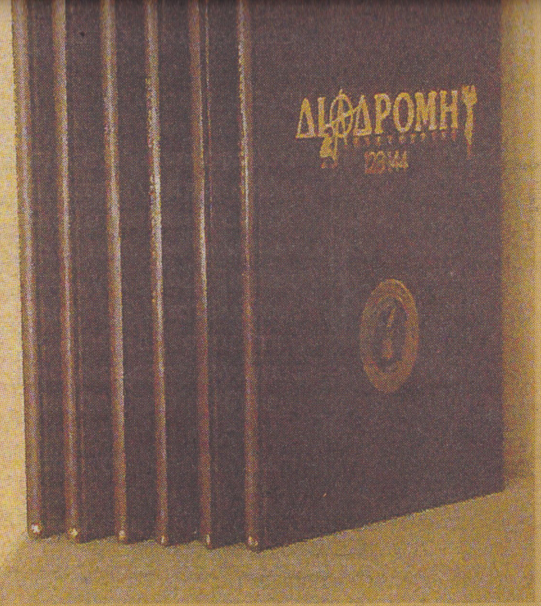
3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)

4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)

***

Όσοι επιθυμούν να τους αποκτήσουν (προς 35 ευρώ έκαστος) μπορούν να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ

6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.
Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη